

КАТРИН КАУЛТЪР

A woman with long, dark, wavy hair is running on a beach at night. She is wearing a white, lace-trimmed wedding dress and holding a bouquet of white flowers. The background shows a dark sky with a full moon, palm trees, and a building in the distance. The overall mood is dramatic and romantic.

НЕВЕСТАТА
ОТ ШЕРЪРУК
III

Катрин Каултър

Невестата от Шербрук

ПЪРВА ГЛАВА

*Нортклиф Хол
Близо до Ню Ромни, Англия
Май 1803 година*

– Снощи я видях – Невестата девица!

– О, нима, вярно ли? Ама наистина ли, Синджън? Ще се закълнеш ли, че си видяла призрака?

Последваха две изпълнени с ужас ахвания, както и възбудени, примесени със страх и трепетно вълнение викове.

– Да, трябва да беше Невестата девица.

– Тя ли ти каза, че е девица? Каза ли ти изобщо нещо? А ти изплаши ли се? В бяло ли беше? Не стенеше ли? Не приличаше ли повече на труп?

Гласовете се отдалечаваха, но той продължаваше да чува ахканията и кикотенето, докато момичетата отминаха вратата.

Дъглас Шербрук, граф Нортклиф, я затвори добре и се върна при писалището си. Проклетият призрак! Чудеше се дали родът Шербрук не бе орисан да търпи вечно всякакви невероятни разкази за нещастната млада дама. Погледна подредените на купчини книжа, въздъхна, седна и се загледа безцелно пред себе си.

Графът се намръщи. Напоследък му се случваше често, защото му досаждаха и не го оставяха нито ден, нито час на мира. Непрестанно го обсипваха с внимателни, но и настойчиви напомнания. Тъй като бяха все на една и съща скучна тема, те малко се отличаваша едно от друго. Внушаваха му, че е нужно да се ожени и да осигури „наследник на графството“. Внушаваха му, че остарява и с всяка измината минута мъжествеността му отслабва, че същата тази мъжественост според тях е била разпилявана, защото от семето не се пръкваша бъдещи Шербрукчета, затова то, неговото великолепно семе, трябва да бъде използвано законно, а не разпилявано както дойде, срещу което предупреждава Библията.

На Архангеловден ще е вече на трийсет, така говореха всичките тези лели и чичовци, братовчеди и престарели дългогодишни слуги, които го познаваха от мига, в който бе изпълзъл от майчината си утроба и бе надал първия си писък. Към тях се присъединяваха и всичките му

хихикащи развратни приятели, които, веднъж захванали се с темата, с ентузиазъм изпяваха и собствените си нагли стихчета. Той им се мръщеше на всичките, точно така, както се бе намръщил сега, и подчертаваше, че съвсем няма да стане на трийсет на следващия Архангелов ден, а само на двайсет и девет, следователно на този ден и в тази минута той беше на двайсет и осем и, за Бога, сега беше май, а не септември. Едва се беше настанил в двайсет и осемте си години и трудно привикваше, че е на двайсет и осем, а не на двайсет и седем. Със сигурност това не беше напреднала възраст. Само достатъчна.

Графът погледна позлатения бронзов часовник върху камината. Къде беше Райдър? По дяволите брат му, той знаеше, че срещите им винаги ставаха през първия вторник от всяко тримесечие, тук, в кабинета на Нортклиф Хол, точно в три часа. Разбира се, фактът, че графът бе предложил тези тримесечни срещи след завръщането си от армията преди девет месеца, след подписването на Амиенския мир, не извиняваше Райдър да закъснява на тази трета поред тяхна среща. Не, трябваше да издърпа ушите на брат си, въпреки че на него самия само преди час за тази среща му бе напомнил Лесли Данвърс, младият му прислужник с добри работни навици и досадна памет.

Неочакваната гледка, Райдър нахлу в кабинета, обрулен от вятъра, миришещ на кожа, кон и море, жив като вятъра, показващ многобройни бели зъби и почти съвсем навреме – бяха минали само пет минути след определения час, – накара графа да забрави гнева си. В края на краищата Райдър също бе достигнал една сериозна възраст. Беше почти на двайсет и шест.

Двамата не трябваше да се разделят.

– Господи, какъв хубав ден, Дъглас! Яздих с Дороти по скалите – несравнимо преживяване, казвам ти, несравнимо! – Райдър седна, кръсотоса обутите си в панталон от еленова кожа крака и показа още от грейналите му в усмивка бели зъби.

Дъглас залюля замислено крак.

– Успя ли да се закрепим на коня?

Усмивката на Райдър стана още по-широка. Очите му, наблюдавани отблизо, оставяха впечатление за неопределеност. Имаше вид на преситен мъж, вид, с който графът свикваше, но това не му попречи да въздъхне.

– Е – обади се Райдър след момент на мълчание, – ако настояваш за тези срещи през три месеца, Дъглас, трябва да направя нещо, за да не ги провалям.

– А Дороти Блейлък?

– Вдовицата Блейлък е нежна и мирише на хубаво, братко, а и знае как да достави удоволствие на един мъж. О, тя никога няма грешка. Освен това чудесно се пази да не я хванат. Тя е прекалено умна, за да се остави, моята Дороти.

– Тя добре седи на коня – каза Дъглас. – Признавам го.

– О, това не е единственото място, на което тя седи добре.

С усилие на волята Дъглас запази усмивката за себе си. Той беше графът, той беше глава на големия род Шербрук. Дори в този момент може би един нов Шербрук растеше въпреки интелигентността на Дороти.

– Нека продължим – предложи Дъглас, но Райдър не можеше да бъде измамен. Той видя потрепването в устната на брат си и се засмя.

– Да, нека – съгласи се той, като стана и си наля бренди. Вдигна гарафата към Дъглас, за да предложи и на него.

– Не, благодаря. Сега – зачете Дъглас най-горния лист от книгата пред себе си, – що се отнася до това тримесечие, ти имаш четирима здрави синове, четири здрави дъщерички. Бедният Даниел почина през зимата. Падането на Еми изглежда, не е оставило последици за крака й. Така ли стоят нещата към днешна дата?

– Ще имам ново бебе, което ще се появи през август. Майката изглежда издръжлива и здрава.

– Много добре – въздъхна Дъглас – Името й? – Той го записа под диктовка на Райдър, след това вдигна глава. – Сега всичко точно, ли е?

Усмивката изчезна от лицето на Райдър и той пресуши останалото си бренди.

– Не. Бени почина миналата седмица от малария.

– Не си ми казал.

Райдър вдигна рамене.

– Нямаше и годинка, Дъглас, а беше толкова умен. Знаех, че си зает с онова пътуване до Лондон до Военния съвет, пък и погребението беше скромно. Така пожела майка му.

– Много ми е мъчно – каза Дъглас. После се намръщи, беше навик, който Райдър никак не одобряваше, и каза: – Ако бебето трябва да се роди през август, защо тогава не ми каза за него на миналата ни среща преди три месеца?

Райдър отговори просто:

– Майката не ми беше казала, защото се страхувала, че ако разбере, няма да я искам повече в леглото си. – Той спря да говори и погледна

през широките прозорци към източната морава. – Глупава жена. Нямаше да се досетя, че носи дете, въпреки че би трябвало да имам съмнения. Тя вече е наедряла много. Може да ме дари и с близнаци.

Райдър се върна от прозореца и изгълта още бренди.

– Забравих, Дъглас съществува и Нанси.

Дъглас изпусна листа.

– Коя Нанси?

– Нанси Арбъкъл, дъщерята на търговеца от Хайстрийт в Рай. И тя носи мое дете. Ще ѝ се роди през ноември по най-точни изчисления. Тя непрекъснато ревеше и хълцаше, докато ѝ казах, че няма нужда да се безпокои, защото Шербрукови винаги се грижат за своите. Възможно е дори тя да се омъжи за морски капитан, защото него не го интересува, че е бременна от друг мъж.

– Е, това е нещо. – Дъглас внесе нова отметка и погледна към брат си. – Понастоящем ти издържаш седем деца и майките им. От тебе са забременели още две жени и децата им трябва да се появят на бял свят тази година.

– Мисля, че е точно така. Не забравяй възможността за близнаците, нито другата, че Нанси може да се омъжи за своя морски капитан.

– Не можеш ли да си държиш пениса в гащите?

– Не повече, отколкото ти, Дъглас.

– Значи достатъчно, но защо да не опиташ да се отдръпнеш от жената, преди да си я напълнил със семе?

Райдър се изчерви, което само по себе си беше едно забележително събитие, и каза в свое оправдание:

– Изглежда, в такива моменти мозъкът ми не е на мястото си. Не е Бог знае какво извинение, но след като веднъж съм влязъл там, не виждам за какво да се дърпам, така да се каже. – Той се втренчи в брат си. – Аз не ти приличам и затова не съм студен като риба, Дъглас. Ти си способен да се дръпнеш и от самия ангел. Никога ли не ти се е случвало умът ти да се отклони от пътя или просто да се изпари? Не ти ли се е искало чисто и просто да продължаваш да дъниш и да дъниш и последните изобщо да не те занимават?

– Не.

Райдър въздъхна:

– Е, аз не съм толкова дисциплиниран като тебе. Ти все още ли имаш само ония две деца?

– Не. Бебето умря, докато бях в Лондон. Сега остана само Синтия, сладко дете на четири години.

– Съжалявам.

– Очакваше се и беше само въпрос на време, така казваха докторите на майка му. Отидох в Лондон не само да се срещна с лорд Ейвъри във Военния съвет, но да видя също и Елизабет. Тя ми бе писала за състоянието на бебето. Белите му дробове в действителност не бяха развити правилно. – Дъглас извади чист лист хартия и дописа бройките от последните три месеца.

– Похотливостта ти става все по-скъпо струваща – каза той след малко. – Ужасно скъпа...

– Престани да се мръщиш, Дъглас. Ти си дяволски богат, както и аз. Прачицо ни Брандън щеше да е доволен, че наследството му, което премина при мен, се използва по такова отлично предназначение. Той беше дърт развратник дори и на осемдесет години, поне така ми е разправял. Защото беше и голям хвалипръцко. Винаги си казвал, че незаконородените ни деца са нашата отговорност, и аз съм съгласен с теб. Съгласен съм също с твоя план, защото предполага сигурност, че никое няма да бъде пропуснато. Какъв генерал би излязъл от тебе! За жалост трябваше да се върнеш от армията, когато бе достигнал само до майор.

Райдър се смееше, когато вратата на кабинета се отвори. Той вдигна очи и видя най-малкия си брат да влиза някак неуверено.

– А, това е Тайсън. Влизай, братко, срещата ни почти приключва. Дъглас вече ми каза, че похотливостта ми може в най-скоро време да пробие дупки в джобовете ми. Сега той завършва математическите си изчисления, е, става въпрос за незначителни цифри, ако се има предвид какво би могло да се постигне при повече достъпни полета, който да се орат, засяват и отглеждат.

– Каква среща? – попита Тайсън Шербрук. – Какви цифри? Какви полета?

Райдър хвърли поглед към Дъглас, който само вдигна рамене и се облегна назад, като скръсти ръце пред гърдите си. Изглеждаше ироничен и ако Райдър не го познаваше, щеше да помисли, че е по-скоро отегчен, отколкото прикрито развеселен.

– Виж, братко – каза му Райдър. – Тайсън иска да стане викарий. Затова трябва да разбере, че на мъжа ангелите са му слаби и ако говорим без заобикалки, между най-честите му прегрешения се нарежда похотливостта. Слушай, Тайсън, това е една от срещите ни, които правим на всеки три месеца, за да определим текущия брой на Шербруковите незаконни деца.

Тайсън се вторачи, после хвърли питащ поглед към Дъглас.

– Вашите какви?

– Чуй ме – каза Райдър. – Вече си почти на двайсет и една, Тайсън. Време е да идваш на срещите ни. Не мислиш ли, че му е време да го включим, Дъглас? В края на краищата ние нямаме желание той да пръкне някое незаконородено, което да ни бъде абсолютно непознато, нали? Мисли за репутацията ни. Добре, момчето ми, направил ли си дете на някое от местните момичета?

Тайсън сякаш щеше да получи апоплектичен припадък.

– Разбира се, че не! Никога не бих извършил нещо толкова недостоинно! Аз ще бъда божи служител, викарий, пастир, който ще води праведното и набожно стадо и...

– Спи, моля те! – извъртя очи Райдър. – Много е стряскащо, когато едни Шербрук говори по подобен начин и си вярва. На човек му иде да повърне. Лошо е, че ти си всъщност такъв, какъвто изглеждаш, Тайсън, но винаги има надежда, особено, ако закваската ти е друга, оптимистична.

– Нима оптимизмът ходи ръка за ръка с похотливостта? – обади се неопределено Дъглас.

Райдър избухна в смях, а Тайсън изглеждаше поразен. Той знаеше, че братята му са светски хора и са им ясни много от нещата, за които той дори не би и помислял, но този хумор? Среща, на която да си броят незаконородените деца, копелетата си? Челото му плувна в пот. Той започна да отстъпва към вратата.

– Поне се усмихни, Тайсън – каза Дъглас. – Дори един викарий може да има чувство за хумор, както знаеш.

– О, не – отговори Тайсън. – Там е работата, че... Разбира се, че мога да се усмихна, само че...

– Не си довършваш изреченията, Тайсън – притисна го Райдър, а тонът му беше крайно неблагоприятен. – Само се повтаряш.

– Е, добре, Бог също може да сподели своята безгранична обич като особен вид любов. Вие знаете, че аз също мога да обичам някоя дама и, е, добре, аз обичам.

– О, Господи – провикна се Райдър с подигравателно отвлечение. – Сега вече няма ли да пийнеш малко бренди, Дъглас?

– Повдига ми се – обади се Дъглас – и може би няма да задържа брендите в себе си, Райдър. – После, изглежда, той посъжали Тайсън, чиито хлътнали бузи бяха почервенели заплашително. – Кое е момичето, Тайсън? Сигурно, след като ти си един бъдещ викарий, тя едва ще е актриса или продавачка.

– Не е – отговори Тайсън, в гласа му прозвуча сила, когато заговори със съвсем неприлягащо на един викарий обожание:

– Името ѝ е Мелинда-Беатрис и тя е дъщеря на сър Томас Хардести.

Райдър изпсува.

– Знам я тая мацка. Тя е глупава, Дъглас, и се усмихва предвзето, за Бога, освен това се държи, сякаш е нещо повече от останалите, а всъщност няма никакви цици. Очите ѝ са воднисти, лактите ѝ остри, освен това има две имена и като капак родителите ѝ ги използват и двете. Това е вече твърде много. Две имена!

– Тя ще бъде идеална съпруга за един божи служител! – би продължил да защитава богинята си Тайсън, ако не се спря стреснато, тъй като Дъглас бавно се надигна от стола, вперил погледа си в него. Пред този поглед обидите на Райдър бяха забравени. Изразът на Дъглас беше панически еднакъв с този на наскоро починалия им баща. Тайсън започна да отстъпва бавно-бавно, докато се блъсна в затворената врата.

Гласът на Дъглас обаче беше мек:

– Може би искаш да ми кажеш, че на двацет години ти си решил, че си влюбен в момиче, което ти е равно по рождение и богатство? Говорим за Хардести от Бластън Мейнър?

– Да – потвърди Тайсън. – Освен това съм почти на двацет и една.

– Млад глупак – обади се безстрастно Райдър, докато почитваше пращинка от ръкава си. – Ще му мине за месец, Дъглас. Помниш ли как си вярваше, че искаш онази дукска дъщеря? Кога беше това – да, има-няма три години оттогава и ти си въобразяваше, че си влюбен до уши. Беше се завърнал у дома с раната на рамото. Е, как беше името ѝ? Мели-санда, да, точно така беше.

Дъглас разсече въздуха с ръка, което накара Райдър да млъкне.

– Не си говорил още със сър Томас, нали?

– Разбира се, че не – отговори Тайсън. – Ти си глава на семейството, Дъглас.

– Не го забравяй, защото на мен никой не ми позволява да го забравя. Сега само ми обещавай, че няма да отидеш на сериозен разговор, ако момичето почне прекалено да ти се усмихва или ти позволи да зърнеш глезена ѝ. Убеден съм, че тия девойки по рождение знаят всички номера, за да съблазнят един непредпазлив мъж, така че трябва да си нашрек, съгласен?

Тайсън кимна и бързо каза:

– Но Мелинда-Беатрис не е като тях, Дъглас. Тя е мила и честна.

Очарователна е и добра, което ще направи от нея чудесна пастирка на стадото ми и ценна съпруга. Тя никога не би... – Той забеляза, че и двамата му братя са готови да избухнат в чудовищен смях. Челюстта му се стегна, веждите му се събраха надолу, гърбът му се опъна и той продължи: – Това е причината, поради която съм дошъл Дъглас. Леля Милдрид и чичо Албърт са тук и искат да говорят с тебе...

– Ха! По-скоро да ме зарадват с някоя проповед. Предполагам, че си казал на слугите да си гледат работата, и доброволно си тръгнал да ме търсиш, само и само да избягаш от орловия им поглед?

– Е, нещо такова. – Тайсън млъкна, когато Дъглас изръмжа, после продължи, в гласа му се четеше извинение: – Да, прав си за естеството на тяхното посещение. Чух ги да говорят за най-голямата дъщеря на маркиз Дакър, Джулиет, която била чист диамант според леля Милдрид и съвсем прилягала за тебе.

Дъглас изглеждаше сардоничен, но остана мълчалив като скала.

– Господ да те дари с дълъг живот – обади се разпалено Райдър. – Почитам те и съм ти благодарен до върха на пръстите си, че именно ти си най-големият син и следователно четвъртият граф Нортклиф, шестият виконт Хамърсмит, девети барон Сандърлей, както и мишената на техните оръдия.

– Аз също те почитам Дъглас – каза Тайсън. – Изглеждаш чудесен граф, виконт и барон и аз съм сигурен, че чичо Албърт и леля Милдрид мислят така. Цялата фамилия ще се съгласи, ако ти склониш да се ожениш и...

– О, Господи, за това, изглежда, няма никаква надежда. – Дъглас стана от стола. – Ех, Тайсън, твоята благодарност ще ми помогне да изтърпя, без съмнение. Моли се за мен, малък братко. Срещата ни приключва, Райдър. Вярвам, че ще мога да поговоря със слугата ти Тинкър, за да видим дали не би могъл да зашие похотливия ти секс в бричовете.

– Бедният Тинкър ще бъде ужасен, ако му възложиш подобна задача.

– Е, не бих могъл да поръчам подобно задължение на някоя от слугините. Това сигурно би провалило целта на заниманието. Заричам се, че ти ще нарушиш нашия договор, ако някоя от по-младите се заеме с това.

– Горкият Дъглас – беше коментарът на Райдър, след като брат му напусна кабинета.

– Какво имаше предвид Дъглас, когато говореше за вашия договор? – попита Тайсън.

– О, ние и двамата се договорихме, че няма да докоснем нито една от жените, с които прекарваме времето си. Когато ти щастливо се отървеш от влюбването си и умът ти се върне на мястото си, ние ще поискаме и твоите уверения.

Тайсън реши да не спори с брат си. Беше над тези неща. Щеше да стане викарий, мислите и делата му щяха да бъдат духовни. Освен това, доколкото си спомняше, той никога не беше печелил в спор с някого от тях, затова каза:

– Момичето, за което ще му пилят на главата, вероятно е прекрасно.

– Всички са прекрасни, когато им сложиш калъфката на възглавницата върху лицето – отбеляза Райдър и също напусна кабинета.

Синджън стоеше опряна на тъмна махагонова масичка в испански стил, беше скръстила ръце и изглеждаше небрежна и безразлична като картоф. Освен това си подсвиркваше. Спря, когато видя, че Райдър и видя, и попита с превъзходно ироничен глас:

– Е, как мина срещата?

– Дръж си езика зад зъбите, пикло.

– О, Райдър, вярно, че съм млада, но не съм глупава.

– Забрави го, Синджън.

– Как са твоите възлюбени?

– Всички се справят много добре, благодаря ти.

– Ще мълча като гроб – каза тя, ухили се и му изпрати въздушна целувка. После тръгна към кухнята и отново си заподсвирка като момче.

ВТОРА ГЛАВА

Графът не се мръщеше. Беше напрегнат и в себе си усещаше, че ще се случи нещо, което никак нямаше да му хареса. Той ненавиждаше такива усещания, защото го караха да се чувства безпомощен и уязвим, от друга страна, бе глупаво да се прави, че не ги забелязва. В правителството цареше бъркотия, а проклетият глупак Адингтън се мотаеше като муха без глава, ето защо графът мислеше, че неговата превъзбуда произтича от страха му от Наполеон.

Като всички англичани, които живееха по южния бряг на Англия, той се тревожеше от нападение. Не изглеждаше вероятно, тъй като англичаните господстваха в Ламанша, но само един глупак би подценявал човек с военния гений на Наполеон и действията му, насочени с ненавист към всичко английско.

Дъглас слезе от жребца си Гарт и закричи към края на скалата. Сърфът биеше в основата ѝ и изхвърляше на трийсет стъпки височина във въздуха пера от разбита в бяла пяна вода. Той пое соления въздух с дробовите си, почувства го грапав и мокър срещу лицето си. Вятърът беше силен и остър, разрошваше косите и навлажняваше очите му. Денят бе облачен и сив. Днес Франция не се виждаше, но когато небето беше ясно, можеше да види Булон оттук и пустия бряг на североизток към Кале. Той заслони очи с ръка и се взря в мрачната сивота. Облаците се плъзгаха и застъпваха, но не се разсейваха. По-скоро се удебеляваха и се притискаха един към друг. Не се обърна, когато чу да приближава кон и да спира близо до него.

– Знаех си, че ще бъдеш тук, Дъглас. Това е любимото ти място за размисъл.

Той се усмихна, когато се обърна да поздрави малката си сестра, седнала странично върху кобилата Фани.

– Разбирам, че не би трябвало да бъда толкова предвидим. Не те видях на закуска, Синджън, нито на обяд. Да не би мама да те е наказала за някаква пакост?

– О, не. Забравих, че времето минава. Учех си моите...

Тя се прекъсна, измъкна се леко от седлото и дойде при него. Беше високо, слабо момиче, с дълги крака и дива руса коса, която се увиваше гъста и къдрава около лицето ѝ. Някога я носеше вързана с панделка отзад, но без съмнение панделката вече отдавна бе загубена. Очите ѝ бяха

живо небесносино, ясни като ден, изпълнени с хумор и интелигентност. Всички негови сродници имаха сините очи на Шербрукови и гъстите светли коси, въпреки че косата на Синджън беше още по-светла и сякаш пълна със слънчева светлина. Всички с изключение на него.

Дъглас беше предизвикателството. Очите му според неговата стара бавачка отпреди много години бяха тъмни като грях, о, и той приличаше на див келт, целият смугъл и черен, черната му коса го правеше да прилича на самия дявол.

Когато беше много малък, той дочуваше баща си да обвинява майка му, че му е сложила рога, защото синът им не приличал на нито един Шербрук, нито на портретите, нито от записките на рода. Дъглас си спомняше, че майка му се извиняваше разточително за това, което тя приемаше като нейна грешка във възпроизводството на този невъзможен Шербрукски наследник. Райдър обичаше да казва на Дъглас, че именно този негов не-Шербруксов вид караше всеки да му се подчинява на момента, защото изглеждаше строг и смразяващ.

Докато Дъглас гледаше сестра си, изражението му се смекчи. И тя като него носеше панталони от еленова кожа, свободна бяла риза и светлокафява кожена жилетка. Той знаеше, че майка им би започнала да вие на умряло, ако можеше да види малката си дъщеря пременена по този начин. Разбира се, майка им винаги викаше за нещо.

– Какво учеше?

– Не е важно. Ти отново се тревожиш, нали?

– Някой трябва да го прави, след като правителството ни не изглежда загрижено за нашата защита. Наполеон разполага с най-добре обучените и опитни войници в цяла Европа и те са способни да ни пометат.

– Вярно ли, че Фокс ще се върне и ще разгроми Адингтън?

– Чувам, че е болен, а и времето още не е достатъчно узряло за него да прогони Адингтън. Подвеждат го, а той е толкова либерален, колкото и Адингтън, но поне е водач, не е някой, който се колебае. Предполагам, че знаеш колкото мене за положението.

Беше свикнал много добре с преждевременното развитие на сестра си, не ставаше въпрос в другия смисъл, а като ерудиция, интерес към теми и предмети, които би трябвало да се намират на разстояние от години извън нея, неща, които щяха да причинят появата на празна усмивка като доказателство за пълно отсъствие на интерес у много дами и джентълмени, Освен това по всичко личеше, че тя го разбира по-добре от братята му, от майка му или от останалите многобройни роднини Шербрук. Той я обичаше много.

– Не, грешиш – каза му тя. – Сигурно си видял много, когато беше в Лондон миналата седмица, и си говорил с всичките тези мъже. Още не си ми казал какви са последните настроения във военното министерство. Още нещо, Дъглас, ти въоръжи всички мъже от нашите ферми и някои от селата също. Ти непрекъснато ги обучаваш. – Изведнъж тя се разсмя като малко момиче, каквото всъщност беше. – Беше толкова смешно да наблюдавам господни Далтън, който си въобразяваше, че сразява жабарите с чворестата си тояга!

– Той беше най-добрият при отстъпление и криене. По-добре да бях обучавал жена му. От нея щеше да излезе зъл и в мозъка на костите войник, от когото французите щяха да се страхуват.

Изведнъж светлосивите очи на Синджън приеха сив оттенък и тя каза неочаквано:

– Тази нощ видях Невестата девица.

– Дочух да го казваш на приятелките си. Аудиторията ти беше такава, че го оцени въпреки своята наивност, която смушава. Но, мое скъпо момиче, всичко това са глупости и ти го знаеш. Сигурно на вечеря си яла ряпа, която е превърнала сънищата ти във фантоми.

– Всъщност четях в библиотеката.

– Охо? Моля се да не се издадеш пред майка си, ако си имала шанса да изядеш с кориците гръцките ми драми. Реакцията ѝ би зашеметила всеки.

Тя се усмихна разсеяно.

– Тях ги прочетох преди две години, Дъглас.

Той плесна с длан челото си.

– Би трябвало да се досетя.

– Мисля, че най-интересната се казва „Лизистрата“, но не разбрах как жените могат да спрат съпрузите си да се бият само защото те са ги заплашили, че...

– Да, знам какво са направили тези жени – каза бързо той, беше му едновременно ужасно и забавно. Изглежда я, чудеше се дали да опита някакво конско евангелие, или поне да изрази протест срещу читателските ѝ навици. Преди да измисли нещо подходящо, Синджън продължи замислено:

– Когато към полунощ се качих по стълбите, видях да се процежда светлина под вратата на стаята, която е до твоята. Отворих колкото се може по-тихо и тя беше там, стоеше до леглото, цялата облечена в бяло. И тихичко плачеше. Изглеждаше точно така, както я описвах във всички разкази. Беше много красива, с дълга и права до кръста коса и

толкова руса, едва ли не бяла. Обърна се, погледна ме и после просто изчезна. Преди да изчезне, заклевам се, тя искаше да каже нещо.

– От ряпата е – настоя Дъглас. – Забрави, че си яла. Не вярвам в духове. Нито един интелигентен човек не вярва в явления с духове.

– Това е, защото не си я виждал, а освен това не се доверяваш, че именно жена може да каже откровената истина. Затова предпочиташ зеленчуците за обяснение.

– Ряпа, Синджън, ряпата.

– Много добре, но аз я видях, Дъглас.

– Защо става така, че само жени я виждат?

Синджън вдигна рамене.

– Не знам дали се появява само на жени. Всички предишни графове са писали за нея, че се явява само на жени, но кой знае? Според моя опит джентълмените не са склонни да признаят нещо извън обикновените неща. Те не биха поели риска да изглеждат смешни, може би това е причината.

Дъглас заговори толкова саркастично, колкото бе способен.

– Твоя опит, а? Значи ти мислиш, че нашата Невеста девица е стояла над леглото и е оплаквала непокътнатостта на своето моминство, защото е знаела, че младоженецът никога няма да дойде? Така тя е била обречена да не стане никога съпруга и майка?

– Може би.

– По-вероятно момичето да се е омъжило повторно след година, да е родило шестнайсет деца, както е правила всяка добра жена, живяла през шестнайсети век, и да е умряла от старост с провиснала и посивяла коса и с изпадали зъби.

– Съвсем не си романтичен, Дъглас.

Синджън се обърна да проследи един ястреб, който прелетя ниско над главите им с широко разтворени гладки крила – красива гледка. След това се усмихна на Дъглас и в усмивката и трепкаше удоволствие. Това го поразя. Тя беше малко момиче, само на петнайсет години, а тази прекрасна естествена усмивка даваше обещание за жената, в която щеше да се превърне. Той осъзна, че практически това го изплаши до смърт.

– Но аз я видях, Дъглас, както са я видели и други. Знаеш, че я е имало тази млада дама, а нейният съпруг, с когото са се оженили само три часа преди това, е бил убит. Когато е чула вестта, тя се е самоубила. Била е само на осемнайсет години. Толкова го е обичала, че не е могла да живее без него. Трагедия. Записана е в пълни подробности от Олдън

Шербрук, първият граф Нортклиф. Дори татко писа веднъж за нея.

– Знам, но можеш да бъдеш сигурна, че аз няма да напиша и дума за този несъществуващ призрак. Това са дрънканици, и то съобщавани от истерични жени. Бъди сигурна, че твоята Невеста девица ще приключи своя път с мен. Несъмнено всички наши предци са измисляли тези разкази през дългите зими, когато са били отегчени и са търсели начин да забавляват себе си и семействата си.

Синджън леко поклати глава и докосва с пръсти ръкава на палтото му.

– Не може да ти се излезе наглава. Не ти ли казах? Моите приятели Елинор и Люси Уигинс, – те и двете са влюбени в теб. Те шепнат, кискат се по най-отвратителния начин и твърдят, че ще им се подгънат коленете дори само ако им се усмихнеш. – И след това момичешко признание тя добави: – Ти си роден водач, Дъглас, и се отличава в армията, така както се отличава и тук. А аз наистина видях Невестата девица.

– Надявам се да е истина. Колкото до тебе, прекаляваш с репите и с развратните гръцки драми. Дай на Елинор на Люси още някоя и друга година, и Райдър ще бъде този, който ще привлече техните въздишки.

– О, Господи – сбръчка вежда Синджън. – Трябва Райдър да обещае, че няма да ги прелъсти. Ще му бъде много лесно. Та те са толкова глупави. – Синджън млъкна, защото Дъглас очевидно отново се бе разсеял.

Той си мислеше, че е длъжен да защитава това, за което бе отговорен, както преди много години неговият предтеча барон Сандърли бе спасил Нортклиф от войските на Кръглоглавите и бе успял благодарение на превъзходното си лукавство да убеди Кромвел в лоялността на своето семейство, както по-късно и Чарлз Втори. През следващите поколения родът Шербрук бе продължавал да се рафинира в изящното изкуство на хитростта и лукавството, за да запази себе си и земите си непокътнати. Те бяха доставяли любовници с големи умствени и физически дарби на крале и министри, бяха се отличавали в дипломатията и бяха служили в армията. Носеше се слух, че кралица Ана била влюбена в едни генерал Шербрук, който бил по-малък син. В крайна сметка бяха се обогатили и запазили сигурността на Нортклиф.

Той тръсна глава и отстъпи назад от ръба на скалата. Наскоро бе имало буря и почвата под краката му не беше никак устойчива. Предупреди Синджън, след това отново бе погълнат от мислите си, докато седеше на голия камък.

– Те трябва да те оставят на спокойствие, Дъглас.

– Знам – не се и потруди да си даде вид на несведущ. – По дяволите, но те имат право и аз се държах като упорито копее... глупак. Трябва да се ожения и да направя дете на жена си. Едно от нещата, които научих в армията, е, че животът е по-чуплив и от крилето на пеперуда.

– Да, и твоето дете трябва да бъде бъдещият граф Нортклиф. Аз много обичам Райдър, както и теб, но той не иска тази титла. Всичко, което той желае, е да премине през този живот със смях и любов, а не да го прекара с управителя на имението, забил очи в счетоводните книги или изслушвайки оплакването на фермерите за това, че им текат покривите. Той не дава и пет пари нито за фукането и престижността, нито за колениченето. Райдър не е сериозна натура. – Тя се засмя, поклати глава и блъсна с върха на ботуша си скалата. – Така е, той не става за граф. Иначе е чудесен, разбира се.

– Какво, по дяволите, означава това?

Синджън само вдигна рамене.

В този момент Дъглас осъзна, че е взел решение, нещо повече – той вече знаеше за коя ще се ожени. Самият Райдър я спомена по време на срещата им. Момичето, в което бе влюбен преди три години, красивата и блестяща лейди Мелисанда, дъщерята на дук Бьърсфорд. Тя го бе желала, бе плакала, когато той замина, и го обсипа с ругатни, нарече постъпката му предателство, но преди три години той бе призван в армията, призван да разгроми Наполеон и да спаси Англия.

Сега бе призван единствено да спаси Нортклиф и рода Шербрук. На глас той каза:

– Името и е Мелисанда и тя е на двайсет и една, дъщеря е на Едуард Чеймбърс, дук Бьърсфорд. Запознахме се, когато беше на осемнайсет, но я изоставих, защото тогава няхах желание да се женя. По дяволите, бях се прибрал вкъщи само заради онази куршумена рана в рамото ми. Много вероятно е тя да се е омъжила отдавна и да е станала вече майка. Синджън, тя беше толкова красива, толкова смайваща и безгрижна, толкова жива, а зад нея стоеше името Чеймбърс, старо и благородническо, загубило от блясъка си по времето на нейния дядо. Преди три години имаше малка зестра, но аз не се интересувах от това. Тя можеше да дойде при мен единствено по ризата на гърба си. Е, брат й е също негодник и сега той внася нов аромат в Лондон с прахосническото си. Той е развратен и пройдоха, проиграва всяка гвинея, до която се докопа. Нарядно с него ще свърши коляното на Чеймбърс.

– Мисля за благородно от твоя страна, Дъглас, че не те е грижа за

зестрата. Мама непрекъснато повтаря, че точно тя определя дали женитбата е сполучлива. Може би пък твоята Мелисанда те чака. Аз бих го направила. Възможно е никой да не я е взел за жена, защото няма пари, независимо от факта, че е дъщеря на дук и е красавица. Ами ако се е омъжила за някого, но сега е вдовица? Възможно е съпругът ѝ да е бил достатъчно услужлив, да е починал и така да е решил всичките ти проблеми.

Дъглас се засмя на тези думи и кимна. Добре му беше, че може да изговаря мислите си и плановете си пред Синджън. Да, той харесваше Мелисанда, намираще нейното безгрижно поведение за очарователно, а умните и ходове интригуващи. Той бе желал да я отведе в леглото си, бе искал да я види разрошена как му шепне нежности, а в очите ѝ свети обожание към него.

– Ако Мелисанда е все още свободна – каза тихо Синджън, – тогава ти няма защо да се тревожиш, че ще прахосаш време в Лондон, за да търсиш друго подходящо момиче.

– Имаш право. – Той стана и изтупа брича си. – Ще пиша веднага на дук Бьърсфорд. Ако Мелисанда с все още неангажирана – Господи, това звучи, сякаш говорим за състезателна кобила, – е, тогава, аз бих могъл да замина веднага за Харогейт и да се венчая за нея на място. Мисля, че ще я харесаш, Синджън.

– Ще я харесвам, ако харесва на тебе, Дъглас. Мама няма да я одобри, но това няма значение.

– Права си. Знаеш ли, че тя единствена не ми опява да се ожения и да осигуря наследник?

– Това е, защото не желае да преотстъпи никому властта си на господарка на Нортклиф. Наследствената къща на Шербрук е очарователна, но тя я презира.

– Понякога ме ужасяваш, моето момиче, наистина. – Той докосна разветите ѝ от вятъра коси, след това обгърна брадичката ѝ в широката си длан. – Ти си облагороден сорт.

Тя прие спокойно тази проява на обич и каза:

– Знаеш ли, Дъглас, чудех се защо Невестата девица ни навести точно сега, но ми се струва, че има смисъл. Мисля, че се появи, защото е знаела, че ти възнамеряваш да се жениш. Може би появяването ѝ еulichба, навярно тя се опитва да предупреди теб или твоята Мелисанда за нещо, което ще те сполети, ако не внимаваш.

– Глупости – отбеляза граф Нортклиф. – Обаче ти си великолепа, въпреки че си с прекалено развинтено въображение.

– „Да, има по земята и небето
неща, Хорацио, които нашата нещастна,
нещастна философия не е
дори сънувала.“

– А, Синджън, ще ти отговоря: „Смири се, смири се вече, неспоко-
ен дух!“

– Понякога си много труден. Дъглас.

– Цупиш се, защото по-добре от тебе познавам Шекспир, нали?

Като израз на доброто си настроение тя го нарича в ръката.

– Ти си твърде земен, Дъглас, но може би ще се промениш след
женитбата.

Дъглас си помисли за огромната страст, на която планираше да се
наслади, когато отведе в леглото си Мелисанда.

– Понякога, моето момиче – каза той глупаво усмихнат, – ти си
приятно схватлива.

Графът не бе намръщен, когато се върна в Нортклиф Хол. Всичко
щеше да се нареди. Той бе наследил необяснимия Шербруков късмет,
както го бе имал и всеки първороден син от рода Шербрук през послед-
ните неизброими поколения. Този късмет никога не му бе изневерил и
Дъглас нямаше да бъде спохождан повече от тревоги.

Той спря до сестра си в преддверието, когато майка им, лейди Ли-
дия, връхлетя с настоятелното искане Джоун незабавно да смени тези
крайно отблъскващи дрехи и да се опита, поне да се опита да заприлича
на млада лейди, напук на всички пречки, които Дъглас и братята му – а
те положително насърчават глупавото момиче – поставят по пътя ѝ.

– Разбирам, че очакваме гости, мамо? – попита Дъглас, след като
отпрати Синджън със съчастническо намигване.

– Да и ако Олджърнонови... Алмърия е такава педантка, знаеш я!
Ако види това дете в брич и с коса като – Тя се запъна...

– Като Медуза, мамо – каза бързо Синджън.

– Една отвратителна вещица от една от прашните ти книги, осмеля-
вам се да кажа. Ела, Джоун. О, Дъглас, моля те, въздържай се да нари-
чаш сестра си с това абсурдно име пред Олджърнонов.

– Знаеш ли, че Алджърнон означава „бакенбардовите“? Това е би-
ло прякор на Уилям дьо Пърси, който носел брада, когато всички други
джентълмени били гладко обръснати и той...

– Достатъчно! – тросна се очевидно раздражена графиня Нортклиф, благородната вдовица. – Стига с остроумията, млада лейди. Непрекъснато ти повтарям, че джентълмените не харесват умните жени. Те ги нервират и потискат собствените им умствени способности. Това именно ги кара да посягат към бутилката с бренди. Или бягат в игралните долове. Освен това не желая повече да чувам това глупаво Синджън. Името ти е Джоун Илейн Уинтроп Шербрук.

– Но на мен ми харесва Синджън, мамо – каза момичето и почувства как ръката на майка ѝ се стяга болезнено около ръкава на ризата. – Райдър ми го измисли, когато бях на десет години.

– Млък! – каза нищо неподозиращата бъдеща бивша господарка на Нортклиф. – Ти не си свети Джон, нито си света Джоун... Синджън е мъжки прякор. Боже мой, ти получи това нелепо прозвище само защото Тайсън реши, че си Жана д'Арк...

– И тогава – продължи Дъглас – той реши да я измъчва и така тя се превърна в Сейнт Джоун, или Синджън.

– Както и да е, няма да го търпя повече!

Дъглас не каза нищо. Той самият едва ли си спомняше, че истинското име на сестра му е Джоун, и предположи, че на майка му ще ѝ се наложи още дълги години да чува само Синджън.

Дъглас отиде в библиотеката, за да напише и изпрати писмото си до дук Бърсфорд. Нямахте да споделя плановете си с никого, докато дукът не покажеше своето одобрение. Разбира се, и Мелисанда. Имаше доверие в Синджън, тя щеше да си мълчи. Осъзна, че бе склонен повече да се довери на малката си сестра, отколкото на братята си. В края на краищата тя никога не се напиваше. Той харесваше името Синджън, но се колебаеше дали да се противопостави на майка си. Някои от нейните привички го отвращаваха. Понякога бе лоша и злобна както със слугите, така и с децата и съседите си. Интелектът ѝ беше разреден като супа от костенурка, самата тя бе пълна и с розови бузи, къдриците ѝ бяха наредени стегнато като наденици около лицето ѝ и имаше поне тройна брадичка. Говореше непрекъснато за дълга си, за бремето да отгледаш четири деца. Не беше сигурен дали я обича, тъй като понякога тя беше нетърпимо досадна. Знаеше, че баща му трудно я изтърпяваше, така му беше казал самият той, преди да умре.

Беше ли Синджън права? Наистина ли майка му оставаше настрана от женитбената буря, защото не искаше бъдещата му съпруга да ѝ отнеме юздите, с които управляваше имението? Той се опита да си представи, че Мелисанда жадува да надзирава Нортклиф и ще поиска от майка

му да ѝ предаде ключовете, но подобно нещо не успя да се оформи в представите му. Вдигна рамене, това нямаше значение.

И какво лошо имаше в един простичък прякор като Синджън?

ТРЕТА ГЛАВА

*Клейбърн Хол, Уедърби
Близо до Харогейт, Англия*

– Не е за вярване, татко – каза най-сетне Александра с изтънял от напрежение глас. Тя сякаш не можеше да откъсне поглед от листа, който баща ѝ отново сложи на бюрото си. – Сигурен ли си, че самият граф Нортклиф иска да се ожени за Мелисанда? Дъглас Шербрук?

– Да, напълно – каза лорд Едуард, дук Бьърсфорд. – Бедният глупак.

Той поглади с дългите си пръсти писмото, после отново го прочете на глас на най-малката си дъщеря. Когато свърши и я погледна, тя за миг му се стори някак разстроена. Изглеждаше бледа, но това може би се дължеше само на ярката слънчева светлина, която струеше през широките прозорци на библиотеката.

– Сестра ти сигурно ще изпадне във възторг, особено след като Огълторп не се представи на ниво преди четири месеца. Това ще подейства като истински балсам на наранената ѝ гордост. Да не говорим, че самият аз бих прегърнал Нортклиф и поплакал на рамото му. Божичко, ами нали парите, които предлага, ще ме спасят, да не говорим за щедрите и великодушни условия.

Александра погледна неравния нокът на палеца си.

– Мелисанда ми каза, че още преди три години отказала на Дъглас Шербрук. Как ли не я молил, разправяше тя, по според нея бъдещето му било твърде несигурно, макар че бил наследник на графа, тъй като в края на краищата баща му бил още жив и настоявал Дъглас да остане в армията и да се сражава. Можело да го убият и тогава тя нямало да получи нищо, защото брат му щял да вземе титлата граф след смъртта на бащата. Мелисанда каза също, че да си бедна съпруга е много по-различно от това да си красива, но бедна девойка.

Дукът изсумтя и повдигна тъмните си вежди.

– Значи така ти каза, Алекс?

Александра кимна, после се отдалечи от баща си. Приближи се до широките прозорци, чиито завеси бяха дръпнати винаги независимо от сезона и времето, тъй като дукът обичаше да се наслаждава на великолепната гледка. Жена му непрекъснато недоволстваше и се оплакваше,

че обюсонският килим ще избелее от яркото слънце, а Господ бил свидетел, че нямало пари да го сменят. Това за парите дукът често ѝ го повтаряше и запушваше уши за кресливите ѝ нападки.

Алекс заговори бавно:

– Значи Дъглас Шербрук е станал граф Нортклиф и иска да дойде и да се ожени за нея?

– Да. Дадох съгласието си и смятам веднага да се споразумеem. Слава Богу, той е заможен. Шербрукови винаги умно са използвали парите си и никога не са разхищавали имоти. Съюзите, които са сключвали, са увеличавали богатствата в хазната и авторитета им. Разбира се, женитбата с Мелисанда няма да му донесе и пукнат грош. Всъщност той трябва да ми плати добре за нея, и то много добре... Задължен е наистина добре да се грижи за нея заради великолепните шансове, който тя имаше досега да бъде омъжена за друг. В защита на сестра ти ще кажа, че достойнствата ѝ не отстъпват на гордостта ѝ.

– Не се съмнявам. Помня Дъглас като много приятен мъж. Учтив и приятен.

– Луда глава, такъв беше той – каза дукът. – Стана нортклифски наследник и отказа да разпродава. Не, че сега това има значение. Той оцеля и вече е граф, а това прави нещата съвсем различни. Смея да твърдя, че всички от рода Шербрук са открай време тори, и не ми се вярва Дъглас да е по-различен. Обзалагам се, че и той като баща си Джъстин Шербрук знае прекрасно какво прави. Но тези неща нямат никакво значение. Струва ми се, че трябва да поговоря със сестра ти.

Той млъкна за момент, загледан в профила на дъщеря си. Колко чиста и невинна е, помисли си, и все пак в наведената глава и ведрата светлина на сините и очи се таеше скрита сила. Финият прав нос, високите скули и меко оформената брадичка създаваха впечатление за покорност и отстъпчивост, което в действителност не беше така, поне доколкото я познаваше. Колкото и да беше странно, тя, изглежда, не съзнаваше своята твърдост дори когато спореше с него. Нейната богата тичианска коса беше опъната назад и откриваше малките уши, които той намираще, както и нея самата, за прекрасни. Тя не беше изключително създание като по-голямата си сестра Мелисанда, но допаднаше на вкуса му, тъй като не беше суетна или обидчива, а притежаваше много доброта и съобразителност. О, тя имаше чувство за отговорност и никога не би противоречила на баща си, винаги би поела дълга си към семейството. Не можеше да се освободи от чувството, че тя страда, и се чудеше защо.

– Казвам го първо на теб, Алекс – изрече бавно дукът, – защото искам да разбере твоето мнение. Макар майка ти да те смята за безлична и пълна сянка на Мелисанда, аз не мисля така и затова ми се иска да знам какво мислиш за тази партия.

Стори му се, че тя леко трепна и сбърчи вежди при тези думи, защото майка ѝ целеше да понижи самочувствието ѝ чрез непрекъснатите сравнения със сестра ѝ. Той се вгледа в нея:

– Да не те тревожи нещо, скъпа моя?

– О, не, татко. Само дето...

– Само какво?

Тя сви рамене.

– Малко се съмнявам, че Мелисанда ще се съгласи точно сега. Тя поиска и тази година да се покаже в обществото, нали разбираш – следващата седмица заминаваме. Навярно ще изчака да ѝ бъдат представени и други кандидати. Сподели ми, че ловът на женихи ѝ харесва. Според нея Огълторп е гадно безгръбначно и ужасно ѝ олекна, когато майка му го накара да се откаже от предложението си още преди да го беше направил.

Дукът въздъхна.

– Да, сестра ти беше права по отношение на него, но не това е най-важното. Нали разбираш, Алекс, парите играят определяща роля във всяко едно решение. Светските разходи в Лондон, тези по поддържането на къщата на Карлтън стрийт, парите за тоалетите на Мелисанда и за тези на майка ти – всичко това излезе прекалено скъпо. Гледах на него като на инвестиция, защото няха друг избор. А сега с предложението на граф Нортклиф да се ожени за нея аз ще бъда обезпечен и няма допълнително да се охарчвам в Лондон.

Разбира се, дукът съзнаваше, че един втори сезон на Мелисанда лишаваше Александра от дебют в обществото. И всичките тези разноски... Той прокара ръка през тъмно червеникавите си коси. Какво да прави? После продължи, говореше повече на себе си, отколкото на дъщеря си:

– Да не забравяме и Реджинълд, двайсет и пет годишния ми наследник, който играе комар във всички прославени лондонски вертепи, трупа огромни дългове към шивача си Уестън, към обущаря си, дори към Рандъл и Бридж за „украшенията“, както нарича той дрънкулките за любовниците си. Мили Боже, да не повярваш каква гривна с рубини купи на една от ония танцьорки от операта. – И той отново поклати глава. – О, Алекс, толкова време бях притеснен и най-последно товарът се смъкна от раменете ми. Много добре знаеш какви икономии се опитвах да

правя, но колко трудно беше да обясня на майка ти необходимостта от тях. Тя нямаше представа за реалността, когато с недоумение ми заявяваше, че за вечеря се поднасят поне по три яденета. Нито пък Мелисанда. Ти ме разбираш донякъде, но какво би могла да сториш. Колкото до Реджинълд, той е пройдоха, Алекс, и въпреки цялата ми вяра, това едва ли ще се промени.

Дукът отново замълча. Сега на устните му играеше лека усмивка. Беше спасен. Почувства се обнадежден и нямаше да позволи на Мелисанда да вири хубавата си главичка и да му разправя, че не я е грижа. А ако се противопостави, би могъл да я заключи на хляб и вода.

– Какво мислиш, Алекс? Нали нямаш нищо против? Ти си достатъчно чувствителна и разбираш, че нямаме пари, че...

– Всичко е наред, татко – усмихна се Алекс. – Мелисанда е толкова красива, лъчезарна и жизнерадостна, така непосредствена. Никой няма да ми обърне внимание, ако отидем в Лондон, така че няма за какво да съжалявам. Говоря ти искрено. Самата мисъл за среща с онези безсърдечни дами ме ужасява, мама казва, че те могат с едно мръдване на веждата да те изхвърлят завинаги от обществото. Не се тревожи, тук съм си много добре. На тоя свят има и други неща освен приеми, пътешествия, венециански закуски и изтрити от танци подметки.

Имаше и други неща, но техният брой беше печално оскъден.

– Омъжи ли се веднъж Мелисанда за графа, тя ще изпълни дълга си към теб. Като графиня Нортклиф ще те въведе в нови кръгове и ти ще можеш да се запознаеш с подходящи млади джентълмени. Тя наистина ще го направи, защото това е нормалният начин за намиране на достойния съпруг.

– Младите джентълмени не ми изглеждат толкова привлекателни, татко.

– Глупости. Твърде малко са младите мъже наоколо, а доколкото ги има, те виждат само сестра ти и си губят и малкото разум, който притежават. Ти си мило момиче, умна си и в мозъка ти има не само дантелки, любовници и...

– И ако не те бива, поне помогни на другите.

– Да не би да се опитваш да перифразираш г-н Волтер?

– Може би, но това е истината. Какво да го увъртаме.

– Ти също си много хубава, Алекс. Едва ли можеш да подцениш прекрасната си коса, която има същия оттенък като моята!

Тя се усмихна и дукът облекчено реши, че нещата се уреждат. Граф Нортклиф току-що беше предложил да го избави от неизбежния

финансов крах, а в същото, време да го отърве от най-голямата дъщеря – поредица от обстоятелства, които биха запълнили сърцето и кесията на всеки баща.

– Вярвам, че този път Мелисанда ще приеме да се омъжи за Дъглас Шербрук – рече Александра. – Както казах, той е много приятен мъж и заслужава да има това, което иска.

Пръстите ѝ мачкаха плисетата на бледожълтата муселинена рокля. Без да вдига поглед, тя тихо добави:

– Той заслужава щастие. Може би Мелисанда ще го обикне и ще го направи щастлив.

Лицето на дука се сви в гримаса. Той си представи как Мелисанда превръща живота на мъжа си в серия от забавни срещи, докато дойде оня миг, в който той не ѝ откаже нещо. Тогава... при тази мисъл дукът изтръпна. Не му беше времето толкова да се притеснява. Това нямаше да бъде негов проблем. Той обаче щеше да се моли за граф Нортклиф, след като вържеше работата в кърпа.

– Отивам да доведе Мелисанда, татко.

Дукът проследи с поглед дъщеря си, докато излизаше от библиотеката. Тук ставаше нещо странно. Той я познаваше добре, защото беше любимката му, рожбата на сърцето и ума му. Припомни си неочакваната и скованост, треперенето на ръцете ѝ. Тогава през ума му мина налудничавата мисъл – ами ако тя желае граф Нортклиф? Той поклати глава, опита се да си припомни времето преди три години, когато Александра беше само петнайсетгодишна и безкрайно срамежлива, със сплетени около главата тъмнокестеняви плитки и все още детска закръгленост. Не не, тя е още толкова млада. Ако изпитваше нещо към Дъглас Шербрук, това не е нищо повече от моминско увлечение.

Все още се колебаеше дали е разумно това, което прави, после осъзна, че не му остава друг избор. Боговете му бяха предложили дар от небето и той нямаше да позволи да отиде в чужди ръце, който нито го заслужаваха, нито се нуждаеха толкова от него. Ако Александра наистина изпитваше нещо към графа, той можеше само да съжалява, но не биваше да променя намерението си. Ако графът искаше Мелисанда, той щеше да я има. Дукът седна а очакване на по-голямата си дъщеря.

Разговорът между дук Бърсфорд и първородната му дъщеря протече точно както си го беше представял. Две минути след като и съобщи решението си, Мелисанда изпадна в страхотен гняв. Тя беше безкрайно красива, когато изпаднаше в така присъщата ѝ ярост... Страните ѝ пламваха, очите ѝ, сини като езерото Патли Бридж към края на лятото,

блестяха и хвърляха искри. Нейните гъсти черни коси, по-тъмни от беззвездното среднощно небе, проблясваха в сумрака на библиотеката, къдриците ѝ подскачаха в унисон с надигания се гняв. Тя пое дълбоко въздух, разтърси още веднъж къдрици и изкрещя:

– Той си мисли, че само като си мръдне пръста, и аз ще хукна по дир него и ще му позволя да прави с мен, каквото си поиска, и то след цели три години!?!

Дукът разбираше гнева ѝ. Нейната гордост беше накърнена, а родът Чеймбърс беше широко известен с лесната си наранимост и уязвимост. Но той знаеше и как да се справя с дъщеря си, затова, когато заговори, гласът му беше изпълнен със съпричастие към чувствата, които я вълнуват:

– Съжалявам, ако преди три години те е наранил Мелисанда. Но недей, не се опитвай да се връщаш към миналото, скъпа моя, защото аз знам истината и тя е по-различна от тази, която си поднесла на доверчивата си сестра. Това не е важно сега, но трябва винаги да помниш какво стана тогава. Преди да тръгне, графът изясни мотивите си, както тогава ми се стори, съвсем ясно. Сама виждаш, че оставаш единствената, която в случая има последната дума. Беше и единствената, която спечели неговото благоразположение и го задържа. Сега той доказва, че само ти можеш да съединиш в едно любовта и опората.

Мелисанда беше най-красивото създание, което херцогът беше виждал. Той се гордееше, че тя му беше родна дъщеря. Беше прелестна и от рождение я пазеха и ѝ угаждаха. А защо да не я разглезват и да не дават всичко, което поиска, би попитала жена му? Тя беше толкова красива, толкова съвършена, че го заслужаваше. И Джудит щеше да каже, че Мелисанда заслужава най-малкото дук, а не някакъв граф, бил той най-богатият наоколо. Но изобилието от дукове не беше толкова голямо, едни бяха с единия крак в гроба, а други не бяха представителни. Бащата се вгледа в дъщеря си, опитвайки се по вида ѝ да налучка думите, които биха поласкали нейната чувствителност и биха излекували наранената ѝ гордост.

– И все пак – каза тя след няколко мига мълчание, – въпреки всичко той желае твърде много. Не го искам, татко. Трябва да му отговориш, да информираш негово нахално величество, че го намирам противен, да, точно така, безкрайно противен, приличен на Огълторп, който беше отвратителен като жаба. Не го искам и ще се омъжа за друг.

Тя замлъкна и заснова наоколо, обхванала пламтящите си страни с ръце.

– О, Боже, ами ако той смята, че е разбил сърцето ми преди три години и затова не съм се омъжила? Ами ако е повярвал, че съм се привързала към него? Не мога да понеса това татко, просто не мога. Какво да правя?

Дукът утешително въздъхна. Гордост, помнели си той, проклетата гордост. Е добре, той ще ѝ вдъхне гордостта на цялото си родословие. Приливът на вдъхновение го накара да се усмихне.

– Горкият – изрече той с натъжен глас и поклати глава.

Мелисанда се обърна към баща си, премигвайки смутено:

– Какво горкият?

– Е, граф Нортклиф, разбира се. Човекът те желае от три години, явно страда повече, отколкото ти и аз бихме могли да си представим. Той те иска, Мелисанда, но се чувства изцяло отдаден на Англия, като почтено разграничава онова, което приема за свой свещен дълг. Той не пренебрегна честта си въпреки страстното си желание да те има. За това ти едва ли би могла да го виниш. Сега той се опитва да възстанови нещата. Привързан е към тебе. И коленичи пред теб, скъпа моя, с молба да му простиш и да бъдеш така добра да се омъжиш за него.

Дукът не възнамеряваше да казва на дъщеря си, че преди девет или десет месеца графът е напуснал армията.

Едва ли трябваше Мелисанда да научи, че макар и вече свободен, той не бързаше да се жени за нея.

– Беше доста объркан – каза Мелисанда бавно. – И макар че го карах да се посвети на абсурдния си дълг, той наистина изглеждаше много объркан.

– Той е граф Нортклиф и имението му е едно от първите в Англия.

– Да, това е истина.

– Той притежава и състояние, и име. Все още влиза и в сметките на правителството. Дочух, че е съветник на военния министър и на Адингтън. – Дукът замълча и ловко вмъкна: – Човек с неговото положение има безкрайна нужда от елегантна и способна жена, която да контролира обществените му задължения. А доколкото си спомням, той е и представителен мъж. Чувам че е много търсен на приемите в Лондон.

– Той с много мургав. Сигурно е космат. Аз не харесвам толкова тъмни мъже, а пък е и граф.

– Преди три години доста ти допадаше.

– Може, но тогава бях много млада. Сигурно е станал още по-безжалостен. Не се смееше често, беше твърде сериозен. Да, усмивките му бяха доста редки.

– Тогава беше сериозно ранен.

– Въпреки всичко рядко проявяваше чувство за хумор тогава, когато на мен ми беше забавно. Грешка беше, че забелязах това, но не му обърнах внимание.

– Но, скъпа моя, как би могъл да бъде толкова жесток, когато те обожава? Той изпитва искрено уважение към теб и това е учудващо за неговия характер. – Дукът казваше истината, макар по отношение на дъщерите си да беше като със завързани очи. Той искаше да ги види колкото е възможно по-скоро омъжени.

– Не по-малко учудваща е предаността му към неговата страна?

– Сега той ще бъде предан и на теб, неговата съпруга, не само към страната. Ти си умно момиче, Мелисанда. С такъв предан съпруг можеш да уреждаш нещата, както си искаш. Ах, как ще засияеш, като заемеш полагащото ти се място като графиня Нортклиф в лондонското общество!

Дукът спря, съзнавайки, че всички семенца са добре посадени, напоени, наторени. Може би малко бе прекалил. Сега трябва да изчака да види дали самата тя ще поиска семената да покълнат. Не се решаваше да я заплашва, но щеше да го стори, ако Мелисанда дръзнеше да откаже.

При обикновени обстоятелства замисленият ѝ вид щеше да го направи особено внимателен, сега гладкото ѝ чело беше свъсено, а тя внимаваше да не си позволява излишни мимики, който намаляваха красотата ѝ. Но те ѝ придаваха по-земен вид. Слава Богу, скоро друг щеше да се тревожи от гневните и изблици, цупения и пристъпи на ярост, които неизбежно влошаваха храносмилането му. Въпреки това мъжът, който би станал неин съпруг, безспорно щеше да притежава една от най-красивите жени на Англия.

Дукът се питаше дали това е достатъчно. Харесваше граф Нортклиф, смяташе го за приятен млад човек. И тъй като беше отново здрав, той сигурно бе станал по-ведър и усмихнат. Не си го спомняше като прекалено сериозен или суров.

И най-важното – дукът щеше да разполага с крайно нужните му за финансовата независимост на имението средства.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Какво мислиш, Алекс? Трябва ли да се съглася на женитба с Дъглас Шербрук?

Защо, недоумяваше Александра, докато наблюдаваше сестра си, хората изобщо си даваха вид, че се интересуват от мнението на другите? Като че ли Александра повече от всички предразполагаше хората да се отпуснат пред нея и да изкажат най-съкровените си мисли, както и да я попитат как тя вижда нещата. Но, разбира се, не можеше и да очаква, че те ще се вслушат в това, което им казва.

Бавно повдигна глава и каза:

– Мисля, че Дъглас Шербрук заслужава да се ожени за най-красивата жена на света.

Това спря Мелисанда, която се разхождаше неспокойно из спалнята си, изцяло погълната от собствените си мисли.

– Какво каза?

– Мисля, че Дъглас Шербрук...

– Добре де, чух те! Е, ако реша да се омъжа за него, това ще е и твое желание, нали?

Александра изгледа замислено сестра си и каза бавно:

– Надявам се, че Дъглас Шербрук ще повярва това.

Мелисанда бе почти убедена, че превръщането ѝ в графиня Нортклиф ще запълни по подходящ начин живота ѝ, когато майка ѝ, нейно благородие лейди Джудит, се втурна в спалнята. По хлътналите ѝ бузи бяха избили червени петна, тя кършеше ръце, когато заговори:

– Баща ти казва, че скоро ще се омъжиш за графа... следващата седмица, ако може да бъде уредено! Казва, че нямало да има нужда да ходим в Лондон! О, този човек е невъзможен! Какво ще правим?

– Знаеш, че нямаме пари, мамо – каза тихо Александра. – Лондон би струвал цяло състояние на татко. И той не може да си позволи.

– Глупости! Това е вечното му оплакване. Аз искам да отида в Лондон. Колкото до теб, моето момиче, и ти трябва да си намериш съпруг, а няма да можеш да го направиш тук, защото никой няма да виси на градинската ограда и да наблюдава как плевеш ужасните си растения! След като сестра ти избере джентълмена, когото иска, тогава другите ще разберат, че ти си следващата. Ще загърбят чувствата си към сестра ти и ще се обърнат към теб. Както казах, баща ти винаги се е оплаквал, че

няма пари за нищо, но винаги е намирал за другите, но не и за бедния ти брат, който е неспособен да изтръгва достатъчно от него, за да живее така, както подобава на един млад джентълмен в Лондон. Това е ужасно и аз току-що го заявих на негова светлост.

Лейди Джудит се спря, за да си поеме дъх.

– И какво каза татко? – попита бързо Александра, за да се възползва от краткото прекъсване.

– Каза, че трябва да си гледам работата, ако това изобщо те интересува, моето момиче.

Александра се чудеше защо баща и е споделил с жена си за женитбените планове, но реши, че може би е бил принуден да го направи. Тя наблюдаваше с голяма доза незаинтересованост как майка ѝ и Мелисанда се наддумваха, докато изпаднат в необуздан гняв. Винаги се получаваше така, когато спореха. Александра стана и излезе от изисканата, издържана в прасковено-розово спалня. Напускането ѝ мина незабелязано.

Александра знаеше, че Мелисанда ще се съгласи да се омъжи за графа. Знаеше също, че на този ден би поискала да се намира на друг континент, така че да не участва и да си спести преживяването. Знаеше също, че няма никаква надежда, щеше да остане тук и отчуждението и мълчанието щяха да бъдат единствената ѝ защита. Ще бъде принудена да се усмихва и да поздрави графа, така както една бъдеща балдъза би трябвало да го направи. Ще наблюдава как той гледа Мелисандата, докато изговаря думите, които ще я превърнат в негова съпруга.

На осемнайсет години Александра трябваше да разбере, че животът често щедро сервира горчиви залеzi.

Нортклиф Хол

В началото Дъглас не можеше да повярва. Той ту се вираше в писмото на дук Бьърсфорд, ту поглеждаше драсканицата, изпратена му от самия лорд Авърн тази сутрин. Донесе му я специален пратеник, който бе настанен в кухнята и докато очакваше отговора, пресуши доста бира.

Дъглас отново вдигна писмото на дука. То беше весела, празнично, изпълнено с поздравления. Дъглас щеше да се ожени за Мелисанда следващата седмица в Клейбърн Хол в старата нормандска църква край селцето Уетърби. Дукът се гордеше, че след седем дена ще стане негов тъст. Още повече, че след сватбената церемония щеше да прибере някоя и друга гвинея в изпразнения си джоб.

Той взе и писмото от лорд Авърн. Налагаше му се да отиде до Етапъл, Франция, възможно най-бързо, и то дегизиран като проклет френски войник. Там щеше да получи инструкциите на Жорж Кадудал и да ги изпълни. Трябваше да спаси една френска девойка, попаднала срещу волята си в ръцете на едни от Наполеоновите генерали. Не се споменаваха нищо друго, никакви подробности, имена, особености. Ако Дъглас не стореше това, Англия губеше най-добрия си шанс да отстрани Наполеон, тъй като Жорж Кадудал беше мозъкът на цялата операция. Лорд Авърн разчиташе на Дъглас. Англия разчиташе на Дъглас. И този последен аргумент лорд Авърн бе поднесъл особено убедително: „Ако не спасиш нещастното момиче, Кадудал заявява, че няма да продължи повече с плана. Той настоява ти да свършиш цялата работа, Дъглас, но отказва да обясни защо. Може би знаеш отговора. Научих, че в миналото сте се срещали! Трябва да изпълниш задачата, и то успешно, Нортклиф, трябва на всяка цена. Съдбата на Англия е в ръцете ти.“

Дъглас се отпусна в стола и се разсмя.

– Трябва да се ожения и същевременно трябва да бъда във Франция.
– Смахът му стана несдържан.

Какво да прави? Да замине за Франция и да спаси любовницата на Кадудал, каквато несъмнено бе тази жена, или да отпътува за Клейбъри Хол като младоженец?

Дъглас спря да се смее. Челото му отново се смръщи. Защо поне веднъж животът му не беше лесен? Нима той беше отговорен за съдбата на Англия! Е, добре, по дяволите.

Замисли се за Жорж Кадудал, радикалиста, водач на роялистите групи. Последният му опит да свали Наполеон беше през декември 1800 година. Последователите му използваха експлозиви, които в Париж убиха двайсет и двама души и раниха повече от петдесет, но не засегнаха никой от обкръжението на Наполеон. Жорж Кадудал беше опасен човек, човек на страстите. Той мразеше Наполеон до дъното на душата си и се бореше за връщането на Бурбоните на френския трон. Не подбираше средства, независимо дали ставаше въпрос за човешки живот или пари. Но очевидно това момиче имаше висока стойност за него, толкова висока, че той би посегнал на плановите си с Англия, ако тя не бъде спасена.

Кадудал познаваше Дъглас. Преди няколко години го бе видял в ролята на френски войник, когато мисията му завърши успешно. Но защо настоява именно Дъглас, а не някой друг да спаси момичето, щеше да остане забулено в тайна, докато Дъглас не отиде в Етапъл, Франция. И сега английското правителство поддържаше Кадудал в друг

предстоящ заговор. А този заговор бе подложен на риск, защото любовницата на Жорж бе задържана като затворничка.

Холис, който от трийсет години насам бе икономът на Шербрук и самият изглеждаше като достопочтен пер, влезе в библиотеката, но Дъглас не му обърна внимание. Веднъж преди много години, когато Дъглас бе съвсем млад и наперен като петел и не по-малко ревнив към цената на собствената си личност, един негов приятел се пошегува, че Дъглас прилича много повече на иконом на Шербрук, отколкото на собствения си баща. Дъглас бе реагирал смразяващо.

Холис деликатно се покашля.

Дъглас вдигна поглед и черните му вежди се вдигнаха в мълчалив въпрос.

– Вашият братовчед, лорд Ратмор, пристигна току-що, милорд. Той каза да не ви безпокоя, но не бих могъл да не ви уведомя за присъствието на негова светлост.

– Тони не е от тези, които биха стояли мирно в някой ъгъл и да чакат някой да се сети за тях. Идвам веднага. Чудя се какво иска негова светлост! Надявай се, че не е дошъл и той да ме притиска за женитбата.

– Вероятно не, милорд. Ако мога да се изразя ясно, негова светлост изглежда малко нещо с увиснал нос. Може би е болен, но не физически, нали разбирате, а душата му... Ако мога да си позволя да предположа, познавайки слабостите на негова светлост, бих се осмелил да кажа, че е намесена жена. – Той спря за миг и добави: – Обикновено е така.

– Проклятие! – надигна се Дъглас от писалището. – Идвам да го видя.

Той отново погледна двете писма. Пратеникът можеше да почака още малко. Беше му необходимо да помисли, да премери всички възможности, имаше нужда от още време. Освен това Антъни Колин Сейнт Джон Париш, виконт Ратмор, беше син на първа братовчедка на майката на Дъглас и негов любимец измежду всички роднини. От шест месеца не бяха споделяли компанията си.

Видът на братовчед му никак не го зарадва. Изглеждаше отчаян, точно както Холис го бе описал. Дъглас влезе в малката стая, затвори зад себе си вратата и я заключи.

– Добре, Тони – започна той без предисловие. – Казвай. Какво не върви?

Тони Париш, виконт, Ратмор, обърна празен и вторачен поглед към братовчед си. Автоматично изправи рамене и се опита да се усмихне. Не приличаше много на усмивка, но Дъглас оцени усилието и повтори

мило:

– Кажи ми, Тони. Какво се е случило?

– Холис, предполагам.

– Да. Разказвай.

– Този човек би трябвало да бъде проклет свещеник.

– О, чак пък толкоз, просто не е сляп. Освен това е много привързан към теб. Хайде, говори, Тони.

– Добре, да те вземат мътните, трябва да знаеш, че вече не съм сгоден. Сега съм без годеница. Измамиха ме. Самотен съм и объркан. При теб съм.

Холис никога ли не грешеше? Но Дъглас все още не можеше да повярва.

– Искаш да кажеш, че Тереса Карлтън скъса с теб?

– Разбира се, че нещата не стоят така. Не бъди глупав. Аз скъсах. Открих, че тя спи с един от най-добрите ми приятели. Приятел, ха! Гадният мръсник! Можеш ли да повярваш, Дъглас? Жената щеше да се омъжва за мене – за мене! – и щеше да стане проклетата ми съпруга – Бях я подбрал с голямо внимание, отглеждах я като най-ценно цвете, отнасях се с нея с най-голяма почит, не си позволявах никога нещо повече от това да я целуна, и то, без да отварям устни, а тя през цялото време е била любовница на един приятел. Не е за вярване, Дъглас, непоносимо е.

– Ако трябва да ти припомня, Тони, че тя съвсем не беше девица, – обади се кротко Дъглас. – Все пак тя е вдовица. Освен това осмелявам се да кажа, че ти продължаваше да спиш с твоите любовници и никак не се съмнявам, че някои от тях са приятелки на Тереса.

– Ама не става въпрос за това, проклетнико, и ти го знаеш!

– Може би от твоя гледна точка, но... – Дъглас сам се прекъсна: – Е, нали свърши? Сега си свободен човек, нали? Наистина ли разтрогна годежа, или си тук, за да си лижеш раните и да обмисляш неустановено то си положение?

– Да, разтрогнах го и ми идва да убия тази жена за нейното лицемерие! Да ми слага рога! На мене, Дъглас!

– Ти не беше женен за дамата, Тони.

– Принципът остава същият. Не мога да го преглътна, Дъглас. Умът ми не може да го побере, че наистина се е случило. Как може една жена да се отнесе така с мене?

Братовчедът, помисли Дъглас, има много високо мнение за себе си и ако трябва да се говори истината, много хора имат подобно мнение за

себе си. Доколкото му беше известно, никоя жена досега не бе мамила Тони. Обратно, винаги Тони беше този, който се измъкваше, безгрижен като Райдър, когато ставаше дума за нежния пол, докато не срещна Тереса Карлхън. Тази млада вдовица по някаква невестина и неясна причина очарова виконт Ратмор и мисълта му за женитба се настани в ума му и се изплъзна от устата му само след седмица. След това тя продължи да води играта по същите правила, по които обикновено Тони я водеше. Сега ударът върху самочувствието му сигурно беше разтърсващ. Нищо чудно, че се измъкваше.

– Не мога да се върна в Лондон, защото ще я видя, а не знам дали няма и да си изпусна нервите. Дъглас, познаваш ме. Трябва да бъде поблизо до природата, докато си възвърна равновесието, а веднъж да си го възвърна и да стана студен и неумолим, няма да съм изложен повече на опасността да се нахвърля с ругатни върху тази мръсница и хубаво да я напердаша. Имаш ли нещо против да остана за известно време тук?

В главата на Дъглас за миг просветна възможност за разрешаването на собствения му проблем. Тя бе толкова осезаема, че той се усмихна:

– Тони, можеш ли останеш тук до края на века. Можеш да изпиеш всичкото ми френско бренди, можеш дори да спиш в графското ми легло. Прави всичко, което ти хрумне. – Дъглас пристъпи към братовчед си, сграбчи ръката му и я стисна, като през цялото време се усмихваше като глупак. – В допълнение, Тони, ти би могъл да ми спасиш живота. За това, което ще направиш за мене, без съмнение мястото ти в рая ще бъде осигурено.

Тони Париш изгледа братовчед си, после се усмихна. Този път усмивката му беше истинска и изпълнена с любопитство и насмешливост.

– Очаквам, че ще ми кажеш с какво бих могъл да ти бъда полезен и какво те кара да разчиташ на бъдещите ми прояви на смелост.

После изправи още повече раменете си, а Дъглас каза:

– Нека пояздим и аз ще ти разкажа всичко.

Усмивката на Тони остана непроменена, а интересът му към монолога на Дъглас се задържа около пет минути. После отново изпадна в униние, но тръсна рамене и каза:

– Защо не?

Клейбърн Хол

Наистина защо не, мислеше си Тони Париш пет дни по-късно,

когато очите му бяха малко нещо замъглени от видението, което стоеше на пет крачки от него. Тя беше най-вълшебното същество, което някога бе виждал. Всяка нейна черта допълваше друга, а поотделно всяка бе самото съвършенство. Някоя от неговите предишни или сегашни любовници, нито бившата му годеница Тереса Карлтън можеха да се доближат до нея по безупречност на чертите си. Винаги бе смятал, че най-красивите жени са русите – най-деликатни и привлекателни. О, в името на всички богове, не беше така. Косите ѝ бяха черни и гъсти без никакъв оттенък на червено, очите ѝ невероятно тъмносини, леко дръпнати нагоре и с греховно дълги мигли. Кожата ѝ беше бяла, мека и гладка. Носът и деликатен, а устните пълни и съблазнителни. Тялото и беше толкова точно изваяно с нужните обли форми, че непрекъснато го обливаше пот.

Той почувства спазъм в стомаха си. Почувства, че побледнява. Погледна я, не можеше да се стърпи и забеляза как лека усмивка докосна устните и. Тя кротко каза:

– Виконт Ратмор? Вие сте братовчед на графа, предполагам?

Той кимна като последен глупак, взе ръката и, като я обърна бавно, целуна меката ѝ длан. Тя знае какво въздействие има над мен, мислеше си той, докато топлата и ръка все още бе в неговата. Тя знаеше, че той е поразен, и щеше да се опита да го манипулира, но за него това нямаше значение. Странно, но беше така. Неочаквано той почувства пръстите ѝ да стискат ръката му и отговори с усмивка. Не беше ли поне малко впечатлена и тя? Скоро щеше да разбере. Знаеше, че трябва да си възвърне самочувствието, което бе болезнено наранено от Тереса Карлтън. Трябваше да си възвърне господарския тон. Ако искаше, би могъл да накара това великолепно създание да му се поклони. Можеше и щеше...

Изведнъж една мисъл го отрезви. Нейното име беше Мелисанда и той беше тук, за да я омъжи по делегираност за своя братовчед Дъглас Шербрук.

Етапъл. Франция

Дъглас се намираше в центъра на морската крепост, от която Наполеон възнамеряваше да нападне, въпреки че навсякъде от Булон до Дънкърк и Остенд, както и всички точки помежду им можеха да бъдат считани за част от „големия проект“. Всъщност това беше едно от най-сигурните места във Франция особено за един английски шпионин, защото изобщо не се вземаха мерки за сигурност и хората идваха и си

отиваха, гледаха, разговаряха и слушаха, дори правеха скици на работещите, Дъглас се удивляваше на хилядите мъже, които се трудеха денонощно в морето, на пристанищата, както и на брега и строяха различни видове транспортни съоръжения. Освен безбройните работници имаше и войници, но доколкото Дъглас можеше да прецени, тяхната дейност беше ограничена. Но трудът кипеше навсякъде.

Дрехите на Дъглас, нови и чисти преди три дни, сега бяха изцапани и смачкани по подходящ начин. Докато чакаше Кадудал да се свърже с него, той шпионираше наоколо и събираше информация от офицерите с развързани езици, както и от войниците из близките пивници. Всичко, което можеше да прави, бе да чака. Френският му беше безупречен, поведението му – точно каквото трябваше да бъде: съчувствено към записващите се войници. Присъединяваше се към техните оплаквания и жалби, а в офицерите се вслушваше от нужното разстояние, като по този начин показваше разликата помежду им. Всички разговори се въртяха около предстоящото нападение. Преди две седмици Наполеон беше посетил много лагери по крайбрежието, като беше уверявал хората си, че много скоро ще преминат отвъд и ще натрият носовите на английските банкери и търговци, че французите са тези, които господстват както на суша, така и по море. Хубави думи, помисли си Дъглас. Наистина ли Наполеон си вярваше, че английското селячество щеше да се надигне и да го посрещне като свой освободител, когато (и ако) успееше да прекося Канала, като нанесе съкрушителен удар на английската флота и дебаркира в Дувър?

Бяха изминали два дни и Дъглас се чувстваше отегчен и неспокоен. Получи инструкциите от Жорж Кадудал чрез един вмирикан като прокиснала зелка еднокрак просяк, който се промъкна до него и му пъхна дебел пакет в джоба на палтото. Смърдящият образ успя да се измъкне, преди Дъглас да успее да го попита каквото и да било. Той прочете два пъти писмото и научи наизуст точните наставления, после внимателно разгледа всеки от приложените документи. Замисли се какво ли би очаквал Кадудал от него. Беше доста сложно. Зад всичко прозираше чиста и небрежна арогантност. Жорж Кадудал както винаги беше нагъл, понякога и отвратителен, а напоследък провалите го следваха и доколкото Дъглас знаеше, той бе имал много малко успехи.

Прекара няколко часа, за да начертае план за освобождаването на това проклето момиче на име Жанин Доде. Кадудал беше мозъкът на целия заговор да се отвлече Наполеон и да се вдигне въстание в Париж, което да доведе до въздигането на трона на граф Д'Артоа, по-малкия

брат на Луи XVI. И тъй като той държеше милион франка, взети от английското правителство, лорд Авъри беше склонен да изпълнява исканията му. Очевидно Жорж не можеше да поеме риска да опита сам да я освободи. Очевидно той знаеше, че Дъглас е експерт, що се отнася до генерал Оноре Бюлесен, и ето защо специално него беше изискал. Очевидно той вярваше в успеха на Дъглас. Дъглас се чудеше дали Жорж знае за скандалната репутация на Бюлесен по отношение на жените. Проклятие!

На следващата сутрин Дъглас закопчаваше копчетата на неудобния брич и оправяше сковаващия го черен мундир. Веднага щом стигнеше Булон, щеше да се превърне в официален парижки функционер, изпратен от самия Бонапарт да инспектира подготовката за нападението срещу Англия. Той чистосърдечно се молеше документите на Кадудал да са в пълен порядък. С всичките получени английски пари Жорж можеше да си позволи най-добрите фалшификати. Дъглас съвсем нямаше желание да бъде разкрит и застрелян като шпионин.

Точно в дванайсет часа, когато всяка подробност от вида и облеклото му говореше, че той е официален функционер, чиято власт по всички изгледи превишава собствения му ум, маниери и възпитание, той тръгна към Булон и към резиденцията на генерал Оноре Бюлесен. Къщата не беше трудна за разпознаване, тъй като принадлежеше на кмета и беше най-голямата в целия град. Генералът беше почетен гост на кмета. По предварителни сведения никой не бе виждал самия кмет повече от три месеца.

Дъглас знаеше почти всичко за генерал Бюлесен. Никаква негова постъпка не можеше да учуди Дъглас. Той беше съвършен тактик, компетентен администратор; въпреки че повечето от детайлите бяха поверявани на неговите помощници. Той беше жесток както към затворниците, така и към собствените си хора и беше нещо повече от почитател на млади момичета. Той се мислеше едновременно за образец на военен и на любовник. Дъглас знаеше, че многострадалната му жена беше изпратена на сигурно място в далечния Лион с четирите им деца. Генералът беше жалка креатура, но смяташе себе си за бог сред другите хора. Не можеше да се контролира и изпускаше нервите си бързо и с ужасни последици, нещо, което неговите подчинени, както и младите момичета, които преследваше, откриваха с ужас. В сексуалните истории не беше познат като галантен мъж дори когато биваше в най-доброто си настроение. Много пъти се напиваше до пълна безчувственост, след като бе правил секс.

Къщата на кмета беше на три етажа, построена от жълти тухли, тук-там изронени от годините. Обширна и правоъгълна, тя цялата бе обвита с бръшлян. Беше отделена от пътя, а покрай дългата ѝ страна имаше редица широко разклонени дъбове. По всичко личеше, че кметът е изключителен човек. Или е бил изключителен човек. Най-малко дузина войници патрулираха в околността или просто стояха на стража пред вратите на къщата.

Дъглас погледна нагоре, като се чудеше в коя от стаите на третия етаж се намираше Жанин Доде. Чудеше се и дали генералът вече я беше изнасилал, и после реши, че веднага го е направил. Кой би могъл да му попречи? Надяваше се да не си е позволил своите перверзни игрички с нея. Чудеше се още дали генералът е наясно кого държи затворен.

Адютантът, за когото Дъглас знаеше, че се казва Грийон, дойде да го посрещне във фоайето. Той се перчеше с красивата си червена униформа, цялата обшита с ширити. Въпреки това у него се долавяше неувереност. Изправен лице в лице с непознат човек, той не се чувстваше сигурен. Когато знаеше правилата и играчите, беше грубиян. Дъглас не подсказа нищо за себе си, а се наслаждаваше ма неговата притесненост. Той преброи още четирима войници във входното фоайе.

– Аз съм господин Лапалис. Вие, разбира се, знаете кой съм аз. Ще се видя с генерала веднага.

Дъглас огледа къщата с пълното съзнание, че лейтенантът го изучава отблизо. Той опита да придаде надменно изражение на лицето си, но му беше трудно, понеже Дъглас никога не беше добър на презрителните мутри. Но видя една паяжина в ъгъла и това му помогна да сгърчи устни.

– Господин Лапалис – отрони най-после Грийон, – ако почакате само за момент, ще информирам генерала за вашето присъствие и ще разбере дали той ще поиска...

– Нямам навика да чакам – каза Дъглас, като изгледа от горе до долу младия човек и намери по него много недостатъци. – Предлагам веднага да съобщите за мен. Всъщност, нека направим това заедно.

Грийон се размърда, след това се обърна кръгом. Генералът страдаше от главоболие. Той бе прекалил миналата нощ и сега плащаше скъпо. Нямахше представа кога точно ще пристигне този проклет бюрократ, но трябваше да се досети, че щеше да бъде точно когато няма да му е до него. Отгоре на всичко бе раздразнен от визитата на този човек, защото никой по-високостоящ от правителството не го беше уведомял за нея. Е, по дяволите да върви тоя!

Генерал Бьолесен стоеше зад разхвърляното си бюро, очите му излъчваха студенина, тялото му бе вдървено, а челото смръщено. Когато Дъглас влезе заедно с Грийон, той се изпъна в цял ръст, но не успя да заблуди Дъглас. Държанието му бе на уморен човек в самозащита. Чудесно, помисли Дъглас, докато непринудено прекосяваше големия кабинет, сякаш се намираще в собствения си. Той кимна едва забележимо на генерала и каза на съвършен френски:

– Какъв хубав ден.

– Да, наистина – отговори генералът, изваден от равновесие. – Информираха ме, че вие сте от Военния комитет на Наполеон, въпреки че не съм наясно. Самият той беше тук неотдавна и изрази задоволството си от напредването на плановете за нападение.

– Един комитет представлява твърде аморфно тяло – прекъсна го Дъглас, като продължаваше да се упражнява с надменните изражения върху лицето си, като този път добави с типично галско повдигане на рамене: – Не съм представител на никакъв комитет. Тук съм като личен, хм, следовател на Наполеон.

Генералът съвсем се скова, единствено челюстта му увисна. Мозъкът му заработи бързо: „Следовател“?

Дали по някакъв начин Наполеон не бе научил за смъртта на двамата войници, които той заповяда да бъдат бити с пръчка предишната седмица? Може би бе чул за побоя върху момичето, чиито роднини изглежда, имаха някакво влияние? По дяволите тази глупачка. Тя се опъваше, но той знаеше, че го желае. Малката обичаше да го дразни и той я насили, може би малко грубо, но щеше скоро да се съвземе, за да му се радва отново. Тя не се бе поддала на покоряващия му чар за разлика от жената, която държеше горе в малка стая до собствената си спалия.

Бьолесен вярваше, че Наполеон е непобедим на бойното поле, но го ненавиждаше за лицемерните му буржоазни маниери. Трябваше да подходи внимателно. Човекът, който стоеше пред него, не беше нищо повече от един бюрокраат, нищожество, лакей без никакъв мозък. Но той притежаваше власт, проклетникът, което означаваше, че той, Бьолесен, трябваше да се справи с него. Ако не успееше, щеше да се наложи да го убие. В края на краищата пътищата изобилстваха от всякакви видове крадци и разбойници.

– Да – каза Дъглас. – Както несъмнено знаете, Наполеон винаги е намирал за абсолютно задължително плановете и тези, които ги привеждат в действие да бъдат надзиравани. Едно безкрайно задължение, нали?

– Разбира се, вие имате нужните документи.

– Естествено.

В три часа следобед Дъглас вървеше до генерал Бюлесен през лагера на крайбрежието до Булон. На генерала това му бе безкрайно неприятно – насилената обиграност на проклетия бюрократ и собственото му поведение на съгласие с този човек, когото презираше, но и от когото се страхуваше. Той се опита да притесни Дъглас, после се правеше, че не го забелязва, като си даваше вид, че знае всичко и може да го държи под контрол. Това накара Дъглас да се усмихне. Вечеряха в трапезарията на кмета с дузина от висшите офицери на Бюлесен. Към края на разточителното меню повечето от тях бяха вече пияни. Към полунощ трима бяха откарани в квартирите си от адютантите. Един час по-късно Дъглас бе по-нашрек, отколкото когато и да било друг път в живота си, и очакваше своя шанс. Молеше се никой да не разбере, че е английски шпионин. Нямахме никакво желание да умира. В края на краищата да се върнеш в Англия означаваше да се завърне при новата си съпруга, Мелисанда (о, колко сладко звучеше името ѝ), да я отведе в леглото си и да я държи там, докато зачене наследника на Шербрук. Когато генералът го предизвика с игра на пикет, Дъглас му се усмихна безизразно, а сърцето му заби по-бързо.

– Облогът? – попита той, докато почистваше една пращинка от черния си мундир.

Генералът предложи сумата да бъде във франкове. Дъглас показва леко раздразнение от подобна баналност. Със сигурност такъв великолепен и изтънчен човек като генерала би могъл да излезе с по-интересен... хм... по-съблазнителен облог?

Генералът премисли, после се усмихна и залитна, беше пиян. Той потърка ръце и очите му светнаха, когато каза:

– О да, разбира се. Победителят от нашата малка игра, господине, ще се наслади на едно малко сочно сладкишче, което понастоящем живее с мен. Името ѝ е Жанин и тя притежава доста дарби, за да достави удоволствие на един мъж.

Дъглас се съгласи. Безразличието му беше забележително.

ПЕТА ГЛАВА

Клейбърн Хол

Александра не можеше да повярва. Тя стоеше вкаменена до италианското писалище на Мелисанда. За първи път върху него имаше нещо, което не беше шишенце парфюм. Все още беше neglije, а косата ѝ бе оформена в дебела плитка, праметната през рамото. Тя се втрени в изписания лист. После затвори очи, затвори ги, защото знаеше...

Тя се беше надявала това да стане!

Може би да, може би не. Тя пазеше мълчание и наблюдаваше. И то стана. Мелисанда и Антъни Париш, виконт Ратмор, бяха избягали в Гретна Грийн предишната нощ. Александра бавно вдигна листа, върху който Мелисанда бе надраскала няколко изречения с думи, които променяха живота на всички, с думи, пълни с правописни грешки, защото Мелисанда бе презирала учението. Беше спокойна и напрегната едновременно като че ли очакваше да се случи още нещо. Трябваше да отнесе бележката на баща си. Трябваше да му признае, че е очаквала това да се случи между двамата.

В този момент се ненавиждаше, знаеше, че е дребнаво, ревниво и лошо същество, което не заслужава ничие внимание.

След като дукът прочете писмото, той го остави внимателно на писалището си, приближи се до широките прозорци и се загледа към източната моравя. По нея се разхождаха четири пауна, три гъски, а една коза седеше вързана край тисовия храст. Александра имаше чувството, че минават години, докато той се обърна към нея. Усмихна ѝ се, наистина и се усмихна. И за нейна изненада заговори кротко:

– Е, стореното – сторено, какво ще кажеш, скъпа? Не беше кой знае каква изненада, нито потресаващо разкритие. Не, Алекс, съвсем не съм стъписан от това, още повече Тони ми остави доста подробно писмо и далеч по-четливо от това на Мелисанда, да, и далеч по-извинително. Честта му го кара да се самообвинява. Ще видим.

– О, татко, аз знаех, знаех, но го исках...

Баща и се изсмя и я заплаши с пръст.

– Ти също си била наясно, моя скъпа, какво се е канел да прави лорд Ратмор?

– Не точно че ще избягат в Гретна Грийн, но че ще се откажат от

историята с тази женитба... О, татко, не мога да те лъжа. Но не предполагам, че ти също...

Александра стоеше и кършеше ръце по начин, който би размекнал всеки родител. Чувстваше, как вината ѝ, вместо да намалява, се увеличава. Дукът я наблюдаваше. После каза:

– Да, знам, че Тони желаше Мелисанда и че тя също го искаше. Не съм виждал никога двама души така бързо да се омаят един от друг. Тони е приятен млад човек, интелигентен, остроумен и надарен с красива външност, което играе важна роля пред жените. По-нататък: той е почти толкова богат, колкото и графа на Нортклиф. Без съмнение той ще предложи обезщетение, което ще съперничи на това, предложено от неговия братовчед. Всъщност в писмото си той дава уверения в тази насока. Мисля, че чувството му за вина го измъчва болезнено, и можеш да бъдеш сигурна, Алекс, че то е много по-силно от твоето, защото не предаде ли той собствения си братовчед, за да избяга с жената, която графът бе избрал? О, да, той се презира за тази своя постъпка, но вече е късно, тя е извършена и няма връщане назад. Забелязал съм, че съвестта се обажда с пълна сила тогава, когато всичко е приключило необратимо. Но въпреки тази проява на непристойно поведение виконтът е човек на честта. Той ще доведе Мелисанда обратно тук, и то много скоро. Тя хитрушата, няма да гори от желание да ни види, защото знае, че постави майка си в неудобно положение, и се страхува, че я чака голяма караница. Но мъжът ѝ ще я принуди да дойде. – Дукът се усмихна неопределено. – Тони Париш не е мъж, когото жената може да върти на пръста си, дори тази жена да е толкова красива, че когато я гледаш, дъхът ти да секва. О, той ще я доведе обратно, без да обръща внимание на нейните молби, сълзи и цупения.

– Но аз наистина се досещах, татко, наистина се досещах. – Беше признала и сега стоеше вдървена и нещастна в очакване баща ѝ да я накаже.

Дукът пое ръката на дъщеря си и я поднесе към устните си.

– Това, за което съжалявам, е голямото безпокойство, причинено от тази безотговорна постъпка. Никои баща не мечтае да види дъщеря си венчана някъде си в Шотландия. Особено дъщеря на дук. От нея съвсем не се очаква да прояви такова отсъствие на приличие. – Дукът спря да говори, а лицето му непрекъснато сменяше изражението си. Неочаквано той попита Александра:

– Ти толкова ли силно желаш графа?

– Ти си се досетил? О, Боже! Ужасно е да бъда прозрачна като

езерцето с рибки.

– Ти си ми дъщеря. Познавам те и съм много привързан към тебе.

– Вярно е. Обичам го, татко, от три години, но сега... сега няма да ми бъде даже зет.

Тя погледна баща си, а в хубавите и очи се четеше отчаяние и болка. Дукът каза рязко:

– Току-що получих писмо от брат ти. Ще ти кажа как стоят нещата, Алекс. Дори обезпечаването, което Тони без съмнение ще ни осигури, няма да спаси семейството ни от разорение. Брат ти е напуснал Англия, прокълнат от съдбата, и е на път за Америка, както пише. След себе си оставя огромни дългове, които окончателно ще ме доведат до банкрут. Дори обезпечаването на Тони, което съм сигурен, че ще бъде щедро, няма да помогне да се изплатят тези дългове. Чудех се какво да правя, мислех, тревожих се, борех се, но сега..., а сега може би има лъч светлина.

Той се обърна и напусна библиотеката, като остави Александра да гледа безмълвно след него.

След около час Тони Париш и Мелисанда щяха да пристигнат в Клейбърн Хол. Тя се мусеше, като се наслаждаваше, че може да покаже истинско кралско раздражение, и това го караше да се усмихва. Той я бе уведолил с повелителен тон, че трябва да се завърнат в бащиния ѝ дом, с което да се опитат да поправят нещата. Тя молеше и настояваше да не го правят, защото мразеше вината си и не искаше да ѝ я трият на носа. Тя дори плака на рамото му с огромни и красиви крокодилски сълзи, както той ги нарече гласно. Това я доведе до истерия. Той се разсмя. Извън себе си от ярост, Мелисанда го замери с четката си за коси, но той просто я запрати обратно към нея. Тя остана няма и вцепенена от маниерите му. Той напусна стаята, като ѝ каза да бъде долу след десет минути. Отново четката полетя към него, но се удари в затворената врата. Тя слезе след единайсет минути и той се намръщи, като погледна часовника си, но не каза нищо. Тя му се бе подчинила. С времето щеше да привикне да му се подчинява без сцени и гневни избухвания, както и без бавене.

Те пътуваха в частна карета, която Тони бе наел от една конюшня в Харогейт, за да ги откара до Гретна Грийн. Това бе вторият ден след венчавката им и след час той трябваше да се изправи пред своя тъст, който без съмнение щеше да изпитва желание да го удуши. Но трябваше

да се върне. Това беше единственото правилно решение. Нямаше избор. Освен това бе писал на дука, че ще се върне да обсъдят въпросите около брачния договор и обезпечаването и щеше да се постарее колкото бе възможно да изглади грешката.

Той се усмихна, докато съзерцаваше красивия профил на невестата си. Не искаше и питане, че я желаше много. Точно в този миг. Беше достатъчно само да докосне робата ѝ, и вече я желаше. Беше достатъчно да чуе гласа ѝ от съседна стая, и вече я желаше. Беше достатъчно да я види как почервява от гняв и му крещи, и вече я желаше. А сега тя се намираше толкова близо до него, че той не можеше да издържи.

– Свали си палтото – обърна се той към нея.

Мелисанда все още бе обзета от чувството си на вина и неудобство, към които се прибавяше и яростта ѝ от държанието на съпруга ѝ, демонстриращо пълно незачитане – ама той наистина ѝ бе запратил обратно четката за коси!

– Какво каза?

– Казах да си свалиш палтото.

– Съвсем не ми е топло.

– Добре.

Тя се намръщи, после разкопча палтото си. Той ѝ помогна да го свали и го захвърли в другия край на седалката. После леко докосна брадичката ѝ и я погали. Целуна я нежно, като не откъсваше устните си от нейните.

– Тони!

– Шт! Сега, скъпа, си свали бонето. Не мога да те видя като хората с тая глупост на главата ти. Освен това сплесква красивите ти коси. Те са черни като нощ, пълна с грехове. Искам да ги усетя как се спускат между пръстите ми.

Тъй като заповедите му съдържаха и много мили комплименти, Мелисанда, укротена, махна бонето си и го хвърли върху палтото.

– Така – одобри Тони. Дългите му пръсти се пресегнаха към линията от копчета, която минаваше през предната част на роклята и. Тя го плесна по ръката.

– Намираме се в карета, Тони! И е посред бял ден! Господи, трябва да спреш, ти не можеш да правиш това. Ти...

Той отново я целуна и я придърпа да седне в скута му. Дясната му ръка се намираше под полата на роклята и се движеше нагоре по крака ѝ, все по-високо и по-високо, докато докосна гладка плът от вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя се въртеше неспокойно в скута му и той знаеше,

че това е от смущение, не от свенливост. Нямах значение. Той я желаше и възнамеряваше да я люби точно тук, в каретата, така както бе седнала в скута му с лице към него, щеше да влезе дълбоко в нея. Само при мисълта за това, той изстена.

Тя продължи да се съпротивлява и той прошепна в устните ѝ:

– А сега стой спокойно. Ти си ми жена, Мелисанда, и много скоро ще се научиш да ми се подчиняваш. Аз те желая и възнамерявам да те имам. Не съм те любил от снощи, защото ти беше девствена и все още имаше болки. Но имаше достатъчно време да се възстановиш. Ще бъда нежен. Искам да гледам гърдите ти, да ги галя, да опитвам вкуса им с езика си. Ще си останеш по рокля, само ще вдигна полите ти и така ще влезя в теб.

Тя го погледна, невярваща на ушите си и отнесена като изгубен в непознати води кораб. Не намери какво да каже. В интерес на истината предишната нощ тя почувства злоба и тържествуваше от това, което бяха извършили. Щеше да покаже на проклетия граф Нортклиф, че на нея не можеха да ѝ заповядат нито той, нито дори собственият ѝ баща. Тони беше хубав, галантен и безмилостно я раздраваше, за да я кара да иска все повече и повече. Той я омайваше. Приличаше ѝ на живак. Тя бързо осъзна силата в него, мъжкия инат, арогантността, която бе част от възпитанието му, но никога нито дори за миг не бе допуснала съмнение, че няма да може да го поставя на мястото му. В края на краищата бе успявала да върти както си иска всеки джентълмен, който имаше шанса да се появи в нейния обсег.

Тони я въведе в секса по много фин начин. Тя смътно съзнаваше, че той има огромен опит, но не беше в състояние да го оцени. Цялата процедура за нея се оказа ужасно смущаваща и тъмнината, за която помоли, не го забави и на косъм. Но той не ѝ причини прекалена болка. Колкото за удоволствието от любенето, тя искрено се съмняваше, че такова изобщо съществува. Знаеше, че всичко, на което се наслаждаваше, бяха комплиментите, целувките, злите му усмивки и може би най-много, когато върхът на езика му докосваше лекичко ухото ѝ.

А сега той искаше да вкара своето мъжко нещо в нея, така както беше седнала в скута му, облечена с рокля и същевременно разголена, докато му доставяше удоволствие, и то в пътуваща карета!

– Не – каза тя твърдо. – Няма да направя това.

Той почти се усмихна и прекара пръстите си още по-нагоре, докато те се притиснаха към нейната женственост. Тя побледня, после започна лекичко да вие. Дясната му ръка бе заета да разкопчава дрехата върху

гърдите ѝ. Тя му удари плесница, после втора, трета, докато най-накрая той каза с много строг глас:

– Ти си моя жена, колко пъти трябва да ти повтарям, Мелисанда? Знам, че ти не получи достатъчно удоволствие снощи, а може би и никакво. Беше девствена, ето защо. От теб потече кръв и това ме изпълни със задоволство. Обаче сега имам намерение да поправа нещата. Ти ще получиш удоволствие от мен. Ще стоиш мирна и ще престанеш да си играеш на разгневена девица.

Но тя не престана да се съпротивлява дори когато усети един от дългите му пръсти да влиза в нея. Тя изпищя и той я целуна, надяваше се кочияшът да не ги е чул.

– Сладостна девственица, красавица и разглезено буйно дете – шепнеше ѝ той и дъхът му пареше устните ѝ. – Ето за каква съм се оженил. Не ме разбирай погрешно, не се оплаквам. Имах чудесна представа що за характер си, преди още да гризна това сладко място зад лявото ти ушенце. Но ще те набия, знаеш ли?

– Няма да го направиш! Не, няма да позволя подобно нещо! Спри, проклетнико! Сири да правиш това!

– О, да, ще те набия – каза той, когато палецът му достигна гладката ѝ плът и започна да я гали. – И нямам намерение да спирам. Ще разбереш, че ще правя това, което искам, с тебе...

Тя беше безсъмнено красива, съвършено изваяна дори с очи, в които светеше гняв. Опита да се отмести от него. Той си отстрани ръката, вдигна ѝ роклята, фустите и ризата и след това я наведе така, че да легне през скута му, подпряна на едната му ръка. Тя беше с черните си кожени пантофки и чорапи, които стигаха над коленете ѝ, закачени там с черни жартиери. Оттам нагоре тя беше гола до кръста и той я погледна с усмивки:

– Много хубаво – одобри той, като постави пръстите си на белия ѝ корем. – Наистина много хубаво. Мисля, че ще те запазя. Даже и да беше пъстърва, не бих те хвърлил обратно във водата. Не, не бих те хвърлил.

– Ти не можеш да направиш това, Тони! Баща ми ще те извика на дуел, ще ти отреже ушите, ще... аз не съм проклетата риба!

– Скъпа съпруго, баща ти няма и да си помисли да ми каже на мене, твоя законен съпруг, господар и притежател, и господ, да не ти доставям удоволствие. А това именно се каня да направя, като ти просто си затвориш хубавата устичка и се оставиш на пръстите ми.

Тя отново отвори уста да му изкрещи, след това осъзна, че

кочияшът вероятно ще я чуе. Тя бе толкова смутена и объркана, че се отпусна мирно, докато пръстите му започнаха да я гаят по онова най-специално място, където я бяха докосвали и предишната нощ. Тя тогава не беше протестирала много, защото се чувстваше отмъстителна и в спалнята беше тъмно и в интерес на истината тя се чувстваше много силна – та нали бе избягала в Гретна Грийн! – така че не разбра точно... просто не бе наясно какво ще иска той..., но сега, сега бе различно. Не беше тъмно като в рог. Навън бе ден. Намираха се в карета. Същност той я бе погледнал и бе ѝ говорил нежно, докато я гледа, после тя се бе озовала гола, а той докосваше корема ѝ и по-надолу... Това не можеше да се търпи. Неочаквано тя усети дълбоко пронизваща я сладост, която накара хълбоците ѝ да се извият нагоре срещу пръстите му.

Тя се облеци срещу него в пълно неведение и видя, че проклетият мръсник се хили многозначително и господарски и толкова самодоволно, че ѝ дойде вече наистина много. Тя отхвърли назад глава и закрепща до скъсване на дробовете си.

Каретата мигновено спря.

Усмивката на Тони не изчезна. Той ѝ помогна да стане и да оправи дрехите си, като чакаше кочияшът да се появи на прозорчето, което същият направи почти веднага. Очите му се насочиха към Мелисанда и тя разбра, че той може би се досеща какво се е опитал да прави с нея съпругът ѝ.

– Махай се! – извика тя на нещастния човек. – О, просто се махни!

– Да – каза нехайно Тони, като се облягаше на меките възглавнички и скръсти ръце пред гърдите си. – Простете на жена ми, че ви обезпокои. Понякога жените, е, те се забравят... Нали разбирате.

Кочияшът се страхуваше точно от това – че е разбрал – и изчервявайки се, побърза да се качи обратно на капрата. Каретата продължи напред.

Тони пазеше мълчание.

Мелисанда се оправяше с бързи, но тронави движения, толкова яростна и объркана и разконцентрирана, че искаше да му крещи, докато прегракне. Но беше трудно да го направи, той не даваше повод, седнал там и гледащ навън през прозорците, без да говори, но с отегчен вид. Отегчен!

Тя плесна бонето отново върху главата си, без изобщо да я интересува, че хубавата ѝ прическа ще пострада безвъзвратно от проявата ѝ на гняв. Сложи си палтото и започна да закопчава копчетата му, като ги поставяше в несъответстващи илици.

Той я погледна и усмивката беше още на устните му.

– Знаеш ли Мели...

– Мели! Какъв ужасен прякор! Мразя го, той е напълно ужасен и аз...

– Затваряй си устата, скъпа.

– Но, аз... – Тя видя в очите му нещо, което не бе срещала никога преди в своя двайсет и една годишен живот. Тя млъкна и се обърна, като показа моментално отстъпление.

– Както бях почнал да ти казвам Мели, заради теб аз предадох братовчед си. Обаче това не е такова предателство, което унищожава душата. Ти не познаваш добре Дъглас, нито той тебе. Господи, само ако беше видял изпълненията ти през последните няколко дена, щеше да бъде безкрайно разочарован. Той сигурно щеше да се измъкне посред нощ, за да избяга от тебе. И нямаше да те отведе до Гретна Грийн. Е, преди три години ти едва ли си гледала на него като на нещо друго освен като на мъж, който възхвалява красотата ти. Той те бе оставил заради честта си, той чувстваше, че не може да постави дълга си на второ място след сърцето си. Трябва да ти кажа откровено, моя скъпа, че той не те обича. Той си спомня, че те е желал, че ти се е възхищавал, смеел се е и е бил очарован от твоята безгрижност и твоята привидна невинност. Той си спомня красотата ти и нищо повече. Но той не те обича, не те е обичал и тогава. Семейството му беше безмилостно в опитите си да го оженят, така че до година да се появи наследник в Шербрук. Той, гледаше на теб като на начин да укроти роднините си, да се ожени за красиво същество и така да се спаси от пътуване до Лондон, за да гледа новата реколта дебютантки. Дори когато разбрах, че ще те имам, аз премислих всичко за и против в това, което предприемам. Но в едно нещо съм съвсем сигурен – Дъглас рано или късно ще разбере каква услуга съм му направил, като те отстраних от сцената. И един ден ще ми благодари. Ти щеше да го докараш до лудост, до пълна лудост. – Тони сега се обърна към жена си. Изглеждаше много сериозен. – Той е много по-джентълмен от мен, разбираш ли. Той никога нямаше да посегне да те набие независимо от провокацията. Той щеше да се оттегли от теб, независимо от това, което ти щеше да направиш.

– Не ти вярвам – каза бавно тя. – Дъглас Шербрук наистина ме обича. Той ме обичаше и тогава, преди три години, и още ме обича. Ще бъде в траур по мен през останалия си живот. Аз ще бъда неговата загубена любов. О, аз разбих сърцето му, като се омъжих за теб. Той ще те мрази винаги за това, което стори. Никога няма да ти прости.

– Надявам се, че няма да е така – каза тихо Тони. – Вярвам, че единствено гордостта на Дъглас ще бъде мъничко наранена. После той много бързо ще се възстанови, като види какво трябва да предприемам, за да те държа под контрол. Той ще ми стисне ръката от благодарност. И ще ме обсипе целия с благодарности.

– Говориш, сякаш не ме уважаваш – погледна Мелисанда ръцете си, които бяха в ръкавици. – Говориш, сякаш не съм личност, която трябва да бъде обичана и от която да се възхищават. Говориш, сякаш ме отвлече само и само за да спасиш братовчед си. Мислех, че ме обожаваш, че ме желаяш отчаяно.

– Да, това е доста вярно. Но разбери, само защото те обожавам и те желая, не означава, че оставам сляп за характера ти. Това обаче няма връзка с нещата. Това, което направих, трябва да бъде овъзмездено. Дължа отплата на Дъглас, така че той да не започне отначалото огледа си за съпруга. И наистина в писмото си до баща ти аз направих намек в това отношение.

– Какво искаш да кажеш?

– Не мисля, че ще ти кажа, Мели, не още, защото трябва да бъда сигурен дали представете ми са точни. – Той хитро и се усмихна: – Виж, толкова много мислех за тебе, за това как да те имам гола под себе си, че едва ли бях способен на отлични преценки за това, което, надявам се, ще излезе вярно. Е, докато се върнем в Клейнбърн, баща ти ще е потвърдил преценките ми. Сега, скъпа моя, бонето ти изглежда доста развлечено и ти предлагам да се опиташ да се направиш малко по-привлекателна, защото приближаваме Клейбърн.

Той отклони въпросите ѝ за момента, като призова суетата и. Наблюдаваше я как изважда от чантичката си малко огледало. Усилията ѝ дадоха резултат бързо и това беше вследствие на дългата практика. Беше толкова красива, че накара да изтръпне. Тялото ѝ несъмнено бе изящно – поне онези части, които бе успял да разголи и да докосне. Той искаше да гледа лицето ѝ, докато отнемаше девствеността ѝ онази нощ, но тя беше толкова уплашена, толкова смутена, че той нямаше сърце да настоява лампата да бъде запалена. Но това, което наистина го потресе и го изненада, беше, че никоя жена не го беше завладявала досега по този начин, Той предусещаше инстинктивно, че тя беше изключително непоносима, разглежена, суетна и арогантна като самия него, но той не отдаваше значение на това. Той я желаяше. Въпреки Дъглас, въпреки всичко той я искаше и я беше взел.

Сега изпитанието беше да живее с нея.

Другото изпитание беше да ѝ достави удоволствие. Мисълта за фригидна жена беше непоносима. От нея му се повдигаше.

А най-големият номер щеше да бъде да се отплати на Дъглас.

Странно, мислеше си Тони, докато каретата навлизаше по дългият тесен път, водещ към Клейбърн, но не се бе сещал нито веднъж за Тереса, своята предишна годеница, откакто бе срещнал Мелисанда. Той погледна съпругата си, видя, че е побледняла и, че кърши ръце.

Надяваше се, че баща ѝ ще се разкрещи. Тогава Тони щеше да се намеси. Той беше нейният защитник, нейния господар, нейният съпруг, След което, молеше се на бога, той и дукът щяха да дойдат до друго споразумение.

Булон, Франция

Дъглас спечели играта на пикет. Дори не му се наложи да мами. Бьолесен беше вече толкова пиян към края ѝ, че Дъглас се съмняваше дали още искаше да спечели, защото победителят трябваше да се изяви и сексуално, подвиг, на който той едва ли беше способен. Той даде на Дъглас ключ и му каза да обясни на хубавата жена, която се намираще в малката стачка, че отива при нея, за да получи удоволствие. Добави, че жената обичала заплахите и причиняването на малко болки. После пияният глупак реши да го придружи.

– Защото – каза той, докато се изкачваха към третия етаж – тя още не е съвсем обучена.

Дъглас го наблюдаваше как отключва вратата и отстъпи встрани.

Влезе мълчаливо. Стаята не беше обзаведена, ако се изключат леглото, тоалетната масичка и единственият кръгъл килим в средата. Вътре беше само тя и беше застанала по средата на стаята. Тя ли беше Жанин Доде? Генералът се захили пиянски и ѝ нареди, като щракна с пръсти:

– Свали си дрехите.

Жената се поколеба, след това се подчини. Очакваше да е по-млада, въпреки че не можеше да си обясни защо точно. Не, съвсем не беше момиче, помисли си Дъглас, докато я разглеждаше по-отблизо, а по-скоро на средата на двайсетте си години. Очевидно беше уплашена, но беше и хубава независимо от бледността си, от тъмните сенки под очите си и от слабостта си.

Бьолесен почака мълчаливо, докато тя свали всичко и остана по ри-за. Тогава той залитна към нея, сграбчи болезнено брадичката ѝ и я

целуна, като галеше гърдите ѝ с другата си ръка през тънката материя. После рязко дръпна ризата отпред и я разкъса. Разсмя се, като подхвърли през рамо на Дъглас:

– Искам да видиш дали я одобряваш. Хубава е, нали? Малко кльошава за вкуса ми, но циците и ги бива. – Той я блъсна върху леглото, наведе се над нея и каза тихо: – Ти ще посрещнеш този човек, нали, моето момиче? Ще направиш всичко, което той поиска от теб или... знаеш наказанието, нали? Щеше ми се да остана и да погледам, но съм ужасно уморен. – Той се изправи и се обърна към Дъглас: – Мълчиш. Не мислиш ли, че е хубава? Не е девица, но не е и много използвана. Тя ми принадлежи и сега, защото не е глупава, тя се подчинява на всяка моя команда. Можеш да ѝ се порадваш, но само за тази нощ.

Като залиташе, той напусна стаята. Дъглас тръгна след него и се заслуша в стъпките му по коридора, после по стълбите надолу. Чу да се отваря първо една врата, после друга. Едва тогава се обърна към жената.

Сега тя стоеше до леглото, като се опитваше да се прикрие с ръце. Дъглас не можеше да повярва на късмета си, въпреки че за момент не се беше съмнявал в него.

Той пристъпи към нея. Гласът му беше настойчив:

– Името ти Жанин Доде ли е?

Беше миньон, много руса и косата и падаше права по гърба ѝ, като стигаше до кръста ѝ. Имаше светлосини очи, много руси вежди и мигли и беше хубава.

– Ти ли си?

Тя кимна, като отстъпи една крачка.

– Не се страхувай от мен. Тук съм от името на Жорж Кадудал.

Дъглас не можеше да задържи погледа си върху лицето ѝ. От доста време вече не беше спал с жена. Тялото му реагираше с пагубен ентусиазъм.

– Познаваш ли Жорж Кадудал?

Тя кимна. Очевидно все още се страхуваше от него и нито за миг не му беше повярвала въпреки искрата надежда, която бе видял в нея.

– Искам да се облечеш бързо. Тук съм да те отведа при Жорж. Трябва да бързаме.

– Нямам никакви рокли.

– Пелерина, каквото и да е – огледа се Дъглас. – Хайде, трябва да бързаме.

– Не ти вярвам. – А, значи все пак беше останал някакъв дух в нея. Тя почти се давеше от страх, но продължи: – Знам, че той ме даде на

тебе, така каза той, и знам защо го направи.

– Това е, защото спечелих облог.

– О, не. – Тя пребледня още повече. Начервените ѝ устни се разтвориха, после отново се затвориха. Тя тръсна глава, после каза забързано: – Той иска от мен да разбера какво ще кажеш на Бонапарт, когато се завърнеш в Париж. Той се тревожи също да не би да си шпионин. Мисля, че би предпочел шпионин пред пратеник на Бонапарт, защото той се страхува от него да не разкрие какви отвратителни неща е вършил. Каза ми, че трябва да разбера истината или ще убие баба ми.

– Аха! – усмихна и се Дъглас, като започна нежно да плъзга ръцете си нагоре и надолу по нейните тънки ръце. Така значи, генералът съвсем не е бил пиан. Пикетът, облогът, неговата загуба – всичко това е било план на Бюлесен да го вкара в капана. Не беше лошо. – Спокойно сега – опита се той да успокои жената, въпреки че сам кипеше от гняв. – Къде се намира баба ти?

Жанин се стресна.

– Тя е във фермата на две мили от Етапъл на юг. Той казва, че е поставил там човек, който да я наблюдава и че този човек ще я убие, ако аз не следвам заповедите му.

– Както познавам Жорж, той досега е взел мерки и се е справил със стражата пред фермата на баба ти. Аз наистина съм тук, за да те спася. Сега нека се заемем да те облечем в нещо. Ще заведа теб и баба ти в Англия.

– Англия – повтори тя бавно и очите ѝ се разшириха от изненада. – Но ние говорим само френски.

– Нима значение. Много хора говорят френски в Англия и ти ще разбереш това. Жорж живее там повече от времето и той може да ви учи и двете английски...

– Но...

– Не, не мога да кажа нищо повече. Жорж иска от мен да те отведе в Лондон. Там ще бъдеш на сигурно място, докато той се върне да те вземе. Преди това тук той има още някои дреболии за вършене. Ще ми се довериш ли?

Тя го погледна, на лицето ѝ се изписаха обожание и доверие.

– Да – отговори просто тя.

– Добре. Сега слушай ме. Ето какво ще направим. – Докато гледаше това бледо и напрегнато лице, което излъчваше такова доверие в него, Дъглас се чудеше защо хората изобщо, и в частност жените, вярваха, че той е нещо като свети Георги. Не му беше приятно, но го намираше

забавно. Той си спомни за Жорж Кадудал и трескаво се надяваше, че тя непрестанно ще се сееща за него. В края на краищата Дъглас вече сигурно беше един женен мъж и последното нещо, което искаше, беше някаква смахната жена да увисне на ръцете му при завръщането му в Англия.

ШЕСТА ГЛАВА

Нортклиф Хол

5 дни по-късно

Дъглас отвори вратата на библиотеката, видя самотно запалена свещ на малката масичка до братовчед си и прекоси стаята. Изморена усмивка озаряваше лицето му.

– Тони! Господи, радвам се, че те виждам и че отново съм вкъщи – Дъглас потри ръце. – Толкова е хубаво да си у дома и предполагам, че се досещаш за причините.

– Дъглас – Тони се изправи, пристъпи към братовчед си и стисна ръката му – Предусещам, че си успял в мисията си, каквато и да е била.

Дъглас се усмихна доволно и продължи да потрива ръце.

– Много успешно благодарение на милостивия Бог и на един глупав генерал, който мислеше, че ще ме надхитри. О, халатът ти е страшно елегантен, но ако не внимаваш – косматите ти крака ще се подават.

Той отиде до бюфета.

– Искаш ли хубав френски коняк? Обещал съм ти толкова, колкото можеш да изпиеш до следващия век.

– Не, не искам.

Дъглас си наля от коняка, отпи голяма глътка и почувства как топлина се стича към стомаха му.

– Холис ми каза, че трябвало да говориш с мен. Било много важно и не можело да почака до сутринта. За момент си помислих, че ще закрепещи, но, разбира се това са глупости. Холис никога не крещи и не вика, не показва излишни емоции. Но, Тони, приближава полунощ и съм се раздрънкал така, защото всеки момент ще припадна в краката ти. Разбира се, че като видя красивата си булка, ще забравя цялата умора. Въпреки това бях изненадан да видя Холис още на крака. Какво искаш?

– Опитях се да накарам Холис да си легне, като му казах, че аз ще те изчакам в преддверието, но Холис си е Холис – отказа.

Дъглас отпи още една голяма глътка коняк и седна дълбокото кресло до братовчед си.

– Какво има?

Настана мъртва тишина и изведнъж Дъглас разбра, че нещо, което изобщо не желасе, ще се случи съвсем скоро и че Тони е вестоносецът.

– Ожени Мелисанда, нали?

Тони обърна лице към него и каза:

– Да, ожених я. – Пое си дълбоко дъх и знаейки, че е безсмислено да крие, изгърси: – Ожених също и по-малката ѝ сестра.

Дъглас тъкмо беше отпил още веднъж от коняка, изплю погълнатото и се задави.

– Какво?

– Казах, че ожених двете жени.

Антъни Париш се обърна, за да е с поглед към камината, към нажежените въглени. Стигаше му – от репетираните обяснения. Той се почувства уморен като братовчед си. Допълнително му тежеше товарът на вината, който го караше да потъне вдън земя.

– Можеш да ме предизвикаш на дуел, Дъглас. Това с твое право. Няма да стрелям по теб, кълна се.

– За какво, по дяволите, говориш?

Но Дъглас не искаше да знае за какво говори братовчед му. Искаше ла изчезне на секундата и да се качи в огромните господарски покои, в огромното господарско легло, където го чакаше Мелисанда. Не му се слушаше повече как Тони оженил две жени.

– Не ожених Мелисанда за теб като твой посредник. Ожених се за нея, докато бях в Гретна Грийн, после още веднъж в къщата на баща ѝ. След това ожених Александра, по-малката ѝ сестра, за теб, като твой представител.

– Разбирам – каза Дъглас.

Той стана, остави внимателно на страничната масичка останалия алкохол, олюля се към братовчед си, взе свещта и напусна библиотеката.

– Дъглас! Чакай! Ти не разбираш. За Бога, върни се!

Но Дъглас не спираше. Той дочу стъпките на Тони след себе си и ускори крачка. Грешка, всичко това беше грешка, не, това беше дяволска шега – достойна за Райдър... не... нещо друго. Чу братовчед си на стълбите зад себе си, докато свиваше по източния коридор. Изтича в дългия хол към господарските покои в дъното му. Разтвори плъзгащата се двойна врата, втурна се вътре и завъртя ключа.

Той погледна към леглото си, като вдигна високо свещта. Завивките бяха така гладки, както ги беше оставил преди две седмици, когато напусна Нортклиф. Леглото беше празно.

Приблужи и застана пред празното легло. Той беше жадувал за това легло, но не празно като сега. Не, той жадуваше за Мелисанда,

лежаща по гръб в средата и с отворени обятия, чакаща го да дойде към нея.

Той се обърна силно разгневен, почти нищо неразбиращ. Погледна към съседната врата и установи, че е глупак. Естествено тя нямаше да бъде в неговото легло, а в спалнята на графинята, съседна на неговата. Той и беше непознат в известен смисъл и нямаше да ѝ подхожда да бъде в неговото легло, поне засега, докато той като неин съпруг формално не я донесе в леглото си.

Втурна се да отвори вратата към съседната спалня. Тази стая беше по-малка, а обзавеждането ѝ беше меко и много женствено; това беше стаята, посещавана от призрака, който не съществуваше, а никога не беше съществувал освен в отегчени и възбудени женски мозъци. Той видя, че покривките на леглото бяха сгънати, но и то беше празно. След това видя нея. Тя беше момиче и стоеше в тъмнината. Носеше дълга бяла нощница, която я покриваше от глава до пети. Той не можеше да я види много ясно, но знаеше, че е преbledняла и очевидно изплашена. И страх ли видя в нея? Страх от него? По дяволите, тя сигурно се страхува, помисли си той и пристъпи напред. Тя не беше Мелисанда. Беше абсолютно непозната и имаше дързостта да е тук, в стаята на жена му. Стоеше там, като че всичко ѝ принадлежеше, и се взираше в него като в натрапник най-малкото, дори убиец. Той застина на място.

– Коя си ти, дявол да те вземе?

Гласът му беше спокоен и това го изненада. Заклати се настрани, вътрешностите му се свиха и той бързо остави свещта на стойката до леглото.

– Попитах те коя си. Какво, по дяволите, правиш тук? Къде е Мелисанда?

– Мелисанда е долу в хола, в западното крило. Мисля, че спалнята и се казва Зеленият куб.

Гласът ѝ беше уплашен – висок, слаб и писклив.

– Не те познавам. Защо си тук?

Момичето пристъпи напред и той видя раменете ѝ. На сумрачната светлина, идваща от свещта, той видя, че тя е слаба и крехка; косата ѝ беше тъмноревеникава и спускаше по раменете и гърба ѝ.

– Спях.

– Ти не си Мелисанда.

– Не – каза тя. – Аз съм Александра. Всъщност съм твоя жена.

Тогава той се засмя и това беше грозен, груб звук, съдържащ съмнение и изразяваш недоверчивост.

– Ти не можеш да бъдеш моя жена, скъпа, защото никога през живота си не съм те виждал. Сигурно си една от жените на Тони или може би една от многобройните му любовници.

– Виждал си ме и преди, господарю, но не можеш да си спомниш. Тогава бях на петнадесет години и ти се запозна само със сестра ми.

– Да, и се ожених за сестра ти.

Чу се силно блъскане по вратата на спалнята. Дъглас чуваше как Тони неистово натиска дръжката на вратата. Дъглас вдигна глава, като чу как Тони изкрещя:

– Дъглас, отвори проклетата врата! Александра, добре ли си?

– Добре съм, Тони – извика тя, обърна се към Дъглас и каза със спокоен глас като бавачка: – Да го пусна ли, господарю?

– Защо не? Изглежда, той е женен за всички и негово право е да посещава което и да е женско легло.

Когато непознатото момиче мина покрай него и влезе в другата стая, Дъглас избърза към вратата, която водеше към коридора, а докато Тони нахлуваше в собствената му спалня, той беше вече навън. Тони го видя как ускори бяг към западното крило.

– Дъглас по дяволите, спри! Къде отиваш сега? О, не! Спри!

Но Дъглас не сиря, докато не се втурна и отвори вратата на спалнята Зеления куб. Там, под балдахина на леглото, лежеше неговата жена, неговата невеста, Мелисанда. Тя беше седнала, замаяна, с нарастващо безпокойство. Очертаваше се на светлината на свещта. Срещна втренчения му поглед, премигна и дръпна чаршафа до брадичката си.

– Дъглас Шербрук?

– Защо си в тази стая? Какво правиш в неговото легло?

– Защото тя е омъжена за мен, по дяволите! Дъглас, моля те, ела да ти обясня какво стана.

– Не, искам да заведа жена си обратно в моята спалня. Искам я в моето легло. Не можеш да се ожениш за всички жени, Тони. Не е законно освен в Турция. Честно, ти сигурно си мохамеданин. Така че аз ще взема тази.

– Тя не е твоя жена! Омъжих я за мен, не за теб. Спах с нея, Дъглас. Отнел съм ѝ девствеността. Тя е моя жена.

Тони избухна в началото, но успя да завърши в писъка, по-спокойно октава.

Дъглас, много блед сега, се взря в Мелисанда. Господи, това беше най-красивото създание, което някога беше виждал. Черната ѝ коса беше разрошена около бялото ѝ лице, изумителните и тъмносини очи –

огромни и дълбоки, толкова съблазнителни, че почувства как му прималя въпреки това, което се беше случило, въпреки факта, че тя очевидно е омъжена за Тони, въпреки... Дъглас разтърси глава. Беше изморен, всъщност изтощен, но беше яздил като ученик на дявола, за да стигне вечерта у дома при невестата си. Сети се за Дженайн и си представи как ли тя щеше да се чувства тук като трета съпруга. Разтърси глава и отново погледна към невестата си. Но там нямаше невеста.

Не, това не беше вярно. Имаше невеста, казваше се Александра и той никога не беше я виждал, въпреки че тя твърдеше обратното.

Бавно се обърна и погледна братовчед си.

- Искам да кажеш, че това е една от гадните ти шегички.
- Не е. Моля те, Дъглас, ела с мен долу и всичко ще ти обясня.
- Ти можеш да обясниш това?
- Да, само ми дай ш...
- Ти, гадно копеле!

Дъглас се озъби и се хвърли върху братовчед си. Стовари юмрук в челюстта на Тони и го просна долу. Тони се обърна, стана и тръсна глава. Дъглас отново го удари. Този път Тони го сграбчи за ревера и двамата се свлякоха долу. Сгромолясах се с тъп звук, борейки се. Ръце и крака се биеха и удряха.

Мелисанда изкрещя.

Александра стоеше в отворената врата. Беше вдигнала високо свещта. Видя как Тони се преобърна, застана върху Дъглас и му заби едни юмрук в челюстта. Дъглас се отпусна в болка, сви колената си и блъсна с тях гърба на Тони, с движение нагоре. Тони отново удари Дъглас, този път по-силно, като накара главата му да се тресне назад.

Александра изрева. Бързо остави свещта на една маса и скочи върху гърба на Тони, като започна да го блъска с юмруци в лицето, след това дръпна рязко косата му.

– Пусни го! Спри, животно такова!

Тя удряше и удряше, дърпаше и дърпаше. Тони беше толкова изненадан от неочакваното нападение, че замръзна и Дъглас бързо се изправи. И Александра, и Тони се проснаха долу. Дъглас сграбчи Тони за ризата и го изправи. Заби юмрук в корема му. Тони се отпусна, наведе се и обви ръце около себе си. Внезапно Мелисанда налетя и скочи върху гърба на Дъглас, като обви крака около кръста му. Стовари юмруци по главата му и изкрещя направо в ухото му:

– Пусни го!

Дъглас усети как мозъкът в главата му започна да вибрира. Ушите

му бучаха. Тя дърпаше главата му, като продължаваше да крещи право в ухото му. Тогава другата жена, малката, задърпа лудо Мелисанда и я изтласка от гърба на Дъглас. Двете жени се свлякоха на пода с усукани бели нощници и летящи кичури коса.

Тони бе все още превит и се опитваше да си поеме дъх. Дъглас имаше чувството, че е плешив. Скалпът му пулсираше от атаката на Мелисанда. Той стоеше там и преглеждаше къде е пострадал. Все още се оглеждаше, когато малкото момиче се освободи от Мелисанда, стана и се втурна към него. Лицето и беше преbledняло, очите й – разширени. Трепереше и дишаше тежко.

Той стоеше спокоен като камък, докато ръцете и преминаха по раменете, гърдите, след това по ръцете му. Той все още не помръдваше, не казваше нито дума.

– Добре ли си? Удари ли те? Моля те, кажи ми, ако те боли.

Тя плъзгаше леко върховете на пръстите си по челюстта му и за момент той рязко се дръпна.

– О, прости ми, нежно, нали? Съжалявам. Не е счупено, но той те удари много силно.

Той поклати глава, но иначе не помръдна. Дори животът му да висеше на косъм – не би помръднал за такова нещо. Нейните ръце продължаваха пътешествието по тялото му, опипваха и възбуждаха. Накрая, когато тъкмо щеше да падне на колене и да започне да опипва краката му, Дъглас сграбчи китките й и ги дръпна пред нея. Разтърси я, за да привлече вниманието и. Каза много бавно:

– Добре съм. Остави ме на мира. Иди да опипаш него – другия ти съпруг.

Той погледна над нея към Мелисанда, която стоеше до Тони; дългата и черна коса скриваше лицето й от него като чудно меко перде. Ръцете й бяха върху тялото на Тони.

Дъглас отстъпи от втората жена и погледна към отворената врата. Каза много спокойно:

– Холис, влез, моля.

Без никакво смущение Холис пристъпи в свърталището на хаоса. Каза много внимателно:

– Господарю, имате ли нещо против да дойдете с мен? Другите могат да се облекат в по-подходящи дрехи. Ще сервирам коняк в салона и те могат да се присъединят, ако желаят. Елате сега, господарю. Точно така. Елате с мен. Всичко ще се оправи.

Дъглас се остави да го отведат. Почувства странно вцепенение,

като че скалпът му още пулсираше и ушите му бучаха. Мелисанда имаше силни пръсти и още по силни дробове. Чувстваше, че е някой друг, не искаше да бъде Дъглас Шербрук, защото този нещастник беше абсурд. Той беше глупак, тъпак, магаре, за малко щяха да го скалпират и загуби невестата си. Чу се да си говори с глас, който изобщо не приличаше на неговия:

– Но, Холис, това момиче скочи върху Тони. Защо трябваше да прави това? Той каза, че я е омъжил. Никога по-рано не съм я виждал. Защо тази малка глупачка тръгна да ме спасява?

– Не се безпокойте за това сега, господарю – дойде гладкият отговор на Холис. – Трябва да сте доволен, че тя се опита да ви отбранява.

– Да ме отбранява! Проклятие, тя изглеждаше готова да се бие до смърт.

– Да, господарю. Подхожда ѝ да прави това. Тя е ваша съпруга, господарю, и ваша графиня. Всъщност тя живее тук от два дни и това много ѝ подхожда.

Дъглас каза много настоятелно:

– Не, тя не е моя жена. Това е твърде невероятно. Казах ти, че никога не съм я виждал преди. Мелисанда е моя жена. Нея приемам. Ще убия Тони за това.

Дъглас забави крачка и погледна през рамо назад.

– Мислиш ли, че ако оставя това момиче тук, ще убие Тони вместо мен?

– Вероятно не, господарю. Нейната ярост се дължеше на това, че Тони ви нападна. Лорд Ратмор сега е победен и тя постигна целта си. Елате сега. Сутринта всичко ще изглежда по-различно.

– Не мога да спя в едно легло с непознато момиче Холис. Аз съм джентълмен. След като си ѝ разрешил да влезе в къщата ми, предполагам, че не е някаква леконравна жена, нали? Казваш, че е тук от два дни? Не, не ми харесва и не го приемам. Дори и това, че се опита да убие Тони. Не мога да спя с нея.

– Не, господарю. Напълно ви разбирам. Вашите чувства са достойни за похвала. Нейно благородие ще оцени високо мотивите ви. Елате сега. Трябва да почивате и да позволите на умствените ви органи да се възстановят.

С тишина и кафе, не с коняк умствените органи на Дъглас отново дойдоха на място, но възстановяването им причини такава ярост у него, че се задави от гняв с кафето.

– Ще трябва да го убия, Холис.

– Може би не, господарю. Първо трябва да изслушате лорд Ратмор. Знаете, че държите на него.

– А, ето те и теб, проклет негодник!

Дъглас почти беше станал от стола, когато усети здравата ръка на Холис върху рамото си. Той утихна, но не искаше това. Искаше да си легне и да спи дванадесет часа, а когато се събуди, да намери, че всичко е така, както трябва да бъде. Не, той искаше да убие своя братовчед.

Вместо това Дъглас – вече човек с уравновесени душевни способности и вещ стратегически – каза много спокойно:

– Кажете, защо ме предаде?

Косата на Тони още беше в безпорядък от другата женска атака. Все още носеше халата си, но този път завързан точно под дясната ръка и висеше от едната страна. Той запази дистанцията.

– Ще ме изслушаш ли, без отново да се опитваш да ме убиваш?

– Ще те изслушам, а за убиването ти – смея да кажа, че ще ти се случи в някоя скорошна сутрин на зазоряване.

– Господи, Дъглас, не говори така! По дяволите, не исках това, но то се случи.

Холис се покашля и каза внимателно:

– Достатъчно обвинения, господарю. Негово височество иска факти. Всички тези емоции са изморителни и не на място.

– Влюбих се в Мелисанда в мига, когато я видях. Тя също се влюби в мен. Знам всичките ѝ недостатъци, Дъглас, недостатъци, които ти не можеш и да започнеш да си представяш, а на мен не ми пука за това – избрах я и знам, че мога да се справям с нея. Ние си пристанахме. При нашето завръщане в Клейбърн Хол дукът и аз решихме да сгодим Александра за теб. Тя искаше, а дукът дори повече от нея. Всъщност той току-що беше разбрал, че неговият пройдоха син не само е напуснал Англия, но и е завещал купища дългове на баща си. Дукът беше обезумял и така се съгласи, защото твоят брачен договор в допълнение на моя щеше да спаси него и семейството му от позор. И ако досега не ти се струвам убедителен – просто повярвай. Има още толкова много добри причини, които ме накараха да направя това, най-малката, от които е, че Александра е чудесна, тя е лейди, не е глупава и ти няма защо да ходиш пак в Лондон и да започваш отначало да търсиш друга жена. Ти имаш една и доста подходяща при това. Тя е тук и ще трябва само да я опознаеш, за да бъде всичко наред. Може би това те вбесява, може би вярваш, че съм го направил, за да те изиграя, може би всичко, което казвам, ти изглежда лъжа, но кълна се – премислих добре, преди да направя това.

Проучих добре Александра и кълна ти се – тя те заслужава. Добра е. Не е арогантна и суетна. Тя е мила, сериозна, вярна...

– Тони, накара я да изглежда като прокълнат кон или като задъхващо се куче. Тя не е Мелисанла.

– Не, за твой късмет. Хайде, видя как те защитаваше, тебе, съпруга й, едва не ме уби. Вярвай ми, Дъглас, нямаше да бъдеш доволен дълго, ако Мелисанда беше станала твоя жена.

– Хм! Ти се изкара, че си ме спасил от съдба, по-лоша и от смъртта. Искаш да повярвам, че си ме спасил от чума и си я взел за теб, че си станал мъченик заради мен. Ти открадна моята жена, Тони! Проклет да си, прекали, слушам неубедителните ти извинения и...

– Господарю – каза меко Холис, с ръка върху рамото му. – Трябва да останем за малко насаме с фактите. Емоциите обезсилват и очевидно водят до жестокост. Не мога да допусна повече жестокост в Нортклиф.

– Къде е сестра ми? Къде са Райдър и Тайсън, майка ми?

– Господарят Райдър настоя всички да напуснат Нортклиф, докато не се изяснят нещата. Той е интелигентен млад човек. Веднага след като разбра какво е станало, за два часа накара семейството да напусне. Те, ъ... в момента са в Лондон, в градската къща на Шербрукови.

Дъглас се завъртя, за да погледне Холис.

– Значи съм сам в къщата с този мръсен крадец на жени.

Дъглас потри ръце и се усмихна.

– Чудесно! Това означава, че мога да го убия, без да имам наоколо си някой умник, без Тайсън да ми проповядва от бъдещия си амвон, без Райдър да ми се присмива и майка ми и сестра ми да припаднат в несвяст. Не, това не е вярно, нали, Холис? Това не е било идея на Райдър, нали? Не, ти си се уплашил да не би да има спречкване и си убедил Райдър да ги разкара. Да, нямам нищо против, наистина. Слава Богу, че си ги изпратил далеч отгук. Сега ще убия това гадно копеле – братовчед ми.

Дъглас шумно скочи на крака.

– Моля ви, недейте повече, господарю.

Дъглас спря вкаменен и се взря в същата крехка жена, която беше горе по средата на сбиването. Сега тя стоеше в отворената врата, същата жена, опитала се да го защити. Тази, която вероятно беше проклетата му жена. Побиха го тръпки от странния факт, това беше абсурд, не беше възможно, той не можеше, нямаше да го приеме.

– Поне ми кажи името си – каза той с дрезгаво глас и почти видима ярост.

– Казвам се Александра Габриеле Чеймбърс и съм най-малкото

дете на дук Биърфорд, но не съм дете. На осемнадесет години съм и съм жена – спря за миг и той видя напрегнатото ѝ лице. Едно наистина хубаво лице, със силно блестящи сиви очи, който не изглеждаха глупави. Тя отметна назад косата си и я върза с панделка на тила. Имаше хубави черти, хубава уста, приятно извити вежди и доста хубави малки уши. Това изобщо не го развълнува. Тя поигра с колана на синия си халат и вдигна глава, за да го погледне отново.

– Изобщо ли не си спомняте за мен, господарю?

– Не.

– Допускам, че малко съм се променила. Тогава бях закръглена и по-ниска. Понякога даже носех очила, когато четях, косата ми винаги беше стегната в детски плитки и, изглежда, тогава напълно сте ме отхвърлили, но сега...

– Изобщо не ме интересува дали си била пълна или плешива. Махай се. Отивай си в леглото. Можеш да бъдеш сигурна, че няма да те похитя довечера. Нямам навика да спя с непознати жени.

Тя спря за момент, изправи се и се пристегна още малко. Погледна към Тони и кимна с глава.

– Както желаете, господарю. Ще спя в съседната спалия, ако нямате нищо против.

– Спи в коридора! Спи с Тони, все ми е едно. В края на краищата той те е оженил.

– Наистина, Дъглас...

Александра се обърна, без да каже нищо друго, и напусна. Взе свещ от огромната испанска маса в предверието. Отправи се бавно към широкото стълбище. Какво очакваше тя? Че той ще я погледне и ще припадне от възторг заради подаръка на Тони? Че той ще я сравни с Мелисанда и на часа ще отсъди в нейна полза? Че веднага ще се влюби лудо в нея? Че ще запее алилуя и ще дари богатството си за благотворителни цели за сметка на това, което Тони е причинил? Или по-скоро това, в което я беше убедил баща и? Хм, нейният баща... Тя си спомни какво точно бе казал, как я молеше, просеше, използваше чувствата ѝ срещу самата нея, а сега... Александра тръсна глава. Не, това се дължеше на нея, не на някой друг, всичко това. Ако тя беше искала да прекрати играта, ако действително искаше да откаже, баща и нямаше да я насили да се сгоди за Дъглас чрез посредник. Ами парите? Той се нуждаеше от тях отчаяно и всъщност мислеше, че присъединяването на Дъглас Шербрук и Антъни Париш към семейството ще принуди слабоумния му син, Реджинълд, когато се завърне в Англия, да обуздае дивите си

прахоснически маниери.

Хм! Тя отново правеше това. Опитваше се да намери причини, които да убедят самата нея, че е направила нещо хубаво, справедливо и наистина прекрасно. Когато всъщност нямаше никакви разумни причини. Дъглас бе предаден от братовчед си, от Мелисанда, от баща ѝ. И от нея. Тя се беше надявала отчаяно, че когато научи за нея, реакцията му ще бъде по-друга, но сега Дъглас беше въщи и действително показва разяреното си лице. Всичко ще се оправи. Не трябва да се отказваш. Ще бъде наред. Колко глупава беше, си мислеше Александра, докато изкачваше стълбите. Глупава и незряла...

Мелисанда чакаше горе на стълбите и конвулсивно скопчи ръце пред гърдите си.

– Добре ли е? – попита без предисловие. – Започнаха ли да се бият отново? Извадиха ли пушки или саби? Ще се бият ли за мен?

– Тупка ли ти сърчицето?

– Не, не бъди глупава. Какво искаш да кажеш.

Александра само поклати глава. Злобата на двамата мъже към ябълката на раздора не можеше да се опише.

– Каза ми да си лягам – рече тя и вложи всичките си чувства в гласа си.

– Знаеше, че това ще се случи, Алекс. Предупредих те, предупредих и татко, но той си приказваше, за да му се махнеш от главата. Предупредих Тони. Всички знаехте, че Дъглас отчаяно иска мен, не теб. Как ще иска теб или някоя друга жена, след като е видял мен? Той даже не си спомня за теб, нали?

Александра разтърси глава.

– Не съм против да си графиня, Алекс, но въпреки това няма да бъдеш щастлива. Ако съпругът ти те мрази, ако не може да те гледа, ако напуска стаята, когато влизаш, как тогава ще бъдеш щастлива? Не, аз съм тази, която трябваше да бъде дукеса или графиня, но ето – аз съм само виконтеса. Но това е, което сама си избрах, нали? Избрах Тони и той нямаше избор след това. Горката Алекс! Горкият Дъглас! Сигурна ли си, че Дъглас няма да опита отново да убие Тони?

– Холис ще наблюдава и двамата.

– Иконом, който дава заповеди – каза Мелисанда. – Нямаше да допусна това, ако бях господарка тук. Повече от странно е.

– Да – каза Александра, докато минаваше край сестра си. Каза през рамо много тихо: – Той иска теб разбира се, права си за това. Може би винаги ще иска теб.

Мелисанда се усмихна:

– Казах на Тони, че няма да му прости. Казах му, а той не искаше да ми повярва. Разбрала съм, че мъжете не винаги приемат истината даже когато им я предоставят искрено и откровено. Винаги си мислят, че могат да прекроят нещата така, както им харесва.

Мелисанда замълча за момент и дълбока бръчка се очерта на красивото ѝ чело.

– Сега започвам да мисля, че направих грешка. Тони не е човекът, за когото се омъжих. Той иска да ми заповядва, да се отнася с мен като притежание. Даже ми каза, че не е джентълмен като Дъглас. Всъщност той иска свобода за моя сметка, Алекс, в широк смисъл, а не нещо от Клейбърн Хол! Можеш ли да повярваш това? Не мога да допусна такъв чудовищен характер на мъж. Може би Дъглас не е толкова неделикатен, толкова небрежен към женските чувства. Да, вероятно направих грешка. Знаеш ли, че той заплаши да... – Мелисанда затвори уста, за да не изпусне още нещо.

Алекс погледна слисано сестра си. Мелисанда съжаляваше сега, че се е омъжила за Тони? Как е възможно това? Несъмнено Тони я дразнеше и подиграваше, но изглеждаше, че на Мелисанда това и харесва. О, Господи, имаше още толкова неизяснени неща.

– Тогава защо нападна Дъглас?

– Защото ти нападна Тони. – Мелисанда отвърна делово. – Това трябваше да направя. Преди Тони да слезе долу и да говори с Дъглас отново, прегърна ме и каза, че следващия път ще ме изпрати да убия някой дракон. Хареса му, че се държах мъжки, че крещях и почти отскубнах косата на Дъглас. Всичко е много странно. Той е съвсем непредвидим. Мъжете са доста непредвидими.

Александра можеше само да се взира в сестра си.

– Тони ще оправи нещата с Дъглас. Двамата са много близки. Холис каза така.

Мелисанда сви рамене.

– Мисля, че Тони ще страда от това, което направи.

– Но ти го направи заедно с него!

– Тони е мъж, той носи отговорността.

– Това е лигавене – каза Александра и остави сестра си на стълбите, да се взира над парапета. Избърза надолу по източния коридор, чиито стени бяха покрити с портрети на стари шербруковци. Лицата и костюмите на много от тях се нуждаеха от реставриране. Тя влезе в съседната спалня и застана в средата на стаята, като трепереше. Леглото беше

много по-малко и късо от това в господарската спалня. Александра си помисли, че щом е малка и ниска – това няма значение.

Спомни си, че когато Холис ѝ показа господарските покои, тя стоеше там, вираше се в огромното легло и за пръв път осъзна, че мъжете и съпругите им понякога спят заедно, ако искат да имат деца, че това е леглото, където ще бъде заченото дете. Тя не разбираше как става това, но мисълта да не носи дрехи пред някой мъж накара мозъка ѝ да се стегне и блокира. Холис, да е благословена неговата проникателна душа, каза спокойно:

– Вярвам, че е разумно да оставим негово височество да свикне. Трябва да бъдете призната за жена, уважаема лейди, преди да бъдете призната за Шербрукска невеста.

Тази стая беше много по-студена и празна, далеч по-празна, преди Дъглас да се завърне у дома.

Тя подряза фитила на свещта и се качи в леглото, жестоко треперещо между студените чаршафи. Чудеше се дали ще остане в тази стая през останалите дни от живота си. За момент бе изгубила оптимизма си за тази женитба. Права ли беше Мелисанда? Ще я пренебрегва ли Дъглас, или ще се отнася лошо с нея?

Това дори не беше брак по споразумение, защото Дъглас Шербрук беше заплатил скъпо за нея. Всъщност той беше платил скъпо за Мелисанда и вместо това получи нея. А тя нищо не му донесе.

Тони часове наред ѝ разказваше за Дъглас, вдъхваше ѝ увереност, разказваше ѝ анекдоти за хубави времена. Тя знаеше, че всичките му въпроси към нея бяха, за да прецени заслужава ли почитаемия му братовчед. Тя поне издържа изпитанията на Тони. Той каза, че иска да му стане снаха, и когато тя му отвърна, че вече е балдъза, той придоби онзи блясък в очите, който Мелисанда обожаваше, и каза:

– Тогава ще те въведа толкова дълбоко в семейството, че никога няма да избягаш.

Отново и отново той казваше, че Дъглас не обича Мелисанда, че тя е само много красиво удобство за него, че изобщо не я познава и ще бъде ужасен, когато разбере, че се е оженил за нея, и бързаше да добави, че той, Тони, определено я познава, по това няма значение за него, защото не е Дъглас. Всичко бе много обърквашо наистина.

Значи Дъглас Шербрук не обичаше Мелисанда. Хм! Значи той беше сгоден за некрасиво удобство и също не я обичаше.

Александра се зарови по-дълбоко в чаршафите и си представи как съпругът и се втурва в спалнята. Тя не беше го виждала цели три

години. През изминалите два дни тя се чудеше дали се е променил, дали е напълнял, или е изгубил косата или зъбите си и тогава той се появи, а тя можеше само да се взира в него съвсем глупаво. Изглеждаше по-стар, помисли си тя, докато го наблюдаваше. Човек със строги черти на лицето, тъмна коса, с още по-тъмни очи и силно извит нос, който го правеше да изглежда крайно властен, крайно високомерен. Като че ли, за да разруши многовековната задължителна представа за благородство, природата беше добавила една трапчинка в средата на брадичката му. Но той беше красив, този мъж, който сега бе неин съпруг; неговото тяло, толкова слабо и твърдо, колкото изражението му беше строго; най-изящният мъж, който някога си беше представяла.

Изглеждаше странно, но Александра не бе разбрала, че го обича, до момента, в който той отметна иззад глава, изкрещя като луд и се хвърли върху своя братовчед.

Това беше мъжът, когото тя искаше. Естественият ѝ оптимизъм надделя за момент. Тя си повтаряше, че всичко ще бъде наред. Беше още будна, когато няколко часа по-късно чу, че той се движи в съседната спалня.

Какво ли ще се случи, помисли си тя, на сутринта?

СЕДМА ГЛАВА

– Какво, по дяволите, правите тук?

Беше седем сутринта, несъмнено доста ранен час за него да бъде тук, точно на това място, в огромната конюшня на Шербрукви. Беше мъгливо, влажно, облачно, изобщо – мрачна сутрин, която подхождаше на нейното настроение, а очевидно и на неговото. Светлината в конюшната беше мрачна и не се мяркаше никой от половината дузина момчета, работещи там. Миризмите бяха приятни – на сено, ленено семе, кожа, коне. Дъглас носеше панталони от еленова кожа, тъмнокафяво сако и ботуши, които силно се нуждаеха от лъскане. Изглеждаше уморен, небръснат, разрошен и в голяма степен раздразнен. За един страничен наблюдател може би щеше да изглежда като злонравен, мръсен негодник. В нейните очи обаче той изглеждаше невероятно хубав.

– Щях да пояздя, господарю.

– О? Може би зрението ми изведнъж е намаляло, защото не виждам никакви чужди коне в моята конюшня. Къде е конят, който ще яздиш? Въпреки че аз съм магарето в тая драма, очевидно не можеш да яздиш мен.

Алекс замълча за момент, след което каза съвсем спокойно:

– Господин Маккалъм ми даде да яздя Фани, откакто съм тук.

– Фани е на сестра ми.

– Знам. Това е темпераментна кобила със симпатична муцуна и добър нрав. Знам как да яздя, господарю, наистина. Няма защо да се тревожите, че не мога да я управлявам добре. Или предпочитате да яздя друг кон?

Той се намръщи жестоко към нея.

– Значи не си донесла свой кон?

– Не.

Всъщност баща ѝ беше продал много от конете си преди два месена и освободи прочутите някога конюшни на Чеймбърсови, преди да узнае за Дъглас и предложения от него щедър дар и преди да разбере, че ще е нужно нещо повече, отколкото щедростта на Дъглас, за да спаси Клейбърн.

– Носиш ездитен костюм, въпреки че не е нов, нито пък е последна мода. От това допускам, че почитаемият негодник-крадец те е изпратил поне с достатъчно дрехи за първо време, преди да измъкне още малко от

мен?

Като словесен удар беше обещаващ.

– Не знам. Не бях мислила за това.

В същото време той изсумтя и тя чу в отговор подобно пръхтене от една от затворените конюшни.

– Това е Гарт – разсеяно каза Дъглас. – Значи ти не мислиш за вола-ни, панделки, украшения...

– Разбира се, когато е необходимо.

– Не мога да си представя Мелисанда да не иска хубави дрехи, украшения и всички други неща, които обичат жените, за да привличат мъже и да ги правят на глупаци. Защо да си различна?

– Мелисанда е красива. Тя се нуждае от красиви неща, обожава ги и...

– Хм! Тя не се нуждае от нищо. Тя ще изглежда великолепно само по гола бяла кожа.

Като словесен удар беше по-силен от предишния.

– Да, това също е вярно. Какво желаете да направя, господарю?

– Искам да превърнеш цялата тази проклетия в нощен кошмар, от който да се събудя.

Беше трудно. Алекс остана изправена, запази непроменено изражението на лицето си, насили се да не му изкрещи или да стисне юмруци, или да падне на колене и да чака.

– Исках да кажа дали искате да яздя Фани или някоя друга кобила, или изобщо да не яздя?

Дъглас прокара пръсти през косата си. Той се вторачи в малкото женско същество, за което всички му казваха, че наистина е негова жена. Изглеждаше бледа в сянката, а гърбът ѝ беше изправен, като че ли пръчка е завързана плътно за гръбнака ѝ. Косата ѝ беше силно натъпкана под доста старомодната шапка за езда. Един дълъг кичур се беше освободил и свободно се спускаше по рамото и. Косата ѝ имаше приятен цвят, по-скоро странен тъмночервеникав оттенък, но това изобщо не го развълнува. Можеше да бъде и синя, нямаше да го впечатли.

Тази жена беше напълно непозната.

Той изруга дълго и зловещо.

Алекс не помръдна изобщо.

– О, по дяволите. Хайде, можеш да яздиш Фани, а аз ще преценя дали яздиш достатъчно добре, за да продължаваш да я яздиш.

Господин Маккалъм, петдесетгодишен, жилав, силен като двадесетгодишен мъж, препеченокафяв от слънцето и женен за млада двадесет и

две годишна вдовица, стоеше отвън пред конюшната и даваше заповеди на едно момче, когато двамата изведоха конете.

– Добро утро, господарю.

Дъглас само кимна в отговор. Маккалъм го беше предал дотолкова, че беше дал на проклетата жена кобилата на Синджън. Както го бяха предали и братовчед му, този проклет Тони, заслужаващ да бъде разстрелян, и собственият му иконом Холис.

– Нейно височество има хубава стойка и леки ръце – каза Маккалъм, без да знае, че разпалва гнева на Дъглас, докато галеше меката муцуна на коня. – Не бива да се притеснявате, че Фани ще си изпати от лошо обзядване.

Дъглас изсумтя. Кой го беше грижа дали тя ще може да язди или не? Него не го интересуваше. Всъщност, кой се интересуваше от него? Никой, нито един проклетник.

Подложи на Алекс да се качи и се обърна да възседне Гарт. Огромният жребец, оставен в конюшната цели две седмици, пръхтеше, отметна назад глава, заигра встрани, накратко – направи чудесно изпълнение. Дъглас се размя високо от удоволствие. Говореше на жребца си, потупваше го по врата и без да погледне назад, го засили в галоп. Алекс погледна за момент жребца и мъжа и каза:

– Добре, Фани, може би трябва да му покажем, че сме направени от жилаво тесто, и да не се осланяме да бъдем задушени от неговия прах.

Махна весело към Маккалъм и последва съпруга си по дългата алея, отбелязана с широка ивица вар и брези – добре разклонени, гъсти и плътно зелени.

Дъглас я чакаше точно до старата каменна порта. Наблюдаваше как язди към него. Изражението му не се промени, Маккалъм имаше право. Яздеше много добре. Зарадва се на факта само защото не искаше меката уста на Фани да бъде наранена. Леко кимна и подкара Гарт в галоп. Прескочи една ограда в северните поля на Нортклиф, като гледаше с ъгълчето на окото си как Алекс и Фани с лекота прескочиха оградата зад него. Най-послед спря на ръба на тесен поток, което беше едно от любимите му места за ловуване като момче.

Когато спря Фани до Гарт, Алекс се огледа и каза с удоволствие:

– Какво прекрасно място. Този поток прилича много на един в имението Чеймбърс. Когато бях малко момиче, прекарвах там много часове в риболов и плуване, въпреки че водата обикновено беше толкова плитка, че не ставаше за нищо друго, освен да се намокриш, – въобще беше чудесно време.

Опитът ѝ да започне разговор не успя. Дъглас погледна назад към Смитърстоун и каза направо:

– Кажи ми защо го направи.

Алекс усети как сърцето и се разтупа с тихи тъпи удари. Добрият господар знаеше, че има много истини, които трябва да се кажат. Тя ще му каже една от тях и се надява това да го задоволи, тази, която Тони без съмнение се опитваше да обясни миналата нощ. Това беше главната, всъщност основната от гледна точка на баща ѝ.

– Баща ми отчаяно търсеше средства, защото брат ми току-що беше напуснал Англия и остави купища дългове на плещите му, а каквото и да можеше да уреди Тони – не беше достатъчно и... Не разбираш ли, господарю времената бяха такива, че в противен случай щяхме да загубим дома си и...

Дъглас замахна с ръка във въздуха. Гарт прие това като отклонение от особения характер на господаря си, завъртя встрани глава и ухапа Фани по врата. Фани изцвили и се повдигна на задните си крака. Алекс, извадена от равновесие, извика от изненада, вдигна ръце, за да запази равновесие, не успя и се хлъзна от задницата на Фани като се приземи на тясната пътека.

Тя седеше там и имаше чувството, че костите и са натрошени на парченца. Страхуваше се да се движи. Погледна нагоре към Дъглас, който успокояваше коня си. Той отправи поглед към нея, бързо скочи от коня. Очите му бяха тъмни, почти черня. Фани се освободи, отново се изправи на задни крака и полетя в галоп към конюшните на Шербрук.

– Добре ли си?

– Не знам.

– Късмет е, че си добре подплатена с всички тия фусти и други подобни. Можеш ли да станеш?

Алекс кимна. Коленичи, почувства странно замайване и разтърси глава, за да се освободи от това чувство.

Дъглас я хвана под мишниците и я изправи. Тя не тежеше много, си помисли той, докато продължаваше да я подкрепя. Тя изглеждаше много женствена. Накрая той усети, че се е схванала от врата до кръста.

Пусна я. Тя се размърда малко и се изправи.

– Добре съм.

Погледна назад към къщата, скрита на две мили между дърветата и полето.

– Фани ме изостави.

Грешката беше негова, си помисли Дъглас и му идваше да изкрещи,

защото това означаваше, че сега трябва да държи – буквално да държи това момиче пред себе си. А той не искаше дори да я гледа, още по-малко да бъде в една компания с нея или да я държи.

Даже трябваше да и говори, защото той беше виновен, че тя беше хвърлена от коня.

– Очевидно не си толкова добра в ездата, за каквато претендираш, иначе щеше да бъдеш нащрек.

Това беше най-добрият словесен удар, защото посегна на чувството ѝ за гордост, новородено в нея. Тя не беше просто добра ездачка, тя беше най-добрата. Яздеше, отпреди да е проходила. Беше много над най-доброто.

Гласът ѝ беше толкова студен, колкото зейналата пукнатина в гордостта ѝ.

– След като вашият жребец е толкова злонамерен, че върши странни неща само защото сте се качили на гърба му, да, безспорно сте прав.

Тя се обърна и zakрачи по дългата алея към къщата.

Дъглас видя как се отдалечава. Трябваше да се извини. Трябваше да я качи на Гарт. Добре, по дяволите.

Костюмът и за езда беше прашен и той видя цепнатина под дясната ѝ ръка. Дълго парче от подгъва се беше отпратило и се влачеше след нея в мръсотията. Шапката и бе паднала на пътя и косата падаше по гърба ѝ. Леко куцаше.

Той изруга, скочи бързо върху Гарт и тръгна след нея.

Алекс го чу да идва. Продължи да върви. В този момент ѝ идваше да го разкъса на парченца. Внезапно той връхлетя, хвана я през кръста и я повдигна да седне странично пред него.

– Извинявай, по дяволите.

– Това беше изпълнено възможно най-романтично. Госпожа Редклиф не би могла да опише по-бляскаво изпълнение.

– Само защото не исках отново да споря с теб, да слизам отново от коня... Каква глупава езда!

– Можех да повървя – каза тя по-мекко. – Не е толкова далече.

– Изглеждаш като дрипла, като слугиня, която се е наслаждавала с половин дузина мъже, но не ги е задоволила достатъчно и не са ѝ платили за работата.

Тя не каза нищо, просто седеше изправена и гледаше встрани от пътя.

– Предполагам, че сега трябва да ти купя нов ездитен костюм.

– Ще излезе, че не е трябвало да измъквам от теб нищо.

– Тъй като това беше до известна степен моя грешка – твоето падане, – ще отпусна компенсация. Въпреки това трябва да си по-нащрек, по-подготвена за неочаквани реакции...

Алекс имаше мек нрав. Беше търпелива и издържаше дълго; знаеше как да търпи; как да държи езика си зад зъбите, за да избягва нежелани сцени. Никога не беше безразсъдна. Даже когато майка ѝ беше най-кисела, а сестра ѝ си го търсеше, тя просто се усмихваше и си вършеше работата. Но Дъглас, нейният съпруг... как смееше да продължава да обижда ездитните ѝ умения? Тя просто не можа да се въздържа. Изви се към ръката му и я натисна с цялата си сила. Сварен неподготвен, Дъглас падна от другата страна. Можеше да се задържи, ако Гарт не беше решил, че с допълнителен товар на гърба си трябва да накара господаря си да разбере, че с него не бива да се отнасят така. Гарт се повдигна и се изви във въздуха. Алекс съумя да запази равновесие, като се хвана буйно за гривата му. Дъглас изгуби всичко. Удари се в пътя със силен трясък, приземявайки се по гръб, и се изви. Юздите се влачеха по земята и Гарт веднага отстъпи далеч от господаря си.

Като Алекс Дъглас просто лежеше там, чакаше да види дали е счупил, или изкълчил нещо. Отвори очи и без да шава, каза:

– Ще те набия за това.

– Тони каза, че си джентълмен. Джентълмените не бият дами, нито пък отправят такива побойнически заплахи.

– Това не важи, когато човек е изправен пред съпруга, която не познава, не иска, никога не е искал, даже не е знаел, че съществува, жена – жестока, невнимателна, неспособна да се контролира.

Той си пое дъх, за да продължи чудесния си монолог, когато земята се разтърси и видя, безмълвен с уста пълна с прах, как жената язди Гарт – неговия жребец – и се отдалечава от него. Едва не забрави да извири.

Гарт, слава на небесата, го чу, замръзна на място, шмугна се встрани и препусна към легналия си господар.

Алекс скръцна със зъби. Погледна надолу към Дъглас, който сега беше седнал в средата на пътя.

– Вярвам – каза ясно тя, – че ти, господарю, също се нуждаеш от нови дрехи за езда.

– Това не са същински дрехи за езда. Това е сутрешно облекло. Толкова ли си невежа, както и лъжлива?

– Лъжлива? Не съм!

– Тогава защо направи това?

И Алекс, и Гарт стояха, без да се движат. Тя отвори уста, след това

я затвори. Очевидно беше, че Тони не е успял да обясни на благородника. Можеше да повтори, че баща ѝ е бил в ужасни финансови затруднения, че всички притежания на Чеймбърсови щяха да бъдат загубени, че наследникът е избягал в Америка, че баща ѝ щеше да бъде разорен и може би трябваше да се гръмне от позора. Потръпна при мисълта как всичките тези обяснения щяха да бъдат приети. Имаше и още една причина, но тя не можеше, нямаше да му я каже.

– Нямах отговор, ли? Не съм изненадан, особено след лигавите истории на Тони снощи.

Дъглас стана на крака, поогледа тялото си и доволен се отправи към жребеца си. Взе юздите, потупа носа на коня и каза бавно:

– Склонен съм да повярвам, че си искала да се пожертваш пред брачния олтар, защото твоят възлюбен баща е щял да загуби всичко, ако не го беше направила? Че ти и баща ти сте склонили скъпия Тони – тази предателска душа, – че ще ми спести търсенето на подходяща жена сред сегашната група дебютантки в обществото на Лондон? Че всичко това е направено за мое добро? Тогава ти, почтена до мозъка на костите си, си казала на баща си, че не можеш да го направиш? Заради благородния си дух? Тогава той те е накарал насила?

Как Тони е могъл да каже това? Това беше нелепо. Естествено тя отказа, поне в началото. Преди да каже нещо, Дъглас изсумтя, точно като коня си:

– Извинявай, не го вярвам. В днешно време бащите не могат да заставят децата си да направят нещо против волята им.

Даже докато говореше, думите му излизаха фалшиви и той го знаеше. Всъщност Тони не беше казал нищо подобно, Дъглас блъфираше и момичето не му казваше нищо, което да изглежда по-разумно.

Алекс каза тихо:

– Не, папа не ме застави. Той ме обича, но аз трябваше да...

– Да, знам. Трябваше да го спасиш и да се жертваш. Надявам се, че си доволна от сделката, след като платих скъпо, за да имам за жена – непозната.

Алекс се изправи на седлото колкото бе възможно.

– Бих искала да ми дадете шанс, господарю, да не ме презирате. Ще ви бъде добра съпруга.

Той погледна нагоре към разчорлената жена върху Гарт. Беше бледа и той веднага се зачуди дали не е била наранена при падането и тогава тя добави:

– Тони каза, че по-скоро бихте предпочели да извадят всичките ви

зъби, отколкото да прекарате сезона в Лондон. Каза, че последното нещо, което искате, е да присъствате на всички пиршества, балове, празненства и да търсите подходящи млади дами за вашето внимание. Каза, че се чувствате като дебела яребица между добре въоръжени ловци, че мразите това.

– Така ли? И ти му повярва? Не допускам, че ти е минало през главата, преливаща от благородство, че Тони ще казва неща, за да се опита да намери извинения за себе си? Да оправдае това, което ми стори.

– Сигурна съм, че той продължава да чувства огромна вина. Той много ви уважава.

– Но още повече сестра ти!

– Да, той я обича.

– Той е Юда и ще му пръсна мозъка.

– Не е имал намерение това да се случи. Сигурно не вярвате, че се ожени за Мелисанда, за да ви попречи? Да ви обиди по някакъв начин? Не, даже и в най-отвратителното си настроение не бихте повярвали това. Излъга ли той за чувствата ви към Лондон?

Дъглас погледна надолу към одрасканите ботуши. Финкъл щеше да изпадне в истерия, когато ги види.

– Не, но той нямаше право да взема такова решение вместо мен. Всичко това е част от неговите оправдания, нищо повече.

– Съжалявам.

Тя беше като дявол!

– Знаеш нали че мога да анулирам този фарсов брак и да изискам обратно вложенията от злия ти баща?

– Не смейте да говорите така за баща ми! – Тя замахна с юмрук към него.

Дъглас не се движеше. Просто я наблюдаваше без никакво изражение на лицето.

– В какво да вярвам?

Алекс се почувства виновна за това, което му беше сторила.

– Съжалявам, господарю, искрено, но не мислите ли, че може би ще ми позволите да бъда ваша съпруга за малко? Чрез анулиране имате предвид да ме изпратите вкъщи и женитбата няма повече да е женитба?

– Точно така. Нашият временен съюз ще бъде разтрогнат.

– Моля ви, трябва да премислите. Не искам да бъда анулирана или разтрогната. Може би за съвсем кратко време няма да имате нищо против моето присъствие в Нортклиф, ако не се мяркам пред погледа ви. Ще се опитам да правя нещата удобни за вас...

– Жени! Не мислите ли, че един мъж може да бъде много доволен, без някоя от вас да му виси на врата, да му носи коняка или пурата?

– Това, което имах предвид, е, че няма да се натрапвам и ще съблюдавам нещата в дома ви да вървят гладко.

– Те вървят гладко и сега или си забравила, че имам майка и повече слуги, отколкото мога да преброя?

За миг беше забравила за майка му. Имаше още двама братя и по-малка сестра. Холис ѝ каза, че всички са на гости при приятели в Лондон, но скоро ще се върнат в Нортклиф. О, Боже! Дали и те ще я мразят и презират като Дъглас? Дали ще следват примера му и ще и се присмиват? Пое си дълбоко дъх и каза:

– Забравих, съжалявам. – Несъзнателно се наведе към него.

– Моля ви, господарю, може би няма да имате нищо против мен, когато мине малко време. Може би няма изобщо да ме забелязвате. Моля ви, не ме анулирайте веднага.

– Да те анулирам? Направи го да изглежда като насилствен акт.

Дъглас внезапно се намръщи, в очите му имаше презрение.

– Да, започвам да разбирам накъде бият мислите ти или може би тези на твоя баща. Надяваш се да скочиш в леглото ми, нали? Знаеш, че не мога да те върна – проклетие! – да се сдобия с анулиране, ако съм отнел девствеността ги. Това искаш, нали? Щом вече съм отнел безценната ти девственост, скъпият ти баща може да бъде спокоен, че всичките ми пари ще останат при него. Баща ти ли те посъветва да се опиташ да ме съблазниш?

Алекс беше в състояние само да го гледа втрепенено. Бавно поклати глава.

– Не, изобщо не съм помисляла за това и никой за нищо не ме е съветвал.

Той беше притихнал и се взираше в нея.

– Истина е, господарю, не знам нищо за съблазняването. Сигурно съблазняването не е нещо, което се върши между съпруг и жена му. Майка ми е казвала, че съблазняването се върши само от млади буйни мъже, които искат да развалят невинни девойки.

– Така ли? А предупредила ли те е за нещо по-специално?

– Ако някога мъж ме ласкае или пристъпва много близо до мен, или задържи прекалено дълго ръката ми, след като я е целунал – трябва веднага да напусна това място. Това не водело към добро, каза тя.

Дъглас се разсмя, не можа да се въздържи.

Алекс поруменя. Или се забавляваше, или ѝ се смееше. Изчака и

каза:

– Ще направя всичко възможно, за да ви угодя, да ви бъде удобно.

Характерът ми обикновено е доста кротък и...

– Ха! Ти си повече от лоша, опърничава и най-проклетата, която някога съм срещал. Ти ме хвърли от проклетия кон!

Алекс се намръщи.

– Да – каза тя с изненада в очите и гласа. – Да, изглежда, това се случи, колкото и невероятно да е. Не е типично за мен.

Дъглас видя, че двете горни копчета на костюма ѝ са се откопчали. Видя парче бяла плът. Много мека бяла плът. Помисли за девствеността ѝ и за това, да ѝ я отнеме.

– Може би – каза той, като продължаваше да се взира в гърдите и – Може би няма да се окажа прав. Възможно е ти да си тази, която ще поиска анулиране. Може би ще поискаш да напуснеш Нортклиф толкова бързо, колкото каретата може да те отнесе.

– О, не, аз искам да бъда ваша съпруга...

– Да видим тогава. Разкопчай и останалите копчета. Мога да виждам само дъгата на гърдите ти. Искам да те видя цяла. Спокойна ли си? Бледност ли виждам? Шокирана си от моята бруталност? Посегнах на безценните ти девически разбирания? Добре, значи има начин да те накарам да млъкнеш.

Беше прав за това, си помисли тя потресена.

– На колко години си?

– Знаете, че съм на осемнадесет. Казах ви снощи.

– Достатъчно голяма, за да бъдеш жена и съпруга. Каза и това. О, не по дяволите. Просто си мълчи, чуваш ли?

– Но аз не казах...

– Дяволите да те вземат, мълчи или ще поискам да свалиш жакета си за езда, за да видя гърдите ти, зърната им, ребрата ти, цялата ти горна част. Толкова скъпо съм платил за това.

Алекс мълчеше като гроб.

Дъглас я погледна, изчака, но тя остана мълчалива и спокойна и правата пръчка беше стриктно на гърба ѝ. Той сви рамене.

– Ще водя Гарт. Добрата разходка е утеха за клетата душа.

Тя се зачуди защо той придоби такъв блуждаещ вид, но беше достатъчно мъдра да запази любопитството за себе си. Гледаше го как върви отпред. Имаше една лошо съдрана цепка на панталона. Виждаме се част от косматото му бедро, черни косми. Изглеждаше ѝ много хубав. След това погледна себе си, дръпна ризата и огледа всяка част от кожата.

Изправи се отново и задържа погледа си върху гърба на съпруга си през целия път към конюшните.

Тази работа с анулирането още ѝ беше странна. Трябваше да попита за това Тони. Знаеше твърде малко за бракове и неща от този сорт. Всичко, което знаеше за девствеността и девиците, беше, че е една тях. Трябваше да е в леглото на съпруга си, за да престане да бъде такава.

Трябваше да попита мъжа си, но се поколеба, не би той да възприеме въпроса като резултат от моментно настроение.

Внезапно той спря по средата на пътя и се обърна, за да я погледне.

– Уморен съм, и Гарт също. Слез долу и ела тук. Ще си починем за малко под онова дъбово дърво.

Алекс се плъзна от седлото, без да каже дума. Дъглас не се потруди да завърже Гарт, просто освободи юздите му.

– Седни – каза Дъглас и посочи едно тревисто място.

Алекс седна.

Дъглас също седна на три стъпки от нея. Облегна се на дървото и кръстоса краката си в глезените. Въздъхна, скръсти ръце на корема и затвори очи.

– Съжалявам, че сте толкова изморен – каза Алекс. – Тони каза, че изпълнявате някаква мисия и затова е дошъл вместо вас.

– Да, направих грешен избор, нали? Просто е доверих на недостоен човек. Исуе, целият ми жакет е съсипан, защото...

– Успешна ли беше мисията?

Отвори очите си и я погледна. Тръпка премина по вените му.

– Всъщност трябваше да прибера хубавата дама, която спасих в Париж, да е тук вместо теб. Казва се Дженайн и е жена, а не момиче, което си играе на жена, а тя се интересуваше от мен повече като мъж. Предложи ми без лукавство, без да се прави на кокотка. Обаче си мислех, че съм женен мъж, вярвах, че Мелисанда ме чака тук, не я взех. В действителност накарах я да се махне.

Той отново затвори очи.

– Вие сте женен мъж.

– Ти обаче не си Мелисанда.

– Жената, която сте спасили, францужойка ли е?

– Да, и любовница на много влиятелен човек.

– Сигурно не бихте желали нечия любовница за жена?

– Защо не?

– Това е повече от глупаво! Казвате го само за да ме нараните, да ме накарате да се чувствам ужасно. Няма мъж, който иска жена му да не

е както трябва. Всичко е въпрос на наследство. Чух баща ми да казва това на един съсед.

– Говорят осемнадесетгодишна мъдрост и подслушано мнение.

– Ще ме отхвърлите ли?

Той мълчеше.

– Няма ли поне да ми дадете шанс?

– Тихо. Искам да почивам сега.

Алекс погледна Гарт, който дъвчеше спокойно трева встрани от пътя. Ако фрасне Дъглас, нямаше да може да изсвири на коня и той щеше да я отведе обратно в конюшните на Шербрук. Въздъхна и затвори очи. Затопляше се и сутринта се изясняваше. Скоро слънцето щеше да огрее с пълна сила. Тогава Алекс каза:

– Първата нощ, когато бях в къщата ви, в спалнята на графинята, имах толкова странен сън. Сънувах, че в стаята има една млада дама. Стоеше до леглото ми и просто ме гледаше. Помислих, че иска да каже нещо, но тя запази мълчание. Изглеждаше толкова тъжна и красива. Когато се разсъних, нея я нямаше, разбира се. Сън, макар и да изглеждаше толкова истински.

Дъглас отвори очи. Вторачи се в нея. Каза много бавно:

– Дяволът, казваш.

– Сънищата са странни, нали? Изглеждат толкова истински, толкова осезаеми, но разбира се...

– Сън, нито повече, нито по-малко. Забрави го. Разбираш ли?

Защо трябваше да се държи толкова странно заради един глупав сън? Тя кимна:

– Разбирам.

ОСМА ГЛАВА

– Да, Холис, аз съм наистина този Шербрук, когото нито си очаквал, нито си искал да видиш. Знам, че ти се ще да съм в Джерикуо, но ето ме обратно тук. Безпокойството ми бе по-голямо, отколкото можех да издържа. Казах на майка, Тайсън и Синджън, че отивам за надбягванията в Нюмаркет. Всички повярваха, освен Синджън. Не съм изненадан, тя е малка умна девойка, понякога прекалено умна, пустите й очи. Но забрави това. Искях да видя съпругата на Дъглас.

Холис беше слисан. Взираше се в младия мъж, брулен от вятъра, когото познаваше и обичаше през целия си живот, млад мъж – много по-жизнен и красив, отколкото бе добре за него, човек – прекалено млад, за да е толкова циничен. Сега, когато го видя, Холис се насили да се усмихне.

– Не, изобщо, господарю Райдър, хайде влезте, макар да знам, че Джерикуо е много хубаво място по това време на годината. Да, влизайте. Дайте плаща си. Ще видите, че новата графиня е чаровна млада дама. Обаче както ви бях казал, ще отнеме повече време на негова светлост, докато разбере, че е за негово добро. Знаете, че новата графиня беше някак неочаквана.

– Да, и ти реши Дъглас да бъде оставен сам тук и да прецени нещата без намеса от семейството. Казвам ти, Холис, не завиждам на момичето, когато майка ми се завърне. Значи Дъглас не одобри особено жената, с която го свърза Тони. Знам, че Тони винаги е имал изтънчен вкус към жените освен към тази Карлтън, която по някакъв начин изтръгна неговото предложение, и това ще остане загадка в анализите на мъжката половина на човечеството. Добре, Дъглас е капризен и си търси дявола.

– Не смятам, че капризът е особено благородно качество, господарю Райдър, и не подхожда много на характера на негово благородие. Не, вярвам, че с времето ще се промени. Внезапната промяна е трудна и за най-добрите мъже. Новата графиня, както казах, е жената, която всеки джентълмен би пожелал да има.

– Аха! Започвам да разбирам. Момичето не е толкова апетитно. Не е нищо в сравнение със сочната Мелисанда, прав ли съм, Холис? Това ли се опитваш да ми кажеш с твоя изтънчен похват?

Мелисанда, която веднага забеляза от вратата на трапезарията елегантния млад мъж, с приятен вид и още по-приятен глас, помисли, че не

може да определи смисъла на сочна, но че намерението беше повече от очевидно. Прокашля се и каза:

– Здравейте, аз съм лейди Мелисанда. Кой сте вие, господине?

Райдър се обърна към непознатия глас и видя жената, която стоеше там. За най-голямо учудване на Мелисанда този джентълмен, противно на всички останали мъже, които познаваше, не се хипнотизира при вида ѝ, не падна метафорично в краката ѝ като мъртво куче. Тя знаеше, че начинът, по който изглеждаше, беше достатъчен да съкруши и най-преситените мъже. Какво не беше наред? Дали косата ѝ не беше изрядна? Или фигурата ѝ не бе изрядна, а може би светлолилавият цвят на сутрешния ѝ копринен халат бе по-прекрасен от бялата ѝ кожа? Или беше късоглед?

Разбира се, всичко ѝ беше наред. Никога не изглеждаше зле. Въпреки това той едва я гледаше, с обърната на една страна глава. Никога през целия си живот Мелисанда не беше виждала човек, у когото да не поражда белези на заслепение; а тук нямаше внезапна бледнина или сковаване, нито намек за сантиментално благоговееие в хубавите му сини очи. Или, може би езикът му се беше завързал и това бе измъчената реакция от нейното сочно присъствие. Тогава той се усмихна и каза с ленив и гладък като течен мед глас:

– Аз съм Райдър Шербрук, брат на Дъглас. Къде е новата графиня? А вие какво правите тук?

– Тя е с мен, Райдър.

– Здравей, Тони. – Райдър се ухили на братовчед си, който излезе заедно с жена си от трапезарията. Пристъпи напред и сграбчи ръката му.

– Радвам се, че още си жив или това все още под въпрос? Дъглас още ли ти се заканва, или успя да го убедиш, че той спечели от това, което направи за него?

– Слушай, Райдър, аз...

– Не, братовчедо, Холис не е издал никакви тайни просто исках да дойда и да се уверя с очите си. Добре е, че си цял, Тони.

– Аз съм Мелисанда.

– Да, знам. Приятно ми е. Райдър веднага ѝ обърна гръб.

– Това подути устни ли са, Тони? Май имаш на раняване по бузите? Значи си се оплел с Дъглас, нали! Обзалагам се, че си му върнал това, което си получил!

– Аз съм жената на Тони.

– Да, знам. Моите почитания.

Райдър продължи с братовчед си:

– Така е, нали?

– Какво?

– Че си треснал Дъглас в красивото му лице?

– Успях с няколко добри удара, но не бяха достатъчни. Жена му ме нападна.

– Аз съм Мелисанда. Аз нападнах Дъглас.

Райдър знаеше, че славното създание е нацупено, и се забавляваше от това. Очевидно Тони си мислеше, че е Атлас сред мъжете; щеше да му бъде нужно, за да контролира този очарователен пакет суета, който беше негова жена. Ако не успееше да се справи с нея, може би по-скоро щеше да поиска да понесе на плещите си целия свят. Това не беше проблем на Райдър, слава Богу, така че той каза:

– Хайде, Тони, искам да чуя всички подробности. Дъглас тук ли е?

– Не, мисля, че той и Алекс са на езда.

– Алекс?

– Александра.

– Аз съм Мелисанда, сестра на Александра.

– Знам. Моите почитания, госпожо. Хайде, Тони.

Мелисанда, изоставена в преддверието, се взираше след отдалечаващите се мъже, Холис внимателно се покашля:

– Ще иска ли нещо дамата?

– Не – каза Мелисанда разсеяно, тъй като още страдаше от дребния шок. – Трябва да се кача горе и да видя какво не е наред.

Холис се усмихна след нея. Знаеше, че огледалото скоро ще разсее съмненията и тревогите и.

Пет минути по-късно той вече не се смееше. Негово благородие и жена му влязоха в хола. И двамата изглеждаха така, като че ли са се търрили през някой ров.

– Господарю! Господи! Госпожо, да не...

– Недей да се тормозиш Холис.

Дъглас се обърна към Александра:

– Качи се горе и се оправи.

Като изпъждане беше ясно и решително. Въпреки че той изглеждаше зле като нея, Алекс запази спокойствие и се качи горе.

Дъглас каза на Холис:

– И двамата паднахме от конете, без да се нараним.

– Нейно благородие куца малко.

– Заслужава го... добре, може би малко, но иначе е добре, не се тревожи, Холис.

Когато му каза, че брат му е дошъл да направи чест на Нортклиф, Дъглас изруга, продължи да ругае и изхвърча покрай Холис към библиотеката. Три прислужнички надзъртаха от вратата на Златния салон, а двама лакеи стояха под стълбите, без да се набиват на очи, и наблюдаваха внимателно. Холис, свикнал с това, ги върна към задълженията им.

– А – каза Райдър при влизането на Дъглас. – Я да видя лицето ти, Тони твърдеше, че почти си го превърнал в кървящо месо и си се отървал без белег дори. Каза, разбира се, че те е пуснал, защото само се е защитавал.

– Жена му беше тази, която едва не ме уби – каза Тони. – Отначало ми беше балдъза, но сега не показва никаква преданост. Не е честно от нейна страна. Чувствам се предаден.

– Предателство! Проклет гад. Ще...

Дъглас спря. Нямаше какво повече да каже. Това, което трябваше да реши сега, беше дали да анулира женитбата си или не. А сега и Райдър беше тук. Погледна с неприязън брат си.

– Добре. Защо си тук, Райдър? Майка добре ли е. Тайсън и Синджън?

– Майка изцяло роптае срещу теб. Синджън чете ненаситно, както обикновено, а Тайсън досажда с приказките си, докато Синджън не му запрати някоя книга. Накратко, всичко е постарому, Дъглас. Всички мислят, че съм в Нюмаркет. Любопитен съм, това е къде е момичето, за което те е оженил Тони? Кривогледа ли е? Има ли дебела гуша? Липсващи зъби? Плоскогърда ли е?

– Не се дръж като магаре, Райдър. – Тони почти изкрещя. – Алекс е прекрасна и добра...

– Добра. Хм! Така ще кажеш, разбира се, след като си я оженил за мен. Тя не е Мелисанда.

– Видях Мелисанда, Дъглас. – Райдър каза бавно като се взираше в брат си. – Тони стоеше близо до нея. Мисля, че се страхува да не би всеки мъж, който я погледне, да не загуби ума и дума.

– Видя я. Той има право.

– Но ти не стори това. – Тони каза дълбокомислено на Райдър: – Защо?

Райдър едва повдигна рамене.

– Една жена е съвсем същата като друга. Всичко е добре, докато са топли и любвеобилни в леглото, а после кой го е грижа? Съжалявам, не исках да обидя жена ти Тони, просто... Ще се опитам да й бъда добър роднина, съгласен ли си?

Тони премисли казаното. Харесваше Райдър, но и го разбираше. Цинизмът му, пълното му безразличие към жените като цяло не обръщаха вкуса му към монашество, а по-скоро към развратен апетит. И определено не обичаше жените, макар че поддържаше незаконните си деца и майките им. Никога не обвиняваше някоя жена, че е забременяла. Беше сложно. Жените бяха спорт за Райдър, нищо повече, и той си плащаше за това, като приемаше последствията. Беше облекчение, че Мелисанда бе спасена от влюбения му поглед. Но Дъглас... Тони се обърна към него и каза:

– Разбрах, че с Алекс сте били на езда. Тя е превъзходна ездачка.

Дъглас изсумтя.

– Малко си раздърпан, Дъглас – упорстваше Тони. – Какво се е случило?

– Паднах от Гарт, по-скоро тази проклетата жена, за която си ме оженил, ме бутна от коня. Тя падна първа и сега ще трябва да й купувам нов костюм за езда. Видя ли този, който носеше? Износен и старомоден, без съмнение всичките й други дрехи са толкова отблъскващи и мога да се обзаложа, че всичко това е планирано от любимия й родител, за да ме накарат да й купя нов гардероб. Изглежда като плашило, Тони, проклет да си, върви по дяволите.

Тони се намръщи.

– Странно. Мелисанда има хубави дрехи и най-меката коприна, ъ, женски неща...

Райдър каза бързо:

– Имаш малко натъртване край лявото око и над дясното ухо, Дъглас. Други следи от борба?

Дъглас не каза нищо, докато си наливаше коняк. Глътна го и замахна с юмрук към Тони.

– Ще убия този нещастник. Искаш ли да ми бъдеш секундант, Райдър?

– Панталоните ти са съдрани. Наистина, не мога да ти бъда секундант. Харесвам Тони. Винаги съм го харесвал. Виж, Дъглас, мисля, че трябва да дадеш свобода на роднините си, особено на такъв близък човек като Тони. Голяма част от детството си сме прекарвали заедно. Винаги ти е отстъпвал, нали? Принуден си да се съгласиш. Така че това е единственият път, когато се е освободил от силата и ограниченията на братовчед си. Само веднъж. Тъй че прошката е...

Дъглас плисна силно коняка към Райдър, който побърза да се наведе. Чашата се разби в тухлената камина.

На вратата се почука.

– Влез! – изкрещя Тони.

Влезе Холис. Носеше масивен сребърен поднос с гравирания герб на Нортклиф отгоре – лъв, с предните лапи върху щит, изглеждащ благороден и порочен.

– Донесох нещо да се освежите, господарю.

– Кой господар? – каза Дъглас.

– Вие, господарю.

– Ха! Дойде, защото се страхуваш да не се опитам да убия отново Тони.

– Мъдро е да си бдителен, господарю. Ето и няколко вкусни кифли от кухнята на госпожа Танър, вашите любими, господарю. Господарю Райдър, ето от вашето любимо сладко от ягоди. Елате, господарю.

– А за мен, Холис? – каза Тони.

– За вас, господарю, има дебели парчета сладкиш.

– Ти си принц на икономите, Холис.

– Да, господарю.

Дъглас изруга под носа си, Тони се протегна за парче сладкиш, а Райдър хвана буркана със сладкото.

Холис отстъпи назад, като малко си откъсна с облекчение. Когато чу стъпки пред вратата на библиотеката обаче, почувства, че пребледнява. О, Боже, не беше сега моментът да се появяват двете жени. Но нищо не можеше да направи.

И двете влязоха в библиотеката. Лейди Мелисанда влезе плавно с грациозни стъпки. Лейди Александра направи няколко солидни крачки, докато стигне до килима. Великолепната черна коса на лейди Мелисанда беше на меки вълнисти кичури покрай лицето ѝ. Вярно, че косата на лейди Александра имаше прекрасен оттенък, но в безпорядък се подаваше от изкривения кок на врата ѝ. Трябваше и повече време пред огледалото. Роклята на лейди Мелисанда беше от мека розова коприна, която падаше на гънки около женствените ѝ форми, неуловимо привлекателна – беше сменила светлолилавия цвят. Лейди Александра носеше бледосиня рокля, която не впечатляваше с нищо освен с нежелателно висока-та яка.

С двете жени една до друга, Райдър разбра чувството на брат си, че е предаден. Устата му беше пълна с кифла и ягодово сладко. Преглътна много бързо и се задави. Алекс спокойно приближи към него и го удари силно, колкото можеше, между плешките. Едва не го събори със силата на удара си. Мина му обаче. Райдър погледна към младата дама и бързо

се съвзе. Изучаваше я мълчаливо няколко секунди и кимна бавно. Взе ръката ѝ и я целуна.

– Аз съм Райдър, твой девер. Ти си Александра.

– Да. Добре ли си?

– Почти залепи гърба в гърдите ми, но да, сега съм добре. Парченцето кифла намери пътя си надолу. Добре дошла в семейство Шербрук. Наистина ли събори Дъглас от коня му?

Алекс поклати глава като че искаше да каже: „Не исках да направя точно това.“

– Ха! Спомням си, че организирах наблюдение на нещо доста иронично и ти ме фрасна на земята.

– Тя е доста едра и мускулиста, нали? – каза Райдър. Той леко стисна с пръсти горната част на ръката ѝ. – О, силна като амазонка и мускулиста като бивол, Дъглас, наистина.

– Изобщо не бяхте ироничен – каза Александра на Дъглас.

– Аз също не съм – каза Мелисанда.

Тони се засмя.

– Никой честно не би те нарекъл иронична, скъпа.

– Ще ме наречеш ли сочна?

Лицето на Тони леко се опъна.

– Да, но никой друг не би посял.

– А – каза Мелисанда и погледна Тони толкова предизвикателно, че кръвта на всеки мъж би заиграла.

Дъглас се вторачи в нея.

Райдър каза на Александра със странно любезен глас:

– Няма ли да седнеш и да се присъединиш към нас?

– И аз ще се присъединя към вас – съобщи Мелисанда. Погледна сестра си със силно недоумение. Повече от странно беше, си мислеше тя, като гледаше Райдър, наблюдаващ внимателно Алекс. Огледалото не лъже. Може би горкият Райдър е прекалено късоглед, както си беше помислила в началото. Обърна гръб на мъжа си, видя подигравателния блясък в тъмните му очи, намръщи се и се обърна към Дъглас. Душата ѝ намери моментна утеха.

Сърцето му беше в очите и двете гледаха неизменно в нея.

Тя му се усмихна топло и кимна.

– Моля да ме извиниш, ако съм те поставила в неловко положение снощи.

Дъглас поклати глава.

– Ела и ми сервирай чай, Мели – каза Тони.

– Казах ти, че не обичам това отвратително име!

Дясното око на Дъглас трепна.

– Хайде, Мели – каза Тони отново.

– Хубав прякор е – каза Райдър, като наблюдаваше съществуващото с примряло сърце, готово да заплуе мъжа си за две седмици. Когато тя не реагира, разпали малко огъня. – По-скоро ми допада как звучи „Мели“, изглежда нещо уютно, като чифт стари домашни пантофи, които човек обува и след това завлича краката си край камината.

Александра се разсмя.

– То е по-добре от Алекс. Ще звучи, като че ли съм мъж.

– Никой не би направил тази грешка – каза Райдър.

И Дъглас, и Мелисанда се намръщиха.

– Роклята ти е жалка – каза Дъглас на жена си. – Толкова е старомодна, че изобщо се чуда била ли е на мода някога.

Брадичката и се вирна, а гърбът и заплашително се изправи.

– Тя е синя, а синьото е много хубав цвят.

– Изглеждаш като ученичка.

– Тогава може би ще пожелаеш да ми купиш нова? Или може би дузина? Тонът ми достатъчно ласкаеш ли е, господарю?

Дъглас разбра, че сега не му е време да показва раздражението си. Стегна се и се овладя, нещо, което значително му липсваше през изминалите двадесет и четири часа.

Момичето го беше оголило. Чувстваше се груб и беззащитен.

Взе си парче кифла.

– Фани ли язди? – попита Райдър.

– Да, тя е чудесна кобила. Обаче не съм сигурна дали негово благородие е убеден, че яздя добре.

– Ти си паднала – каза Мелисанда. – Това не говори добре, Алекс.

За изненада на Дъглас Александра каза само с извинителен глас:

– Нямах късмет, но за в бъдеще ще внимавам повече.

Дъглас се чудеше дали ще има бъдеще. Трябваше да се махне оттам и сериозно да си помисли. Анулирането изглеждаше най-доброто решение. Изглеждаше най-логичното нещо. Погледна към Александра. Тя гледеше право в него и той видя бдителност в очите ѝ, чак потрепна. Имаше също и страх. Страх от него? Заради това, което му беше сторила, несъмнено. Момичето трябваше да се страхува от него, проклета да е.

Дъглас стана бързо и кимна към събраната компания.

– Имам работа с Данвърс. Почтата трябва вече да е дошла.

Излезе от стаята. Докато затваряше вратата зад себе си, чу смеха на Райдър.

Пощата изобщо не го оправдаваше.

В ранния следобед заваля, леко, ситно ръмене, което бързо се изчисти и остави много синьо небе и свеж въздух. Александра намери Райдър Шербрук в избуялата градина в западната част на къщата. Подпрян се беше на един бук и се вираше някъде неопределено, с явното намерение да се попече на топлото слънце, преминаващо през клоните.

– Райдър?

– А, моята малка снаха. Случайно ли ме намери?

Не беше срещала човек като него, но колкото и странно да беше, имаше му доверие.

– Питам Холис къде си. Винаги знае всеки къде е.

– Вярно. Ела и седни до тази дебела нимфа. Какво мислиш за всичките тези статуи? Донесъл ги е дядо ми от Флоренция, така е написал един от неговите приятели – лорд Уайтхевън.

– Досега не ги бях видяла – каза Алекс, като гледаше редицата от голи женски тела, всяко, от които в изумителна поза. – Това е първото ми посещение в градината.

– В потайните кътчета на градината са всички голи мъжки статуи и подбрани двойки. Очевидно дядо ми е имал някакви опасения относно детските очи и любопитство. Статуите са добре скрити. Харесва ли ти Нортклиф?

– Не знам.

– Защо пристягаш гърдите си?

Алекс едва не си глътна езика. Погледна го, няма като риба.

– Съжалявам. Не исках да те обидя. Казвам това, което мисля.

– Как разбра?

– Познавам жените. Няма нищо, което да направи жена и да го скрие от мен. Явно е кой е по-недискретния пол. Вземи например сестра си, Мелисанда ще разбере, че животът поднася и сушени сливи заедно с ягодите. Ще играе игричките си с Тони, а той ще ги допуска и несъмнено ще им се радва, разумно, разбира се. Той вече я контролира добре, въпреки че е заслепен от пея.

– Ти не обичаш ли жените?

Райдър я погледна изненадано.

– Мили Боже, не бих могъл да живея без тях. Съмнявам се, че има нещо в живота, което може да се сравни с удоволствието на мъжа от женското тяло.

Алекс остана с отворена уста, не можа да се възпре.

– Съжалявам, ето, че пак го направих, нали? Ти си млада, Александра, но не си вятърничава. Има здрава жилка в теб и смея да кажа, че скоро ще я използват, много скоро. Сега кажи, какво искаш от мен?

– Дойдох да те попитам дали мислиш, че Дъглас ще анулира брака и как да го накарам просто да почака и да ми даде шанс, преди да го направи.

– А, точно това си мислех, че му е в главата. – Райдър я погледна съсредоточено.

– След като ме попита, ще ти кажа какво мисля. Дъглас сериозно обмисля анулиране. Гневен е. Чувства се предаден и иска да нападне. Освен това е инат, твърд, несговорчив. След като видях сестра ти днес, след като видях и Дъглас, мисля, че времето е малко. Ако искаш да го запазиш като свой съпруг, предлагам ти да отидеш в леглото му и да го съблазниш. Да продължаваш, докато не се сдобиеш с дете. Тогава изобщо няма да става дума за анулиране.

Алекс се изправи много бавно, като се взираше в мълчаливото обаяние на девер си.

– Не мисля, че Дъглас скоро е бил с жена. Вероятно ще се поддаде на подхода ти. Направи го, Алекс, Пасивността не е изход в този случай. Не бъди Пенелопа.

Ръцете и трепереха. Мушна ги в гънките на роклята си.

– Не знам нищо за съблазняването.

Райдър се засмя.

– Всички жени са родени, знаейки какво е това съблазняване, скъпа. Просто си свали дрехите пред него. Отлично начало. Разбираш какво е сексът, нали? Какво е зачеване?

Чу се викане. Беше Дъглас.

– Райдър, ела тук, веднага.

– А, повелителят и господарят желае моето присъствие. Може би иска да ме отпрати в Лондон – той замълча, като гледаше снаха си. – Мисля, че си добра, Алекс. Не му е сега времето да си пасивна към Дъглас, трябва бързо да действаш. Също, ако си мъдра, ще настояваш Тони и Мелисанда да останат тук за малко. Понякога сравнението разкрива чудесно нещата, а брат ми не е глупав. Прелъсти го довечера, не мисли за това, просто го направи. Мислите на един мъж могат да бъдат отклонени.

Райдър не беше много сигурен, че това е вярно за Дъглас, но не искаше да обезкуражава Алекс.

Оставя я да се визира след него задълбочена и да окайва трагичното положение на градината и на брака си. Пръстите ѝ се забиха, да разкопаят малко черната почва. Защо градините бяха толкова изоставени? Розовите храсти плачеха за подрязване. Осъзна с лека усмивка, че и Дъглас се нуждае от подкастриране.

На вечеря Дъглас съобщи:

– Има писмо от управителя на имението ни в Ямайка. Имат проблеми в Кимбърли Хол. Райдър ще се отправи натам сутринта, за да оправи нещата.

– Какви проблеми? – попита Александра.

– Крейсън пише за странни неща, черна магия и видения от самия ад, убийства и други подобни, за вълнения сред робите. Несъмнено разбирате смисъла на това.

– Крейсън преувеличава – каза Райдър. – Муха да мине покрай главата му, вероятно ще я нарече гигантска оса и ще твърди, че го е тормозила. Това, което говори за извращения, е интересно, но като познавам Крейсън – това едва ли е повече от две шумни котки.

– Да, но той е добър човек и чудесен управител – каза Дъглас.

Райдър се сети за децата му и се намръщи. Справяше се с всичко, което трябваше да бъде сторено в негово отсъствие, но въпреки това пропускаше малките дяволи. Каза високо, разбирайки, че е мълчал твърде продължително:

– Тръгвам за Саутхемптън рано сутринта. Така че довечера е последният ми шанс да спечеля предразположението на снаха си. Харесва ми розовата рокля, Александра. Винаги съм казвал, че силно червеникавата коса се допълва от определени нюанси на розовото.

– Да, така е – каза Тони смръщено към Алекс като че никога по-рано не беше я виждал.

– Роклята е стара и има вид на одежди на бавачка – каза Дъглас. – Толкова е старомодна, колкото и синята, която носеше следобеда.

Гърбът ѝ се изправи. Дъглас вдигна ръце:

– Не, не искам да кажа, че ще сменя роклите ти; така че не искам да слушам повече коментарите ти. Просто отбелязвам, че ти липсва женственост.

– Прав е, жената трябва да показва добре това – каза Мелисанда.

Дъглас погледна към Мелисанда. Изглеждаше извънредно женствена и неизказано съблазнителна. За момент остана безмълвен.

– Твоето парадиране, Мели – каза Тони, като гальовно милваше ръката ѝ, – ще накара буйния принц Джордж да се свлече в локва от

собствените му лиги.

Алекс се разсмя:

– Бих искала да видя това. Ще вземеш ли Мелисанда в Лондон, Тони, така че принцът да я види и припадне.

– В скоро време – каза тон, – съвсем скоро.

– Бих искала да отида сега – каза Мелисанда. – Имаш къща в града, която никога не съм виждала. Ще ми се да дам бал и да покания всички знаменитости.

– Скоро – каза Тони. – Първо трябва да видиш Стробъри Хол, семейното ни имение в Котсулдс.

– Хубаво място за отглеждане на деца – каза Райдър. – Спомняш ли си, Дъглас, как обичахме да се люлеем на онзи клон от клена през пролетта, крещяхме колкото можем?

– Да, и деня, когато Тони счупи клона и едва не се удави, защото го удари по главата, когато цопна във водата.

– Предпочитам Лондон – каза Мелисанда.

– Ще предпочиташ това, което аз предпочитам, Мели – отсеке Тони съвсем делово.

Райдър каза бързо с ясен глас:

– Съгласен съм, че Мелисанда ще се развлича в Лондон, но само, ако Тони е с нея. След като той предпочита Стробъри Хол, защо не – и тя ще го предпочита, Мелисанда знае, че дълг на съпругата е да доставя удоволствие и да се покорява на своя съпруг, да го почита с всички нейни думи, дела и нежни ласки. Съгласна ли си, Александра?

Алекс каза с усмивка:

– Бих искала да видя клона, който се е стоварил върху главата на Тони и едва не го е удавил.

– Аз също – добави Мелисанда, а очите и бяха нащрек. – Но след като съм се порадвала на Лондон със съпруга си, естествено.

Дъглас сръбна от червеното вино. Погледна към Райдър над ръба на чашата си.

– Както казвах – продължи Райдър, – Стробъри Хол е чудесно място за отглеждане на деца. Чувал съм Тони да казва, че би желал поне половин дузина деца, които да го дърпат за дрехите.

Тони, който никога през живота си не бе изказвал подобна мисъл, се усмихна като заслепен родител. Погледна Райдър с крайчеца на очите си и след това право към жена си. Тя беше изключително много почервеняла и искрено ужасена. Прочисти гласа си и прошепна така, че да бъде чут и от най-отдалечения ъгъл на стаята:

– Ще опитаме ли пак след вечеря да увеличим потомството, Мели?

– Не ме наричай така.

– Но другите имена, с които те наричам, наистина не са подходящи за столовата. Но ако предпочиташ, ако се чувстваш удобно сред всички тук, на масата, тогава защо да споря? Какво ще кажеш за слад...

Мелисанда затисна с ръка устата му. Той отстрани с дългите си пръсти крехката китка.

– Така, докъде бях стигнал?

– Моля те, Тони.

Той я погледна съсредоточено.

– Наистина ли чух „моля“?

Тя кимна.

Погледна я по-продължително и тогава каза спокойно:

– Доволен съм от теб. Изяж задушеното, Мели, много е вкусно.

Александра, която се забавляваше като наблюдател, сега погледна към съпруга си. Той наблюдаваше Тони и Мелисанда и дълбока бръчка се очертаваше на челото му. Що се отнася до Райдър – той се усмихваше над супата от костенурки.

Два часа по-късно, сама в стаята си, Александра стоеше колебливо и се взираше към вратата за съседната стая, Райдър и беше казал да прелъсти Дъглас. Каза, че всички жени са родени с познания за това. Почуди се дали Дъглас нямаше да се изсмее, ако опита. Райдър каза, че времето е малко, че трябвало да действа бързо и не чака да чака търпеливо, както вярната Пенелопа чакала Одисей.

Добре тогава. Ще го направи и то още сега. Преди да е изгубила твърдото си намерение.

Алекс изгаси свещта и тръгна към съседната спалня. Бавно отвори вратата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Алекс влезе бавно в обширната господарска спалия. Очите ѝ се насочиха веднага към леглото и тя притихна. То беше празно, а завивките недокоснати. След това го видя и тихо се приближи. На масичката до креслото пред камината догаряха няколко свещи. Само жаравата, тъмнооранжева, все още разпръскваше малко светлина и топлина.

Дъглас седеше в креслото, протегнал пред себе си дългите си крака с кръстосани глезени. Носеше тъмносин брокатен халат, разтворен на краката му. Тя се загледа в тях – космати, набити, силни. Беше бос. Стъпалата му бяха дълги и тесни и ѝ се сториха доста хубави. Беше подпрял брадичка на юмрука си.

Тя беше глупаво уплашена, но решителна, каквато трябваше да бъде. Беше твърде вероятно бъдещето ѝ с този човек да зависи от това, което щеше да направи следващите няколко минути и колко добре щеше да го направи.

– Господарю?

– Да – каза Дъглас, без да помръдне или погледне към нея. – Чух, че влизаш в стаята ми. Никога не съм си мислел, че ще трябва да заключвам вратата си заради жена. Какво искаш?

– Аз исках... вие си мислите какво да правите с мен, нали?

– Да, за това и за други неща. Притеснявам се също и за пътуването на Райдър до Западна Индия. Такова плаване никога не е сигурно. Но той настоява да бъде този, който ще замине. – Той се извърна, за да я погледне. – Райдър казва, че аз трябва да остана тук, за да се преборя със себе си и женитбата с теб. Той мисли, че ти си много подходяща.

Тя не каза нищо. Тогава Дъглас я огледа. Той се замисли, потупвайки с пръсти брадичката си.

– Нощницата ти е като на малко момиче – бяла, дълга, с висока яка.

– Нямам друга.

– Сумата, която трябва да похарча, за да те облека, започва да ме плаши.

– Няма нищо лошо в нощницата ми. С нея ми е топло и меко.

– Това е нощница за девственица.

– Е, аз съм точно такава – каза тя благоразумно.

– Нито една уважаваща себе си жена не би носила такава дреха.

Алекс въздъхна.

– Какво искаш? Да, разбирам. Ти искаш да ми обясниш още малко. Ти искаш подробно да опишеш колко необходима можеш да ми бъдеш. Да изтъкнеш домакинските си способности. Само те моля да не ми казваш, че ще ми пееш вечер и може би дори ще си акомпанираш на пианото. Защо, по дяволите, си със сплетена коса? Изглежда абсурдно. Не ми харесва.

Алекс не спираше да го гледа. Тя не беше и помисляла за плитките си, а трябваше, защото сплетената коса не беше ни най-малко съблазнителна. Мелисанда никога не се сплиташе. Алекс щеше да се научи. Тя постави свещта на масичката до стола му. Повдигна ръце и бавно започна да разплита косата си. Когато плитките се отпуснаха, тя провря пръсти в дълбоките кичури и започна да ги разделя. Той само седеше и я гледаше, без да каже нищо. Когато приключи, косата и се спускаше свободно до средата на гърба ѝ.

– Сложи малко коса на рамото си. Тя сложи.

– Така. Косата ти има хубав цвят и е гъста. Тя скрива поне малко от тази ужасна нощница. А сега какво искаш?

Наистина нямаше никаква надежда. Нямаше значение дали ще отвори уста, за да му каже, или ще си тръгне. Той не проявяваше търпение към нея и я приемаше като незначителна, но нежелана досадница. А това беше обезкуражаващо.

– Е, продължавай. Мога да понеса всичко освен хленч и ласкателства.

Тя вирна брадичка, изправи се и каза без колебание:

– Дойдох, за да те прелъстя.

– Последното женско оръжие – каза Дъглас, – наистина не би трябвало да съм изненадан, нали? Ако не друго, поне това ти внуших тази сутрин. Трябваше да знам, трябваше да се досетя. Когато всичко друго се окаже безсилно, извадете напред женското тяло и го размахайте пред разгонените мъжкар.

– Единственият ми проблем е, че не знам как да го направя.

– Това са глупости.

– Може би, ако ми помогнеш съвсем мъничко, ще мога да го измисля.

– Нека да ти поясня нещо, нещо, което не си имала предвид в твоя план. Този брак-пародия може да бъде анулиран дори и ако ти отнема девствеността. Разбираш ли? В края на краищата кой би могъл да знае? Да не би ти или някой друг от семейството ти да обяви пред света, че ти си повредена стока?

– Говориш така, като че ли съм някакъв разпокъсан пакет. Това е абсурдно.

– О, не. Девица, загубила девствеността си, е нещо много по-лошо от разпокъсан пакет. Представи си само реакцията на баща ти. Той ще бъде ужасен, но ще си мълчи, защото знае, че ако си отвори устата и съобщи какво съм направил, ти ще бъдеш напълно опозорена, а той ще е обект на подигравки. А колкото до мен – никои в нашата велика страна няма да ме уважава дори частица по-малко отпреди.

– Но защо? Това е нелепо. И съвсем не е почтено.

– Почтеността рядко има значение в каквото и да било. Факт е, че мъжете от нашето съсловие не горят от желание да се свързват със съпруги, който не идват в брачното ложе чисти и недокоснати. При това положение, ако жената прегреша, това се пази в тайна и глупакът, който се ожени за нея, се хваща наистина в капан. Както виждаш, никои няма да знае какво в действителност съм или не съм направил с теб. Мисля, че ако реша, мога да те имам безнаказано за толкова дълго време, колкото искам.

– Не мога да повярвам, че мъжете са толкова безсърдечни, толкова равнодушни към жените, които обичат.

– А, да, съществува и въпросът за любовта, нали? Но той не присъства в този брак, нали? Ти си една непозната, нищо повече – просто една непозната и...

– Освен да те прелъстя, аз трябва и да имам дете от теб. Тогава няма ла можеш да анулираш брака. Но това е мой проблем.

Сега вниманието на Дъглас беше слабо привлечено. Той беше използвал повечето от думите си, за да говори откровено с нея, но без видим ефект. Все още не можеше да повярва, че това момиче стоеше до него облечено с девическата си нощница, с боси крака, и пръсти, присвити от студа, и с вид на някаква трогателна жертва. Но тя беше там и изглеждаше доста решителна. Не беше страхлива, това трябваше да ѝ се признае. Въпросът беше – каква всъщност е тя? И би ли направила всичко за баща си?

– Кой ти каза това?

– Райдър.

– А, моят скъп предан брат. Да върви по дяволите, но той винаги трябва да се намеси – това му е природата.

– Но той нямаше време да ми каже как да го направя, имам предвид прелъстяването. Аз съм твоя съпруга, господарю. Аз искам да стана твоя жена и да спя в това легло, докато не се сдобия с дете. Не искаш ли

наследник? Не е ли това основната причина за желанието да се ожениш?

– Да, така е. Но както добре знаеш, ти не си подходящата съпруга. Уморих се да го повтарям.

– Аз ще те даря с наследник. Аз съм здрава и млада и ще те даря с половин дузина наследници.

– Никога в живота си на зрял мъж не бях чувал жена да предлага да стане нечия разплодна кобила. Защо, Александра? Ново споразумение с твоя баща негодяй? По дяволите, върви в леглото. Ти си малко момиче, още девствено, и аз не съм склонен да ти показвам каквото и да било или да ти отнема девствеността, или да те слушам как хленчиш. Уморен съм. Махай се.

Алекс се наведе, хвана края на нощницата си и я изхлузи през глава, след това я захвърли на пода. Застана там, с ръце спуснати надолу, съвсем гола. Повдигна глава и погледна право в съпруга си. Дъглас се вцепени. Отвори уста, после я затвори. Загледа се в жена си. Изобщо не си беше представял, че тя е така добре сложена. Гърдите и... Боже Господи, не си беше представял, не беше и помислял, че...

– Стягаш си гърдите. Защо?

– Бавачката ми казваше, че са много големи. Казваше още, че момчетата ме зяпали и говорели лоши неща. Те смятаха, че не съм порядъчна млада дама, щом като имам толкова големи гърди. Бавачката ме научи как да ги стягам.

– Твоята бавачка е била една стара, глупава, моралистка. Гърдите ти са просто част от теб, при това много хубава част. Не ги крий повече. А сега, след като знам какво притежаваш, искам да ги видя.

– Наистина ли?

– По време на ездата тази сутрин не бих могъл да кажа, че си така щедро надарена.

Дъглас замълча. Той все още гледаше гърдите ѝ. Те бяха високи, много големи и бели като корема ѝ. Щяха да препълнят ръцете му. Пръстите го засърбяха, а дланите му бяха горещи.

Тя не бе предполагала как ще реагира Дъглас, но този разговор за гърдите ѝ, безличен като обсъждане на времето, беше обезкуражаващ. Тя го видя как повдига ръка, после я сваля. Все още я гледаше, о, да, гледаше я, а очите му изглеждаха още по-тъмни. Тя се помъчи да остане абсолютно неподвижна.

– Розовото върви много добре с червено. Виждам една червена пъпчица да се подава през червената ти коса.

Алекс имаше желание да свие тялото си на съвсем малка топчица и

да се изгърколи надалеч. Но не помръдна. Цялото ѝ бъдеще беше в тази стая и се съдържаше точно в тази минута. Този мъж беше неин съпруг и тя му принадлежеше много повече, отколкото на когото и да било друг през живота си.

Дъглас се опита да се покаже преситен. Беше опитен мъж, мъж, забавлявал се с много жени. Мъж, който подбираше, студенокръвен, както го беше нарекъл Райдър, защото можеше винаги да контролира страстта си. Но в интерес на истината той беше смяян. Освен най-хубавите гърди, които някога беше виждал – доста големи за нейната крехка фигура, – тя имаше още тънко кръстче и плосък корем, а къдричките, покриващи венериния ѝ хълм бяха меки и тъмночервени. Краката и бяха дълги и добре оформени. Точно под пъпа ѝ имаше малка бенка. Изглеждаше много красива. Изобщо не приличаше на малко момиче. Стоеше изправена и изглеждаше висока, въпреки че беше малка. Искаше му се да ѝ каже да се обърне, за да може да види гърба и хълбоците ѝ.

Боже Господи! Какво трябваше да направи?

– Ела тук – каза той, преди съзнанието му да успее да отмени заповедта, и разтвори крака.

Тя застана между тях, неподвижна и мълчалива. Той не я докосна – само я гледаше и отново я гледаше, сега вече корема ѝ, и тя го знаеше. Настойчивият начин, по който този мъж изучаваше тялото и, беше повече от това, което би могла да понесе. Дори тя самата никога не се беше разглеждала така, както той сега го правеше.

Накрая, може би след цяла вечност, Дъглас вдигна глава и я погледна в лицето.

– Не ме разочарова. Женските ти достойнства са неоспорими. Би ли разтворила краката си, за да видя и останалата част от теб? Не? Това не влиза в твоя прелъстителен план? Докъде си планирала да стигнеш, ако аз не направя нищо? – Той извърна поглед към огъня. – Не казваш нищо. Вече те накарах да застанеш между краката ми. Не можеш ли да се сетиш за нещо, което ти самата би могла да направиш?

Алис вдигна едната си ръка към гърдите, а с другата покри венериния си хълм. Това беше абсурден жест, но тя не можеше да понесе да остане по-дълго така открита пред него. Неговото безразличие беше толкова очевидно и болезнено, че тя не можеше да го понесе.

– Знаеш ли, Алекс – каза той, като я погледна отново, – аз не само мога да те любя колкото искам, но мога и да не позволя да забременееш. За мен е лесно да изляза от теб, преди да съм разпръснал семето си в тялото ти. Не съм момче, аз съм мъж и като такъв мога да се контролирам.

Не гледай така глупаво! Ти не можеш да имаш дете, ако семето ми не достигне утробата ти. По този начин мога свободно да получавам това, което ми се предлага, и въпреки това да анулирам тази пародия на брак. – Той махна с ръка към нея. – И въпреки това тази вечер, в тази минута, когато стоиш пред мен покрита само с бялата си кожа, откривам, че нямам никакъв интерес. Ти не си Мелисанда. Не си жената, която съм искал. Върви си.

Александра не чувстваше унижението. Тя почти не мислеше за болката, която я пронизваше, за болката, неуспеха, празнотата, който неговите думи бяха издълбали в нея. Стоеше там, на не повече от тридесет сантиметра пред него, защото не можеше да помръдне. Не се чувстваше объркана, беше унищожена. Той я беше отхвърлил – напълно. Не се бе държал преднамерено жестоко, просто се беше придържал към фактите. Беше изразил чувствата си съвсем ясно. И въпреки че я намираще привлекателна, все пак не я желаше достатъчно, за да получи всичко, което може, а след това да я захвърли. Не му трябваше за нищо. Този път Райдър не беше преценил вярно чувствата на брат си. Беше сгрешил. Тя не би могла да направи нищо повече.

Тя се отдръпна от него – кръвта ѝ пулсираше диво по цялото тяло – и избяга от спалнята. Дъглас видя проблясане на бяла кожа и чу как междинната врата се затвори тихо. Остана неподвижен дълго време. После стана и вдигна захвърлената нощница. Погледна към стаята ѝ и след това напълно съзнателно я остави в креслото си.

Знаеше какво беше направил. Беше я отритнал веднъж, след това още веднъж. Да върви по дяволите, той не желаше да го притискат до стената, да го подкупват или изнудват със секс. Никога няма да позволи една жена да го командва, да го кара да губи разума и логиката си, като развява пред него тялото си. Но какъв израз имаше лицето ѝ докато той говореше! Изруга, докато сваляше халата си. Захвърли го и той се приземи до нейната нощница на креслото. Ругаше, докато се качваше на голямото празно легло и се пъхаше под завивките. Отвращаваше се от себе си, но нямаше да се предаде. Ще прави това, което иска да прави, и със сигурност няма да бъде обуздан от едно осемнадесетгодишно девойче, което имаше най-хубавите гърди, които някога беше виждал.

Дъглас се събуди посред нощ с чело, обляно в гъста и лепкава пот. Постара се да остане абсолютно неподвижен. Беше чул някакъв шум. Почака, напълно разсънен и нащрек. Отново чу странния шум. Изглежда, беше жена. Тя плачеше съвсем тихо, но все пак той я чуваше ясно. Не, това даже не беше плач, а по-скоро дълбоко ридание, болезнено и

горчиво. Знаеше, че тя страда заради голямата болка. Не разбираше откъде го знае, но беше сигурен в това. Намръщи се в тъмнината към междинната врата. Това беше абсурдно.

Наистина беше Александра, която плачеше, защото той я беше поставил на мястото ѝ. Сега се цупеше, защото не бе успяла да осъществи замисъла си и се надяваше да изтръгне съжаление от него. Крокодилски сълзи – нищо повече. Точно това беше. Той беше мъж, но нямаше да се повлияе от момичешки сълзи, при това неискрени, защото не бе успяла да го накара да си загуби ума. И все пак това не беше плач... – това беше ридание, това беше много, много дълбока болка. Той изруга и отхвърли завивките.

Пристъпи гол до междинната врата и леко я откряна. Знаеше, че това трябва да е Александра. Трябваше, но той остана безмълвен, а вратата не издаде нито звук, докато я отваряше.

Дъглас влезе в спалнята. Тънък лъч лунна светлина струеше през прозореца и осветяваше средата на леглото. То беше празно. Не, почакай, тя беше там – стоеше от другата страна на леглото и гледаше надолу и плачеше така тихо, че той можеше да се закълне, че устните и изобщо не помръдват и тя не издава никакъв звук. Но той чуваше плача, чуваше риданието съвсем ясно в главата си. Беше толкова тихо, че не можеше да си представи как я беше чул в спалнята си. Беше обвила ръце около себе си, после вдигна глава и го видя.

Сега стоеше неподвижна. Той отвори уста, но не можа да издаде нито звук. В следващия момент тя изчезна, разтвори се като нежна бяла сянка в тънкия лунен лъч.

– Не – каза Дъглас, – не, по дяволите! Няма да приема това!

Той изтича към другия край на леглото. Александра не беше там. Проклятие! Той беше сънувал всичко това, Беше се почувствал виновен и получаваше тези странни видения заради вината си.

Къде беше Александра? Признаваше ѝ, че бе успяла да се скрие много бързо. Не бяха много местата за претърсване. Погледна в гардероба и. Даже падна на колене, за да погледне под леглото. Не беше там. Никъде я нямаше. А беше посред нощ.

Къде, по дяволите, беше?

Видя ясно лицето ѝ в съзнанието си. Видя бледността, видя унижението в очите ѝ, когато я удряха думите му – груби, без жалост, думи, които дълбоко нараняваха. Той даже беше запратил по нея сестра и, докато тя стоеше неподвижна и сама между краката му, гола и уязвима и ужасно, ужасно самотна. Тя беше побягнала от него, лишена и от

последната частица достойнство, дълбоко наранена, и въпреки това той я беше оставил да си отиде.

О, по дяволите!

Слава Богу, не беше толкова късно, колкото си бе помислил в началото. Минаваше малко след полунощ. Само някакви минути, след като беше заспал, за да се събуди така рязко. Облече се бързо и тръгна тихо надолу. Не запали лампа, защото не му бе нужно. Той познаваше всяка пъдя от Нортклиф за разлика от нея. Съществуваха милион места за криене, но тя не ги знаеше. Не, тя нямаше да иска да остане тук.

Не се питаше как разбра това. Той отключи масивната външна врата и се озова в студената тъмна нощ. Сребърната лунна светлина я нямаше, небето бе покрито с гъсти сиви облаци. Скоро щеше да завали – студен и силен дъжд. Въздухът беше влажен и тежък.

Не беше се сетил за студа и сега потреперваше благодарение на непредвидливостта си. Беше само по риза, бричове от еленова кожа и ботуши. Вятърът се усилваше. Бурята приближаваше.

– Александра!

Вятърът шумолеше в листата. Един капак се удряше в прозореца на горния етаж. Почувства, че трябва да действа. Затича се към конюшните. Те изглеждаха пусти, което беше естествено, тъй като всички момчета, които работеха в тях, бяха в леглата си. Когато приближаваше яхъра на Фани, запристъпя още по-тихо, след това спря. Безшумно, но бързо той запали лампа пред вратата на конюшнията. Вдигна я и погледна.

Алекс изпусна седлото и се изви назад, когато светлината я огря. Тя не можеше да види нищо, защото светлината беше насочена към очите ѝ и я заслепяваше.

– Кой е там?

Изглеждаше изплашена. Е, добре, тя го заслужаваше. Сега ѝ беше ядосан, бе го вдигнала от дълбок сън – е, очевидно представляваше кошмар, – но все пак вината беше нейна. Тя го принуди да тръгне да я търси. Причини му тревога, накара го ненужно да страда и да се чувства виновен.

– Моля ви, кой е там?

Той свали лампата.

– Ако се помръднеш и на милиметър, ще те набия – каза ѝ и тръгна към нея. Гарт позна господаря си и започна да цвили. Фани изви глава и също изцвили в отговор.

– Свали юздата!

Беше ѝ време да се прояви.

– Не – отговори Алекс. Седлото беше много тежко, но сега тя се притискаше към него, като го държеше пред гърдите си.

– Имаше намерение да откраднеш кобилата на сестра ми?

– Не. Е, само за малко. Аз не съм крадла. Щях да я върна.

– Остави проклетото седло, преди ръцете ти да се откъснат.

Вместо да го послуша, Алекс прехвърли седлото върху гърба на Фани. Кобилата размаха опашка и се наведе с намерение да захапе Алекс по рамото. Успя да се отдръпне навреме.

– Мога ли да попитам къде планираш да отидеш?

– Вкъщи. Сега ще ме оставиш ли? Напускам, анулирай женитбата, не ме интересува! Чуваш ли ме: не ме интересува! Само се махни!

Дъглас се облегна на вратата пред яхъра на Гарт и кръстоса ръце.

– Смятах те за всичко друго, но не и за глупава. Но, изглежда, трябва да се примиря с очевидните факти. Ти си невероятно глупава. Ти си тъпачка. Възнамеряваше да яздиш Фани през целия път обратно до Харгейт?

– Да, но много бавно и само нощем. Освен това взех малко пари от касата в писалището ти.

– Нечестна и глупава.

– Трябва да ям. Щях да ти ги върна.

– О, да, баща ти, който притежава всички гвиней на този свят, ще-ще да ми ги плати обратно. Мисля, че ще те набия.

Алекс различаваше мъжкия гняв, щом го видеше. Той не беше доволен само да я унижава. Сега искаше и да я бие, докато падне кървяща и в несвяст ли? Чудеше се дали той ще използва камшик.

– Защо се събуди? Не вдигнах никакъв шум.

Той се намръщи.

– Събудих се, и толкоз. Бил съм в армията. Спя леко. – Беше лъжа, но вършеше работа. Винаги заспиваше като мъртвец и това на два пъти за малко не му коства живота в Италия. Трябваше да благодари на Бога за своя паж Финкъл. – Спя много леко и долавях всяко твое движение.

Тя не можеше да разбере как е възможно, след като беше толкова безшумна, че едва чуваше самата себе си. Но той очевидно я бе чул и проследил, а защо, изобщо не можеше да предположи.

– Какво те интересува, че напускам? Ти не ме искаш тук. Аз съм чужд човек и те предадох по същия начин, по който и Тони. Така че се махам и никога няма да се върна да те безпокоя. Не е ли това, което искаш?

– Ще ти кажа какво искам, когато искам да ти го кажа. Няма да

предприемаш нищо, докато не ти наредя.

– Това е абсурд! Искаш да изчакам наоколо, сякаш съм някаква робиня, докато решиш да ме изгониш? Проклет да си, милорд, ти си този, който заслужава боя!

Всичко се случи много бързо. Дъглас беше повече развеселен, отколкото загрижен, когато тя грабна греблото, което стоеше облегнато в бокса на Фани, и се затича срещу него, като държеше греблото с две ръце издигнато над главата си. После в последната минута тя го сними като рицар, размахващ копие по време на турнир, и го запрати с такава сила в стомаха му, че той се сгърчи на една страна, после падна по гръб. След това тя нанесе удар на лампата, която веднага угасна и конюшният потъна в тъмнина.

Той скочи на крака, в стомаха си сякаш имаше пробита дупка. Фани изпръхтя в лицето му и едва не го стъпка. Успя да отскочи от пътя ѝ. Обърна се и видя проклетото момиче да язди без седло, като се притискаше ниско долу до гривата на Фани, а косата ѝ се развяваше след нея. Седлото лежеше до него в сламата. Тя яздеше, сякаш я преследваше самият дявол.

Дяволът съвсем скоро щеше да я подгони. Дъглас беше толкова разгневен и толкова не можеше да повярва в това, което тя му причини, че за секунда бе пленник на собствената си ярост.

Пое си дълбоко въздух, изведе Гарт от бокса, сложи му юзда и се прехвърли върху неоседлания му гръб.

Имаше намерение съвсем простичко да я убие веднага, щом я настигне.

Алекс продължаваше да язди като бог. Тя беше отлична ездачка и чувството от допира на кобилата с нейните бедра и задница я изпълваше с много повече самообладание, отколкото благоприличното общество бе внушавало на яздещите странично дами.

Тя притисна лице към гривата на Фани и крака към хълбоците на кобилата, като шепнеше окуражително. Кобилата усили галопата си. Шията ѝ бе топла до бузата на Александра, топла и пулсираща. Кобилата даваше всичко от себе си. Галопът ѝ бе гладък и бърз като вятър и Алекс остави всичко на нея.

Бяха минали пет минути, преди пред нея да изникне въпросът какво възнамерява да прави. Гняв, унижение и дълбокото разбиране, че се е загубила без път за връщане, сякаш я бяха потопили в ледена вода и тя действаше, без да разсъждава. А след още една минута вече чуваше и тропота от копитата на Гарт, който препускаше след нея.

Нямаше съмнение, че жребецът беше бърз, но не беше жесток, както би бил неговият господар, ако я заловеше. Но защо я преследваше? Заради мъжката си гордост ли? Или заради арогантността си – никой нямаше свобода на действие без скъпоценното позволение на негово благородие?

Алекс поклати прилепналата си към шията на Фани глава. Нямаше смисъл да мисли нито за него, нито за мотивите му. Беше истина, че тя не искаше да стига до подобна крайност, не искаше да бяга самичка, сама жена, уязвима от всеки разбойник по английските пътища. Но не беше глупава. Мислеше да язди само нощем и да се крие през трите и половина дни, които ѝ бяха нужни да се прибере вкъщи. Разполагаше с десет паунда от парите на Дъглас, които бяха напълно достатъчни, за да се изхрани дотогава. Не, не беше глупава. Щеше да е много предпазлива. Може би затова Дъглас сега я преследваше. Мъжете нямаха никакво доверие в онова, което жените правеха сами. Той вероятно я виждаше да язди немислено, невнимателно, безразсъдно сред крадци. Вероятно си мислеше, че репутацията му ще бъде опропадена, ако нещо се случи на съпругата му – тя все още бе негова съпруга. А, да, ако нещо се случеше на неговата избягала съпруга. Това евентуално би наранило гордостта му и ще накара неговите приятели джентълмени да повдигнат вежди.

Дъждът започна неочаквано, беше студен и обилен и за миг изми мислите ѝ и топлината от тялото ѝ. Тя шумно пое въздух. Дъждът не влизаше в плановете и дори не бе помисляла за възможността да завали. Може би Дъглас беше прав, може би тя бе глупава.

Александра поклати глава. Какво значение имаше малко дъжд? Да не би да беше топ коприна, която да се разнищи я да изгуби цветовете си. Не, всичко щеше да е наред. През всичките си осемнайсет години не бе познала нито един ден болест. Да, щеше да е наред, ако успееше да се измъкне от Дъглас.

Той приближаваше. Тя го усещаше, чуваше копитата на Гарт. Обърна се и го видя да излиза от завоя на пътя точно когато самата тя навлизаше в един остър завой. Това беше шансът ѝ, може би единственият ѝ шанс. Тя бързо обърна Фани извън пътя и я насочи към няколко скупчени клена. Слезе, като се плъзна от гърба на Фани, и бързо ѝ притисна с ръка ноздрите, за да не ѝ позволи да изцвили на Гарт. Сдържаше дъха си.

Дъглас премина покрай тях. Яздеше съсредоточено. Изглеждаше прекрасен върху широкия гръб на Гарт, силен и решителен дори под пронизващия дъжд, мъж, на когото можеш да се довериш и от когото да

се възхищаваш. И тя щеше да му се възхити, ако не искаше толкова силно да го убие.

Добре, беше го изиграла. Тук дъждът не беше толкова силен, защото гъстите кленови листа го възпираха. Алекс потупа Фани по шията.

– Всичко ще ни е наред, моето момиче. Аз не съм глупава и няма да ти причиня нищо лошо. Разчитам на себе си и въпреки че нямам кой знае какъв опит, все пак знам как да подреда работите. Ще бъдем спасени. На теб ще ти харесат конюшните в Клейбърн, защото те са почти празни и около теб няма да се навъртат глупави жребци, които да ти додяват.

Алекс отново възседна кобилата, като се прехвърли отгоре ѝ с помощта на гъстата ѝ грива. Тя насочи Фани обратно към пътя. Трябваше да бъде внимателна. Дъглас можеше да се обърне и щеше да се натъкне направо на него. Направляваше кобилата близо до края на пътя в готовност да я обърне всеки момент към дърветата.

Дъждът продължаваше безмилостен и все по-студен с всяка изминала минута.

Фани се умори и Алекс я подкара ходом.

Щеше да го пропусне, ако не беше толкова бдителна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той изскочи от дърветата като черна сянка и крещеше като луд. Гарт се изправи на задни крака, а Дъглас изглеждаше огромен и всяващ ужас върху гърба на жребеца. След няколко мига накара жребеца да му се подчини и го подкара встрани, като всъщност блокира пътя.

Усмихна й се, усмивката му беше зла.

– Хванах те – каза тон и в гласа му се преплитаха задоволство и гняв.

Александра дръпна юздите на Фани и тя спря, а момичето остана да седи на гърба на кобилата и да го гледа.

– Опитах се – започна тихо Алекс. – Наистина опитах, но ти разбираш, – не можех да понеса да остана повече в гората, да се крия и с всеки изминал момент да ми става все по-студено. Аз се ослушвах за теб, ето защо напредвах толкова бавно. Ослушвах се за теб, защото се страхувах, че ти ще обърнеш назад и аз ще се сблъскам с тебе. Но ти си много умен, нали, милорд? Много предпазлив. Ти просто седеше там и ме чакаше.

Той продължи да мълчи и само я гледаше. Тя повдигна брадичката си:

– Няма да се върна, Дъглас.

– Ще направиш точно това, което ти кажа, госпожо.

– Действията ти не са последователни. Ти не ме искаш. Не е ли това план да ме унижиш още повече? Искаш да ме придружиш обратно в Клейбърн Хол с въже около шията ми може би и да ме предадеш обратно на баща ми? Да съобщиш, че съм без никаква стойност, че не заслужавам твоето внимание? Не предполагам, че си толкова жесток.

Дъглас се намръщи. Гневът му беше справедлив със сигурност. А тя го караше да се оправдава, като го представяше за истинско чудовище. Той беше образован и благоприличен човек, с неоспорими умствени възможности и въпреки всичко тя го надвиваше. Никоя жена досега не бе успявала това, а тя го правеше доста непринудено. Той нямаше да го търпи. Щеше да я спре още сега.

– Ела тук – заповяда и той. – Връщаме се в Нортклиф Хол.

– Не!

– Как би ми попречила да те завлека обратно? Може би се готвиш отново да ме понижиш с гребло? Е, независимо какво ти считаш за

оръжие, няма да опиташ нищо повече. Не и този път. Няма да понасям повече насилието ти. Ще ми се подчиниш и ще бъдеш мирна и повече никакво непослушание. Сега ела тук.

– Няма!

Александра шибна Фани и заби пети в охранените хълбоци на кобилата. В следващия момент се чу силен гръм, който накара земята да потрепери, а дърветата покрай пътя да се разтресат. Последва ослепяваща светкавица, която разкъса дъжда и тъмнината. Гърмът удари едно кленово дърво.

Алекс подскочи, като почти щеше да падне от гърба на кобилата. Тя се завъртя, като наблюдаваше толкова изненадана и ужасена, че не можеше да повярва в това, което виждаше. Гърмът беше ударил един дебел клон в основата му. Клонът се счупи, като избълзва дим и се строполи на пътя на една стъпка разстояние от предните копита на Гарт. Жребецът полуля от страх, започна да цвили и да се мята, после се понесе към гъсталака от клен.

Дъглас нямаше никакъв шанс. Той беше хвърлен и падна от страни на пътя. Остана неподвижен.

Алекс изпищя, високо, истерично, ужасено. За миг тя се намери до него и коленичи, като се опитваше да го предпази от проливния плющящ дъжд.

Той не помръдваше. Накрая тя намери пулса му. Беше бавен и равномерен. За момент тя се отпусна назад върху глезените си, като го наблюдаваше:

– Събуди се, проклет да бъдеш, Дъглас!

Тя поклати глава, след това го зашлеви силно.

– Събуди се. Няма да позволя това! Ти не играеш честно, ама никак! Задържаш ме тук, защото си безпомощен. Не е правилно от твоя страна. Не, не мога да те оставя в това положение. Събуди се!

Той оставаше неподвижен. Очите му бяха затворени. Тогава тя видя кръвта, която се проточваше зад лявото му ухо. При падането се бе наранил в скала.

Александра не осъзнаваше в началото, че се люлееше напред-назад върху него, като нареждаше на умряло, и беше толкова изплашена, че думите се давеха в гърлото ѝ.

– Съвземи се, Дъглас! Не лежи така. – Гласът ѝ бе силен и трябваше да предприеме нещо. Дъглас имаше нужда от нея. Тя погледна нагоре. И двата коня бяха изчезнали, вероятно на път за Шербрукските конюшни. Бяха сами. Валеше като из ведро. Дъглас беше в безсъзнание,

може би умираше.

Какво да прави?

Наведе се над него и защити лицето му от дъжда. Само ако можеше да дойде на себе си. А ако не станеше? Ако той си останеше безмълвен като умрял, докато наистина умре?

Тя не можеше, не искаше да приеме подобно нещо. Не можеше да го повдигне или пренесе. Вероятно беше в състояние да го влачи по земята, но накъде?

Положи главата му в скута си, надвеси се над него, за да го предпази, доколкото беше възможно. Беше се схванала и ѝ беше толкова студено, че по тялото ѝ преминаха тръпки, после остана безчувствено.

– Боже Господи, да не се каниш да ме задушиш, жено?

Тя замръзна, невярваща, че е чула глас, глас, пълен с раздражение и досада, приглушения му глас, извиращ от гърдите му. Бавно повдигна лице и го погледна. Очите му бяха отворени.

Косите ѝ висяха около лицето му, тежка завеса от вир-вода кичури.

– Дъглас, добре ли си?

– Разбира се. Да не ме мислиш за хърба? Главата ме боли ужасно, но иначе съм добре. – Той спря за момент. Носът му беше на някакви си два инча от нейния. – Във всеки случай предпочитам да заровя лицето си между гърдите ти.

Тя остана вторачена в него. Нямахше да умре. Беше прекалено лош, прекалено несговорчив, прекалено самонадеян, за да умре. Тя се усмихна и каза:

– И конете избягаха. И двамата сме в капана. Не зная колко сме далеч от дома. Вали много силно. Зад лявото ти ухо има кръв. Удари си главата на скалата, не е кой знае каква, но си е скала и следователно твърда, а от това и кървиш. Беше в безсъзнание за минута-две. Ако ти помогна да се изправиш, направо ще подгизнеш. – Тя спря, като не знаеше какво още да каже, и се вгледа в него.

Дъглас бавно се вслуша в тялото си. Само главата му се обаждаше, но не беше нещо сериозно, само постоянно вътрешно пулсиране. „Разд-вижвай се“, каза си той.

Надигна се до седнало положение и за момент главата му клюмна, след това я изправи и се огледа:

– Виждаш ли тясната пътека там? Близо сме до хижата на моя пазач на дивеча. Името му е Том О'Мали и от всичките ми хора той е единствен, който няма да припадне от притеснение, когато след полунощ пристигнем на прага му измокрени и в това жалко състояние. Хайде,

Александра, помогни ми да се изправя и ще отидем там. Много е далече да се опитаме да тръгнем обратно към имението. – За момент в главата му проблесна, че тя бе назовала имението дом. Глупава мисъл. Тя не трябваше да го казва. Не беше неин дом и вероятно никога нямаше да бъде.

Дъглас остана безмълвен, докато се изправяше на крака, и осъзна, че се чувства малко замаян. Дори повече от малко. Раздразнението му беше очевидно, когато се обади:

– Трябва да се подпра на тебе. Достатъчно ли си силна да поемеш и от моята тежест?

– Да, разбира се – отговори тя и обви ръка около кръста му, после се вгледа в него през силния дъжд. – Готова съм, Дъглас. Няма да те изпусна.

Главата го болеше. Беше му студено и се чувстваше замаян. Погледна надолу към измокрената жена, която се притискаше към него. Беше му наполовина и въпреки всичко се опитваше да го крепи изправен. Не можеше да се съдържи и се разсмя.

– Истински Херкулес. Просто не мога да повярвам. Оттук, Александра.

Той падна и я повлече след себе си на колене.

– Надявам се, че не е коприва – каза тя, като се задъхваше, докато разчистваше съмнителните листа. – Добре ли си, Дъглас? Съжалявам, че те изпуснах, но този корен ме подведе.

Той изпита желание да повърне, но не го направи, въпреки че много му се повдигаше. Остана на колене за момент, знаеше, че трябва да стане, знаеше, че нямаше да се предаде, така че се изправи, лицето му беше бяло, устата стисната, раздразнителността му преглътната.

– Не, грешката не беше твоя. Аз вече падах, когато ти се спъна в корена. Не те нараних, нали?

– Не, никак – отрече тя, като се опитваше да се изправи. Трепереше от студ и се пляскаше с длани.

– Слава Богу, не е коприва, иначе сега щяхме да бъдем целите ожулени. Да побързаме. Вече не е далеч.

Хижата на Том О'Мали беше разположена на края на тясната пътека в средата на малка полянка. Очевидно беше дом на някой, който държеше на самотата си. Хижата имаше наклонен покрив от як дъб, беше едноетажна и прясно боядисана. Имаше рози и орлови нокти, за които бяха полагани много грижи, така че те обвиваха стените на хижата. На Александра ѝ приличаше на замък, тъмен като гроб.

– Не искам да ни застреля – каза тихо Дъглас и почука лекичко на стабилната врата, произнасяйки: – Том, Том О'Мали. – После почука по-силно. – Аз съм лорд Нортклиф! Хайде, човече, пусни ни да влезем.

Александра не знаеше какво да очаква, но много високият, изключително неприветлив човек на средна възраст, облечен напълно, остана доста спокоен при вида на господаря си на прага посред нощ, а тя не се надяваше на това. Той имаше дълъг и тънък нос, който потрепна, когато произнесе с нисък хриплив глас:

– О, милорд, но разбира се, че това сте вие. А това трябва да е новата графиня? Да, сигурно е тя, защото Уили от конюшната ми каза за нея, че била приветлива и имала лека ръка с конете. Добре дошли, милейди. Ще направя огън, за да се затоплите. Няма значение, че сте измокрени. Подът ще изсъхне, в края на краищата дърво е. Влизайте, влизайте. Не стойте на този отвратителен дъжд.

– Това е Том О'Мали – представи го Дъглас на Александра. – Той и майка му пристигнаха в Нортклиф от Каунти Корк преди двайсет и пет години, слава тебе, Господи.

– Да, това съм си аз, милорд, а онова беше преди двайсет и шест години. О, имате кръв по лицето, милорд, ударили сте си главата. – Той сръчно зае мястото на Александра, като помогна на Дъглас да се настаня на прост с висока облегалка стол пред огнището. – Поемете си дъх, милорд. Милейди – добави той, като се обърна към Александра, от която се стичаше вода много близо до един красив разноцветен килим, изработен ръчно от памук.

Тя бързо отстъпи встрани и възкликна:

– О, колко е красив, г-н О'Мали.

– Тъй, милейди, моята благословена майка го направи със собствените си сръчни ръце, да, така е, тя беше прекрасна жена. Елате тук сега и се стоплете. Нуждаете се от сухи дрехи. Нищо особено, нали разбирате, но сухи.

– Ще бъде чудесно, г-н О'Мали. Негово благородие и аз ви благодарим.

Тя се придвижи бързо до Дъглас, който седеше в стола, като гледаше втренчено в огнището.

– Главата ти още те боли, нали?

– Стъкни огъня, моля ти се – погледна той към нея.

Тя постъпи, както ѝ заповяда, след това избърса ръце в подгизналата си пола. Той я изгледа и каза:

– Всъщност само се опитвах да повярвам, че съм с теб посред нощ в

хижата на моя пазач на дивеч. Не е нещо, което съм очаквал. Не се вписва дори в списъка на най-страшните ми кошмари.

Тя навири брадичка.

– Нямаше да се намираш тук, ако не беше такъв инат. Дори нямаше да бъдеш тук, ако можеше по-добре да водиш коня си.

Като словесен удар не беше лошо. Дъглас искаше да й отговори с друг също толкова добър, но се почувства прекалено скапан. Успя само да произнесе:

– Не си прави повече шегички с мене. Млъкни и се приближи до огъня. Не, не ме гледай, като че ли предавам Богу дух. Главата ми ме наболява съвсем малко. А, ето го Том със сухите дрехи.

Александра не се помръдна, докато Дъглас отиде първи в малката спалня, за да свали измокрените си дрехи и облече сухи. Когато се появи, тя се засмя. Изглеждаше й чудесен в панталоните от домашен плат и ръчно изработена бяла ленена риза. Панталоните му бяха тесни и му се впиваха и тя осъзна, че не може да се обърне настрана толкова бързо, колкото се изисква от една лейди. Ризата се завързваше отпред, но Дъглас не си беше дал труда да върже всички памучни връзки по врата. За няколко мига тя забрави, че беше мокра, замръзнала и изпоцапана.

– Твой ред е, Александра. Изглеждаш доста зле. Не е нужно да казвам, че Том не разполага с рокли. Ще изглеждаш на нещо като мой близък.

И така след десет минути господарят и господарката на Нортклиф Хол седяха на грубо скованата пейка в хижата на пазача и отпиваха от най-превъзходния чай, който някога бяха пили, облечени в дрехите на Том О'Мали.

Техните дрехи бяха проснати да съхнат наоколо. Графът каза:

– Благодарим ти Том, за твоето гостоприемство. Ако разполагаш с допълнителни одеяла, нейно благородие и аз ще спим тук около огнището.

Том О'Мали се вторачи, пребледня и с мъка си пое дъх:

– За нищо на света, милорд! Никога! Не искайте такова ужасно нещо от О'Мали. Сладката ми майка ще се върне от небесния си замък, за да ме набие, докато от носа ми потече кръв.

Графът възрази. Александра ги наблюдаваше и слушаше и двамата. Беше забавно и знаеше, че Дъглас ще загуби. Сега Том се молеше, като повтаряше:

– Не, милорд, моля ви, не ме карайте да го правя. Моята скъпа пренесла се в небитието майка сега в този момент ни гледа и ми крещи в

ухото, милорд.

Дъглас отстъпи. Главата го болеше ужасно, а Александра имаше вид, сякаш бе готова да се срути на пода от изтощение. Тръгнаха към спалнята на Том О'Мали.

– Ризата ти стига до коленете – каза ѝ Дъглас през тясното легло. – Можеш да я задържиш и като нощница.

– Разбира се, че ще го направя! Да не би да те е страх, че ще си я сваля и отново ще застана гола пред тебе? Или че ще правя парад, за да събудя някакъв интерес в тебе?

Дъглас поклати отрицателно глава:

– Мисля, че не ставаш за парад. – Той извърна поглед от нея. – А освен това правиш неща, които не очаквам.

– Не е нужно да се тревожиш, милорд, че ще направя точно сега нещо неочаквано. Ще се отървеш от мен веднага щом успея да уредя това. Никога повече няма да те отвратя по този начин.

– Не бях отвратен.

Алекс издаде звук, подобен на пръхтене, който прозвуча силно и доста странно в малката стая. Дъглас се разсмя.

– Имам намерение да ходя облечена в ризата на Том, докато изгние върху мен, ако е нужно.

– Вярвам, че подобна жертва няма да е необходима.

– И аз се надявам. – Тя кимна, докато се оглеждаше в малката стая. Беше по-чиста от нейната собствена спалня в Клейбърн Хол, мебелировката ѝ оскъдна, но много добре изработена и поддържана. Покривката на леглото беше мека, в бледосиньо и красиво изплетена.

Тя разкопча колана си и започна да изхлузва домашно тъканите панталони. Първо трябваше да се справи най-малко с осем връзки и въпреки всичко тя се кикотеше, когато вече бе готова да се освободи от тях. В този момент изведнъж осъзна какво бе направила и къде се намираще и замръзна.

– Том е много висок, но толкова слаб, че панталоните наистина ми прилепват. – Тя погледна към Дъглас, докато говореше.

Той бе съблякъл ризата през глава и сега ръцете му се справяха с копчетата на панталоните. Той отвърна на погледа ѝ, когато я чу да въздиша. На лицето му се изписа досада.

– За Бога – започна той и загаси единствената свещ. – Нямам намерение да те шокирам по начина, по който ти го направи с мене. Нима жените вярват, че мъжете не могат да се притесняват, когато си играят на съблазнителки? Няма значение, не искам да ми отговаряш. За разлика

от тебе моето събличане ще протече на тъмно. Не протестирай.

Когато и двамата лежаха по гръб на разстояние не повече от два инча помежду си, Александра каза:

– Том никак не беше изненадан да ни види.

– Том е от коляното на флегматичния род О'Мали. Той е добър човек, въпреки че не ми харесва да му отнемам леглото. Висок е колкото мене, а проклетото легло е прекалено късо. Ще трябва да потърся някое ново за него. Това е най-малкото, което мога да направя.

Дъглас се раздвижи и изруга, когато с лакът я удари по главата.

– По дяволите, жено, косата ти е още мокра. Да не би да искаш да умреш от някоя проклета треска? Разпръсни я върху възглавницата да съхне. – Той продължи да мърмори за глупавите безразсъдни жени под носа си, докато Алекс направи ореол от косата си.

– Не трябва да използваш ругатни, когато говориш с мен.

– Ела, легни и аз ще разпростра косите далеч от главата ти. Не си го направила как го трябва.

Тя почувства топлия му дъх върху бузата си, а дългите му пръсти се заровиха в косите и в търсене на мокрите кичури.

– Ето – гласът му звучеше отегчено. – Сега спи. Уморен съм. Страшно много ме изтощи с безразсъдството си.

Какво да правя, се питаше Алекс и този въпрос я измъчваше, докато накрая заспа до съпруга си в леглото на пазача на дивеч.

Дъглас се събуди, чувствайки се много горещ и възбуден. Членът му беше твърд и го притесняваше, така че за момент беше дезориентиран. Никога не беше чувствал такова свирепо желание, такова непреодолимо желание, желание, което го изгаряше и напираше в него, караше го да забрави кой е и къде се намира. Усети, че Александра е опряла бузата си на голото му рамо, а десният ѝ крак лежеше върху голия му корем. Ленената риза, в която бе облечена, беше увита около кръста ѝ и той усещаше всяка педя от нейната вълшебна женственост. Искаше да докосне гърдите ѝ, да почувства плътта им, тяхната нежност. Той я видя да стои там покрай неговия стол, гола, ръцете ѝ отпуснати и той, е, той я бе унизил напълно.

Не беше хубаво от негова страна. Но какво би трябвало да направи? Ако беше взел това, което му предлагаше, щеше да признае, че е отстъпил и я приема, а това би означавало, че тя е победителка, че проклетият ѝ баща е победител, и всичко това само защото се бе съблякла по хубавата си бяла кожа и му бе позволила да я гледа? Тя му се бе предложила. Сега той проклинаше, но това не помагаше. Мъжествеността му

причиняваше болка, истинска болка от желанието. Е, защо не? Сега тя бе почти гола и притисната до него. Защо да не почувства похот? Беше нормален мъж, нали? Отстъпи. Сега, изглежда, нищо нямаше значение. Беше тъмно, бяха сами, дъждът се сипеше като из ведро и трополеше шумно по покрива. Всичко, което бе действително, всичко, което бе непоклатимо, всичко, което имаше значение, всичко, което призоваваше за решения и страх от последствията, беше много, много далеч. И можеше да бъде пренебрегнато за известно време.

Той се обърна лекичко към нея и ръката му я погали по гърдите. Тя изстена. Ниският нежен звук го накара да замръзне, след това сърцето му заби необуздано. Искаше да влезе в нея веднага. Да върви по дяволи-те, болеше го от желание. Той изруга отново дори когато ръката му хвана нейната за момент. Бързо развърза ризата ѝ отпред. Съблече я, като я остави само увита около кръста ѝ. Защо не се събуждаше? Той почти не я виждаше, но вече знаеше, че гърдите ѝ са прекрасни. Искаше да я гали, да я целува, да усети вкуса ѝ. Не мислеше и не преценяваше нито едно от последствията от подобни действия. Наведе глава и пое зърното на гърдата и в устните си. Тя беше гореща, толкова невероятно гореща и толкова сладка, че не издържаше. Намираше се в окаяно състояние и си го знаеше.

За момент повдигна глава и тя отново изпъшка, като главата и падна на една страна. Той я целуна по шията и пръстите му я погалиха по гърдата. Искаше устните и. Искаше тя да стене в устата му, да го изпълни със страстта, която предизвикваше у нея. Когато устните му се долепиха до нейните, той отново усети горещината, която излъчваше. Беше толкова гореща, гореща от страст към него. Тя отново изпъшка.

Беше почти полудял, тялото му се мяташе, членът му напираше срещу бедротото му. Защо, по дяволите, не се будеше?

– Остави ме да ти сваля тази смешна риза.

Тя изстена и той спря, като се намръщи. Разбира се, че щеше само да стене, ако това, което той правеше, я изпълва със страст.

– Александра – каза той тихо и леко я потупа с длан по бузата. Изгаряше.

За момент той не искаше да повярва. Тя простена отново и се изпълна от него. Боже Господи, не стенеше от желание по него, не стенеше, за да го съблазни, а защото изгаряше от температура.

Почувства се като животно, ужасно виновен, след това изпита желание да се присмее на себе си за собствената си измама. Поклати глава, сериозността на положението достигна съзнанието му. Беше болна.

Беше много болна. Той отрезня, похотта му замря. Беше виждал много мъже, обхванати от треска след битки. И толкова много от тях бяха умрели. Прекалено много. Но поне знаеше какво да прави. Все още валеше силно, Нямаше как да доведат лекар. Всичко зависеше от него самия. Дъглас бързо се изправи и отиде в предната стая.

– Том – извика той тихо.

– Милорд, нещо се е случило ли?

– Да, нейно благородие е болна. Трябва да и свариш билков чай, а аз ще я окъпя в студена вола, за да смъкна температурата ѝ. Намират ли ти се някакви специални лекарства, които биха могли да ѝ помогнат?

Том не разполагаше с лекарства, но имаше от чудесния билков чай на майка си.

Когато Дъглас се върна при Александра със запалена свещ в ръка, разбра, че докато е водил разговора с Том, е бил почти гол. Той се закарни с пръст сам на себе си, положи свещта върху малката нощна масичка до леглото и бързо навлече панталоните на Том. Допря длани до бузите ѝ, след това до раменете ѝ. Беше потънала в пот. Том донесе съд със студена вода и мека кърпа.

Дъглас изправи ръцете и краката и, после започна методично да я измива от лицето до пръстите на краката. Когато студената мокра кърпа се върна към лицето ѝ, тя се опита да се извие настрана, но той я държеше здраво и ѝ каза тихо:

– Недей, Александра. Стой мирна. Сега ти си болната. Стой мирна.

Знаеше, че не може да го разбере. Избърса лицето и, като задържа студената кърпа няколко секунди. Тя обърна лице към дланта му, като се опита да се зарови в кърпата.

– Да, много си гореща, нали? Не, няма да спра да правя това, обещавам. Знам, че така ти е добре. Знам, че изгаряш. Довери ми се поне сега.

Кърпата премина през шията ѝ към раменете. След това и вдигна и усети, че самата тя бе станала вряла. Треската беше нападнала тежко Алекс.

Обърна я по корем. И отново и отново минаваше с кърпата по тялото и. Опитваше се да не я гледа, опитваше се да не признава как се чувства, когато я гледа, опитваше се да не отдава значение на факта, че членът му беше възбуден въпреки болестта ѝ – тя не беше готова за него, а може би нямаше да го желае дори и да не беше болна.

– Александра – обърна се той към нея. – Слушай ме сега. Ти си много болна, но искам бързо да се оправиш. Чуваш ли ме? Спри с тези

глупости. Отвори очи и ме погледни. По дяволите, отвори очи.

Тя ги отвори. Погледна го и очите ѝ бяха бистри.

– Здравсти – отрони тя. – Боли ли те главата, Дъглас?

– Кой го е грижа за главата ми? Ти как се чувстваш?

– Боли ме всичко.

– Знам. Така по-добре ли ти е? – И той постави кърпата върху гърдите и корема ѝ.

– О, да – отговори тя и затвори очи.

Дъглас продължи да го прави, докато Том почука на вратата, носейки специалния чай на майка си.

Дъглас покри Алекс и я повдигна да се облегне на възглавниците. Седна до нея и я обхвана с ръка:

– Събуди се отново, Александра. Искам да пиеш този чай. Важно е да пиеш течности, иначе ще получиш обезводняване, което може да е фатално. Хайде, отвори уста.

Тя се подчини. Задави се с чая и той наклони чашата така, че да изтича много тънка струйка. Беше търпелив. Тя изпи цялата чаша. След това отново изстена. Отново и положи назад и се зае да измива с кърпата тялото и.

След около час треската беше преминала. Алекс скоро започна да трепери и да се тресе от студ.

Дъглас не се поколеба. Пропълзя при нея в леглото и я притисна до себе си. Тя също се устреми към него, като се опитваше да се зарови, а краката и се блъскаха в неговите, лицето и беше под дясната му ръка. Той се усмихна, когато направи опит да изправи тялото и. Скоро се обля в пот, но не се дръпна от нея, а я притисна още повече към себе си, сякаш искаше да покрие всяка педя от нея. Странно беше, че е толкова гореща, а същевременно толкова студена отвътре. Много е странно, помисли си Дъглас, като опря бузата си до челото ѝ. Косата ѝ поне сега беше суха. Напълно осъзнаваше, че носи отговорност за Алекс, както и това, че ръцете му я галеха, плъзгайки се нагоре и надолу по гърба ѝ. По дяволите!

Тя изстена леко, а носът ѝ се заби в едно от ребрата му съвсем близо до сърцето. Усети нещо съвсем непонятно и нежелателно, когато топлият ѝ дъх погали като с перце кожата му.

Събуди се на зазоряване. Утрото беше сиво и мрачно, а дъждът продължаваше да се лее, изгубил съвсем малко от силата си. Нямахше да е в състояние да я заведе обратно в имението. Никаква карета не би могла да пътува до хижата на Том, а той не можеше да рискува да я носи

през целия път. Беше много болна.

Накара я да пие още чай, като шепнеше ласкави думи или я заплашваше, докато чашата се изпразни. Том тръгна за имението, за да вземе лекарства от госпожа Пийчъм, както и дрехи за двамата.

Дъглас продължаваше да я държи в прегръдките си и да я измива с мократа кърпа. Треската ѝ се усилваше и спадаше на цикли, безкрайни цикли, които го плашеха до смърт.

Беше толкова уплашен, че започна да се моли.

Очакваше госпожа Пийчъм да дойде с Том, защото тя бе отгледала всичките Шербрукови, откакто той се помнеше, но тя не се появи. Само Финкъл, някогашният му паж бе придружил Том. Финкъл, як и силен, току-що бе минал четиридесетте и беше почти толкова нисък, колкото Александра. Той каза без предисловие:

– Този идиот докторът е на легло със счупен крак. Аз ще ви помагам, милорд. Донесъл съм всички видове лекарства. Нейно благородие ще се справи за кратко време.

Дъглас продължаваше да се грижи за нея, като ту я насилваше да пие чай, ту да яде от гъстата овесена каша, приготвена от Том, ту миеше Александра. Към края на един от най-дългите дни в живота си Дъглас разбра, че тя ще оживее. Бе забравил собственото си главоболие и бе учуден, че усеща подутината над лявото си ухо, където се бе ударил в скалата при падането.

Стоеше надвесен над леглото, втренчен в нея, и знаеше, че треската бе отстъпила, че само ако тя поиска, можеше да получи подобрене.

– Да не си посмяла ла се предаваш точно сега – каза ѝ той. – Ще те нашляпам хубаво само ако си посмяла да се предадеш.

Тя лекичко изстена и се опита да се обърне на една страна. Помогна и, след това подгъна одеялата, така че да ѝ е удобно.

– Ще се справи – обади се от прага безстрастно Финкъл. – Нейният дух е достоен за член на Шербруковия род.

Дъглас отиде до вратата и внимателно я затвори след себе си. Той се обърна към слугата си:

– Престани да се правиш на нахален пред мене. Тя е само временно член на рода, докопала се до това чрез измама и предателство и само защото е болна, не означава, че ще бъде моя съпруга по задължение.

Финкъл, който беше на служба при негово благородие от единайсет години, отговори:

– В момента не мислите ясно, милорд. Тя ще живее благодарение на всемогъщия Бог, който живее над нас, и вие сте този, който я спаси.

Веднъж щом спасите живота на някого, вие не можете да изхвърлите спасения като стар ботуш.

– Мога да правя каквото си поискам с проклетото измамно момиче. Толкова ли бързо забрави какво направиха тя и баща ѝ, както и моят любим братовчед Тони?

– Сестра ѝ, лейди Мелисанда, каза, че нейно благородие, която лежи сега тук, никога не е боледувала. Тя каза още, че е много вероятно това е някаква уловка, за да спечели симпатиите ви, но каза също, че е неин дълг да дойде и сама да се увери.

– О, Господи – произнесе Дъглас и се обърна към вратата, сякаш очакваше Мелисанда да се появи всеки момент.

– Тя не е тук, милорд.

– Как я спря?

– Казах ѝ, че нейно благородие съвсем не се преструва и че е много възможно тя самата да се зарази от тази треска, която обезобразява външния вид за цял живот. Казах ѝ, че треската винаги оставя белези по лицето на жените.

Дъглас остана вторачен в слугата си.

– Боже мой, много добра работа си свършил.

– Лорд Ратмор също се съгласи, че нещата стоят точно така и че самият той е бил свидетел на подобно явление много пъти. Той обаче каза също, че това не би могло да я задържа. Разчиташе на нейния егоизъм и любезно попита дали би искала да я докара дотук да види сестра си и сама да се погрижи за нея, ако наистина е болна, а не се преструва. Лейди Мелисанда изпищя. Доста силно. Лорд Ратмор се разсмя.

– Много добре си се справил, Финкъл, както и братовчед ми, разбойникът. Сега, тъй като трябва и няма кой друг, ще се върна при момичето, за да я видя. Защо госпожа Пийчмън не дойде с теб?

– Тя и Холис решиха, че не трябва.

– Ха! Холис решил! По дяволите с неговото вмешателство! Защо той иска това момиче да остане като графиня Нортклиф, за мен не е понятно. Той би трябвало да помни много добре към кого трябва да е поялен.

Финкъл се задоволи само да хвърли едни поглед на господаря си:

– Разочаровате ме, милорд – каза той и остави Дъглас сам.

– Е, добре, по дяволите – изруга Дъглас.

След няколко минути той вече се намираще под завивките до Александра. Очакването му се потвърди. Отново и беше студено. Студът идваше отвътре навън.

По-късно през същата нощ, когато тя се сгуши в него и двамата бяха голи и затоплени, той реши да я вземе. Щеше да и достави удоволствие, нямаше никакво съмнение. Това щеше да я направи фантастично щастлива и в това нямаше съмнение. В края на краищата тя се опита да го съблазни. Беше лейди, млада лейди със съвършено потекло и възпитание, която въпреки всичко си бе съблякла дрехите пред него. Е, той би могъл да я задържи. Може би тя щеше да му прилегне, както която и да е друга. Добрият Бог знаеше, че баща ѝ щеше да падне на колене и да шепне благодарствени молитви. Всеки щеше да бъде доволен с изключение може би на самия него. А, но тя вероятно щеше да му подхожда, както която и да е друга жена.

За съжаление не беше хубава като Мелисанда.

Но на земята не съществуваше друга млада лейди с красотата на Мелисанда.

Нямаше смисъл да се опитва да издирва друга жена с равна на нейната хубост. От друга страна, той нямаше да следи за всеки мъж, който попадеше в полезрението на Александра дали му е взела напълно ума. Нито щеше да се тревожи дали флиртува с мъжете, на които взимаше ума. Намръщи се при тая мисъл, защото Мелисанда не само флиртуваше, а флиртуваше като отвързана. Тя скачаше в потока от комплименти, които мъжете изсипваха върху хубавата ѝ глава. И той за първи път започна да се чуди дали Тони ненавижда въздействието, което тя оказва върху всеки мъж, който не е умрял и се намира на възраст между десет и осемдесет години. Чудеше се дали някой ден няма да попита братовчед си.

Съмняваше се. Все още искаше да убие Тони.

Александра извика леко до него. Дъглас несъзнателно я целуна по челото и я придърпа по-близо до себе си.

Какво да прави?

Щеше да го обмисли. Представяше си облекчението и радостта на лицето ѝ, когато ѝ каже, че е решил да я остави при себе си.

Защо да не я направи божествено щастлива?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувстваше се наистина доста добре. Оживя, честна дума, оживя.

Александра си пое дълбоко дъх и с облекчение разбра, че това не ѝ причинява болка. Усещаше се ужасно слаба, толкова слаба, че когато видя чашата с вода върху малката масичка до леглото, нямаше сили да я вземе, а Господ ѝ бе свидетел колко бе жадна.

Тя успя да се обърне на една страна и да повдигне ръка към чашата. Беше готова да се разплаче от безсилие, когато вратата на спалнята се отвори и Дъглас надникна вътре.

– Будна си. Как се чувстваш?

Тя обърна очи към водата и произнесе с нисък дрезгав глас:

– Жадна. Моля те, толкова съм жадна.

Той се приближи за миг. Седна до нея, повдигна главата ѝ до рамото си, взе чашата и я поднесе към устните ѝ.

– Защо не ме повика? Не бях толкова далеч, не повече от дванайсет стъпки.

Тя затвори блажено очи. Водата имаше вълшебен вкус. Дъглас ѝ позволи само по глътка, но и така беше хубаво. Преглъщането беше неприятно.

Когато изпразни половината чаша, той я остави, като продължи да прикрепя Александра. Повтори ѝ:

– Защо не ме повика? Хижата на Том не е толкова голяма, знаеш. Щях да те чуя.

– Не помислих за това.

– А защо не? Не можеш сама. Аз се грижех за тебе и свърших добра работа. Помниш, нали?

– Какъв ден сме?

Той се намръщи:

– Сряда е, ранният следобед. Беше много болна през последния ден и половина. С моя помощ скоро ще си съвсем добре.

– Как ти е главата?

– Главата ми е пълна отново със собственото си значение.

– Още ли се намираме в хижата на Том О'Мали?

– Да и както ти казах, ти трябваше да ме повикаш, ако си имала нужда от нещо. Финкъл се върна до Нортклиф Хол за карета. Скоро ще бъдеш в собственото си легло.

– Не съм облечена.

– Знам.

– Това не ми харесва. Ти си облечен, а аз не съм.

– Искаш ли отново да те измия и да ти помогна да се облечеш? В роклята, която носеше, но поне е суха.

– Мога и сама.

– Лошотията няма да ти помогне да оздравееш. – Той отстрани ръката си. – Добре тогава, стой си с ината. Трябва да осъзная, че ти никога не си лоша. Нещо повече, дори не си инат. Моминската ти чувствителност те ръководи във всяка дума. Мисля, че просто трябва да те увия в завивките и така да те отнеса в имението.

След един час каретата на графа спря пред Нортклиф Хол, а двата сиви коня, които я теглеха, изпръхтяха в топлата следобедна светлина. Графът излезе от каретата с графинята на ръце.

Дъглас се вкамени, когато чу гръмогласното поздравление от страна на прислугата. Погледна към Холис, който се хилеше като стара лисица. Той беше отговорен за това излияние, Дъглас не се съмняваше. Чудеше се дали Холис беше платил на слугите, за да го приветстват така ентусиазирано с добре дошъл. Щеше да му даде да се разбере веднага, щом положеше Александра в леглото.

Тя не каза нищо. Видя, че очите ѝ са затворени, а самата тя е отпусната като напоена с пот носна кърпичка в ръцете му.

Той сведе глава и прошепна:

– Всичко е наред. Естествено е за теб да се чувстваш слаба. Само още няколко минути и ще те настаня.

– Защо хората ти те поздравяват?

Защото Холис ги е подкупил и ги е заплашил да го направят, помисли той, но отговорът му беше:

– Радват се, че сме живи и се завръщаме.

Тя отново се отдръпна в мълчание. Той видя Мелисанда на върха на стълбите. Изглеждаше страхотно, възхитително. Дъглас преглътна конвулсивно. Хубавото ѝ лице бе бледо. Тя кършеше ръце. Невероятните ѝ очи биха пълни със сълзи на загриженост, въпреки че не се приближи до сестра си.

– Алекс? Добре ли си? Наистина ли?

Александра се надигна и отлепи глава от рамото на Дъглас.

– Да, Мелисанда, сега ще бъде добре.

– Добре – каза Тони, който застана до жена си. – Чухме от Фннкъл, че Дъглас се е грижил много добре за теб. За миг не те е оставил.

Мелисанда каза високо:

– Аз трябваше да се грижа за тебе, Алекс, но Тони не ми позволи. Той не искаше да се излагам на опасност, но, о, как само исках. Аз се молах за теб.

– Така е – потвърди Тони. – Всяка вечер коленичила.

– Благодаря – каза Александра, отново облягайки лице към рамото на Дъглас.

– Вече не си заразна, нали?

– Не, Мели, не е заразна. Няма да прихванеш никакви петна.

– Не ме наричай с това ужасно име.

Тони хвана кичур от гъстата разкошна коса на Мелисанда и дръпна жена си назад, като наподобиха най-прекрасните герои на госпожа Бардели. Започна да я целува продължително, докато тя млъкне. Той вдигна глава и се усмихна, след това погледна към Дъглас, който бе готов да го убие.

Той проговори спокойно, като успокояваше препускането на сърцето си, след като бе целувал жена си.

– Спестих ти голяма доза раздразнение и усложнения, Дъглас. В някоя от идващите години ще разбереш това. Темпераментът ѝ не е на предана медицинска сестра. Открих, че тя се нуждае от постоянно внимание относно разнообразните си нужди, а те са многобройни и най-невероятни. Повярвай ми, Дъглас.

Мелисанда пое въздух и удари със свити юмручета Тони по гърдите.

Той се разсмя и отново я целуна страстно.

– Това беше комплимент, любов моя.

– На мен не ми приличаше на комплимент – възпротиви се Мелисанда, гласът ѝ издаваше подозрението. – Сигурен ли си?

– Много по-сигурен, отколкото за цвета на глезена на моя жребец.

– Тогава ти прощавам.

– Това е чудесно от твоя страна, Мели. Наистина чудесно.

Дъглас се понесе в гневно мълчание към спалнята на графинята.

– Проклет разбойник – промърмори той най-накрая под носа си, но въпреки това бе чул.

– Той добре се справя с нея – каза Александра. – Учудващо е.

Дъглас започна да ругае цветисто.

– Не мога да си представя защо баща ми мисли, че ти оказваш добро влияние върху Реджинълд. Не е чул отвратителното ниво на твоя речник!

– Виждам, че се чувстваш много по-добре. Чувствам облекчение, защото съм изостанал с работата си по имението, за да се грижа за тебе. Вярвам, че ще се задържиш в леглото си за малко и ще ме оставиш на спокойствие.

Той почувства как гърбът и отново се вдърви и съжали за прибързаните си думи, но вече ги беше изрекъл и те щяха да останат във въздуха. Пък и си заслужаваше всяка една от тях. Тя си беше вдървена и скована и го бе предизвикала, като го бе принудила да се защитава, което го учудваше и ядосваше едновременно.

Александра не каза нищо.

– Има едно младо момиче, Тес ѝ е името – започна Дъглас, – и тя ще следи за нуждите на нейно благородие. Госпожа Пийчъм без съмнение също ще ти пълни гушата до повдигане със съвети и лекарства, както и с всякакви видове ястия за инвалиди. Справи се с нея, както намериш за добре, но знай, че тя ти мисли доброто.

Той я остави. През останалата част на деня Алекс спа. Госпожа Пийчъм ѝ донесе върху красив сребърен поднос най-малко половин дузина неща, с които възнамеряваше да изкуши своята пациентка.

– Негово благородие каза, че трябва да стоя при вас, докато не се нахраните както трябва – съобщи тя и седна в един висок стол близо до леглото на Александра. На Александра ѝ се струваше, че ѝ брои зальците.

– Къде е негово благородие?

Госпожа Пийчъм се размърда неспокойно, но само за момент, след това кимна:

– Както знаете, млада госпожо, джентълмените наистина не са нещо подходящо за една болнична стая. Те се объркват, оплитат и противоречат.

– Той съвсем не беше объркан в хижата на Том. Държеше се като тиранин, но много добре знаеше какво прави.

– Е, там е било доста по-различно, нали?

– Да, предполагам, че е така – съгласи се Александра и опита от следващото блюдо, което се състоеше от задушени картофи и грах и което госпожа Пийчъм и предложи. Вечерта прекара сама. Нито съпругът ѝ, нито сестра и дойдоха да я видят.

Започна да се самосъжалява.

Когато заспа, засънува сън, подобен на предишния. Една красива млада жена стоеше до нея неподвижно и само я наблюдаваше. Изглеждаше цялата въздушна и неуловима, много красива, но и изплашена.

Искаше да говори, но не го направи. Някак си Александра разбра това. Тя искаше да я предупреди за нещо и Александра го разбра, без изобщо да знае как. Жената се приближи до нея и се надвеси, така че можеше да докосне лицето и, след това изведнъж заотстъпва с гръб към вратата. После вдигна ръце в молитвен жест. Беше много странно. Сънят продължаваше, докато Алекс се събуди призори. Беше толкова обзета от съня и той беше съвсем като истински, така че тя се впусна да оглежда всеки ъгъл на спалнята си. Разбира се, стаята ѝ беше празна. Почувства нужда да се облекчи и посегна към звънеца, но знаеше, че няма да издържи да чака.

Нощното гърне се намираше зад едни параван на не повече от два-найсет стъпки от леглото ѝ. Само на дванайсет стъпки. Съвсем не на голямо разстояние.

Алекс спусна крака отстрани на леглото. Поне Тес ѝ бе помогнала да облече една нощница, така че не трябваше да се тревожи да намята пеньоара, който лежеше върху стола в срещуположна посока от гърнето. Затвори за момент очи, изпъждайки спомена за това, как Дъглас ѝ помагаше в такива моменти на облекчение, когато тя не носеше нищо върху себе си. Той я е оглеждал на воля, това беше сигурно, защото нямаше кой да му се противопостави, нито кой друг да се грижи за нея. Тя бе чувала недомлъвки за това как много пъти джентълмените ставаха жертви на собствените си низки натури и това бе причина младите госпожици така внимателно да се пазят. Ако не проявеше достатъчна предпазливост, е, тогава нейна щеше да бъде грешката, ако господинът изведнъж се превърне в необуздан звяр. Тя не беше в състояние да проявява никаква предпазливост и очевидно Дъглас се бе отегчил от онова, което бе видял, не беше ли вече я отхвърлил веднъж?

Е, тогава тя беше болна и безпомощна. Но не и сега.

Надигна се и бързо сграби колоната на кревата, гравирана с плетеници, и се впи в дебелия врат на един херувим. Как бе възможно да е още толкова слаба?

Направи стъпка, после втора. Успешно. Още три залитащи стъпки и трябваше да пусне херувима. Параванът, зад който се намираше гърнето, изглеждаше все още през девет гори в десетата.

Въздъхна и пусна херувима. Стоеше, като се накланяше напред и назад, и след това си възвърна равновесието.

– Ще успее – започна да си повтаря тя с очи, вперени в паравана. – Няма да се посрамя и да се строполя като чувал с картофи на пода.

Когато отново залитна към стола и се хвана за облегалката му,

проклетото нещо се плъзна по полирания под и се удари в писалището толкова силно, че мастилницата излетя, като изригна черно мастило върху пода и върху разкошния обюсонски килим. Книгите се свлякоха с тежък грохот. Александра бе толкова обърквана и яростна, че искаше да крещи, но стоеше замаяна и слаба, а желанието да убие напираше в нея.

Този, който по принуда влезе през вратата между двете стаи, представяваше идеалната жертва. Беше Дъглас, който бързо завързваше колана около халата си и приближаваше към нея.

– Каква е цялата тази бъркотия? Какво, по дяволите, правиш извън леглото си?

Би желала да притежава топ. Или нож. Дори стрела И лък.

– Какво ти изглежда, че правя? Правя редовната си сутрешна разходка за здраве. Нима не правя това всяка сутрин?

– Проклетата да си, ти рушиш дома ми!

Тя проследи погледа му към ужасното петно от черно мастило, което бавно попиваше в килима, повдигна брада и заяви:

– Да, точно така. Мразя Нортклиф Хол и възнамерявам да разруша всичко, преди да се оттегля. Това е началният залп.

Дъглас, който осъзна, че тя всеки миг щеше да си падне на носа, сърчно я подхвана и стисна ръцете ѝ, за да я задържи изправена:

– Какво правиш извън леглото?

Тя не можеше да повярва, че е толкова тъп.

– Отивах към кухнята за малко топло мляко.

– Абсурд! Та ти дори не можеш да стигнеш до половината на стаята си.

– Разбира се, че мога. Имам среща с госпожа Пийчъм, за да си поприказваме относно смяната на чаршафите. Тези в леглото ми миршат на отрова за молци.

– Александра, моля те престани с глупостите и...

– Върви по дяволите и не бъди толкова глупав! Трябва да се облекча!

– О, това е различно.

– Само изчезвай! Мразя те. Отивай си и ме остави.

Дъглас се намръщи насреща ѝ. Той все още бе твърдо решен да я направи неотразимо щастлива, като я приеме за своя съпруга, но тя не изглеждаше точно в настроение да възприеме това изсипало се от небето блаженство. Предишната нощ той я бе изоставил, защото искаше тя да си почине и да събере сили, преди да я направи най-щастливата жена на този свят. И ето че сега се държеше като опърничава, сякаш той бе

самият дявол. Дъглас бе неин съпруг и се бе погрижил добре за нея. Не-обясним укор.

Той я сграбчи в ръцете си, като ѝ каза, докато тя се опитваше да се отскубне от него:

– Само млъкни и стой мирна. Аз ще те заведа до нощното гърне.

Престани и си дръж устата затворена.

– Напусни!

– Не, преди да те върна в леглото.

Тя се покори, защото се съмняваше, че може ла се добере обратно до леглото без неговата помощ. Би трябвало да повика Тес. Дъглас я остави зад паравана. Тя успя, но ѝ беше трудно, като знаеше, че той стои точно от другата страна. Беше толкова наблизко, че чуваше всичко. Това почти я парализираше.

Когато най-накрая се изправи, той не направи никакви коментари. Отново я прихвана и слава Богу не проговори, докато не я настани под завивките в леглото.

– Хайде, това съвсем не беше толкова отвратително, нали? Ти наистина доста се задържа върху нощното гърне, но... мислиш ли, че отново ще можеш да заспиш, или искаш нещо успокояващо?

– Омитай се! – Тя го погледна мрачно, осъзнавайки, че не се държи добре, но добави с твърд глас: – Благодаря ти, че ми помогна. Съжалявам, че те събудих. Съжалявам, че ритнах онзи стол и че той се удари в писалището, което пък накара мастилницата да падне и мастилото да развали красивия килим. Ще го сменя с нов. Имам малко собствени пари.

– Наистина ли? Трудно е за вярване. Твоят скъп баща нямаше и едно проклето су. И двете с Мелисанда напуснахте дома си без зестра. Ти дори нямаш представа за споразумението, което баща ти направи с Тони, нали? Не знаеш дали аз ще ти дам някакъв вид издръжка изобщо? Проклет да съм, ако изобщо го направя, а ти смениш килима – така аз самият ще съм платил за него в края на краищата!

– Не, няма да е така. Аз имам трийсет паунда с мен и съм ги спестила през последните четири години.

– Трийсет паунда! Ха-ха! Те ще стигнат да смениш едно-две нощни гърнета, а не такъв килим.

– Вероятно ще може да се почисти.

Дъглас погледна съсипания килим, красивите му шарки бяха черни като сажди.

– Да, това е толкова вероятно, колкото един от Наполеоновите

министри да си хвърли торта в лицето.

– Всичко е възможно.

– Ти си прекалено млада, за да осъзнаеш, че идиотите са тези, които надживяват всички на този свят. Заспивай. Ти си невероятно доверчива и това е отегчително.

Толкова за това, дето щеше да я прави щастлива жена, мислеше си Дъглас, докато се връщаше в спалнята си. Как можеше тя да се държи така злобно? Какво, по дяволите, ставаше с нея? Той беше съвършеният джентълмен, спаси ѝ живота, обгради я с нежните си грижи и какво получаваше като награда? Тя го ненавиждаше. Каза му да я остави сама. Освен това опропасти един от любимите килими на баба му.

Дъглас заспа с горчив вкус на гняв в устата си.

Беше петък сутрин. Александра нареди на Тес да я облече, след като я изкъпе. Все още се чувстваше малко слаба, но можеше да направи каквото си е наумила. Време беше да си тръгне. Беше обхваната от това неотстъпчиво решение и се молеше то да не се изпари, преди да е напуснала Нортклиф Хол.

Той я бе отхвърлил. Бе я третираше като някаква досадница и безполово нищо.

Беше опропастила любимия килим на баба му.

Той се изсмя на нейните трийсет паунда. Не бе имал понятие колко бе трудно да събере тези трийсет паунда, трупайки ги пени по пени.

Не само я бе отхвърлил, когато тя бе достатъчно глупава да опита онова нещастно съблазняване, но се бе грижил за нея само защото нямаше избор.

Всичко това се подреждаше като молитва в душата и. Беше нещо, което тя никога нямаше да забрави. Трупаеше гняв и злоба, защото бе по-добре, отколкото унищожителната болка от неговата незаинтересованост и безразличие.

Бе се провалила напълно, не можа да го спечели, да му покаже, че би му подхождала, че можеше и щеше да го обича до последния ден от живота си на тази земя. Какво имаше предвид той, когато говореше за издръжка? Може би не влагаше никакъв смисъл.

Той все още желаше Мелисанда. Всеки знаеше, че той все още желае съпругата на братовчед си. Все още говореше как ще накълца Тони на полето на честта, въпреки че още нищо не се бе случило. Александра чу слугите да клюкарстват по този повод. Как само спекулираха и

недоумяваха.

Дъглас не я бе доближил отново след схватката им призори. Тя бе доволна от това. Сестра ѝ я бе посетила на два пъти, като и двата пъти остана на десетина стъпки разстояние далеч от нея и изглеждаше деликатно бледа в загрижеността си. Александра спомена целувката на Тони по време на второто посещение.

– Изглежда, харесваш Тони да те целува.

За нейна изненада Мелисанда сведе глава и измърмори:

– Понякога е много необуздан и не мога винаги да го държа под контрол. Не знам какво да правя.

Ха-ха, контрол! Мелисанда си бе намерила майстора.

– Но сякаш това ти харесва.

– Нищо не знаеш, Алекс! Не можеш да си представиш какво ми прави той... на личността ми!

– Разкажи ми.

– Така значи, графът не те е завел в леглото си. Тони много се надяваше, че това е станало. Всичко щеше да приеме легална форма и ние можехме да заминем за Лондон.

– Не, това не би придало никаква легална форма. Дъглас каза, че може да постъпи по този начин и да ме отведе в леглото си и въпреки всичко женитбата ни да бъде анулирана.

– Но ако забременееш...

– Дъглас каза, че той може лесно да предотврати това.

– О – намръщи се гневно Мелисанда. – Но Тони настояваше да...

Тя млъкна и прекрасните и очи заприличаха на тесни цепки, като намалиха по този начин красотата ѝ, но за сметка на това изглеждаше по-съблазнителна.

– Но какво ти прави Тони?

Мелисанда махна нетърпеливо с ръка.

– Не е правилно да ти казвам какво става. Тони е побъркан и настоява да ми заповядва и прави неща, които не би трябвало, но начинът, по който ги прави, ох... Обаче...

Тя отново млъкна и Александра остана да се чудя дали това, което става между мъж и жена, не е за пожелаване. Не зададе повече въпроси. Мелисанда си отиде някак сломена и Александра разбра, че започва да вярва, че Тони се оказа идеалният партньор за сестра ѝ. Тя се чудеше как ли би се отнасял Дъглас с Мелисанда, ако се бе оженил за нея.

Съмняваше се, че изобщо би се държал някога лошо с нея.

Нямаше никакво значение. Нищо не я задържаеше повече тук. Беше

добре и нямаше нужда от признаването на Дъглас, че е добре, и да му позволи той да я върне на баща и. Нямаше да му позволи да ѝ направи тази последна недостойна услуга.

Тя не го заслужаваше. Заслужаваше много неща, защото бе част от предателството спрямо него, но не заслужаваше този вид унижение, който щеше да ѝ предложи. Тя щеше сама да си го предостави без ничия помощ. Представи си лицето на баща си, когато се завърне в Клейбърн Хол сама, изритана и с предстоящо анулиране. Беше отвратителна картина, но далеч по-за предпочитане пред злорадстването на Дъглас до нея, говорейки на баща ѝ, че не е адекватна, че той не я иска и никога няма да промени мнението си. Не искаше да мисли какво би означавала загубата на брачния договор за баща ѝ. Въз всеки случай нищо не можеше да бъде направено. Поне бе опитала.

Изчака, докато научи, че Дъглас е излязъл, яздейки с управителя на имението, човек, чието име бе Тъфс, и тогава предпазливо слезе. Спря се, когато чу Тони да разговаря с Холис.

– Бих искал Райдър да не си беше отишъл, преди да открием, че Дъглас и Алекс ги няма. Той се опитваше да помогне на Дъглас да не му се размъти мозъкът.

– Съгласен съм – отговори важно Холис. – Но мистър Райдър си отиде и няма кой да помага на негово благородие освен вас, милорд. Тъ-ъ, престана ли негово благородие да настоява за изкормените ви вътрешности?

– Не – призна Тони. – По дяволите, вече ми писна да стоя тук и да се опитвам да накарам Дъглас да разбере, че Мелисанда съвсем не е съпругата, която би му подхождала. Упорит глупак! Защо не може да види по-далеч от хубавото ѝ лице и да прозре себелюбивата ѝ природа? Мисля, че е време да си отведе жената, Холис, в Струубери Хол.

– Случайно научих, че лейди Мелисанда би предпочела Лондон, милорд.

– Да, сигурно, но би си променила мнението, щом разбере какво аз искам.

Ако досега Александра бе намирала за странно господар да разговаря така интимно с един иконом, то краткият и престой в Нортклиф Хол я научи на друго.

– Може би е най-добре за вас да отпътувате, милорд. О, но настроенятия на негово благородие са толкова непостоянни, че аз съм загрижен за нейно благородие.

– И аз Холис. По разболяването и в хижата на О'Мали... Не мога да

не мисля, че то беше за добро. Дъглас изглеждаше загрижен и бе поел всички интимни грижи за нея. Идеята ти беше прекрасна никой да не придружи О'Мали в хижата.

Александра отстъпи назад. Не искаше да чува нищо повече за интимност или за машинации от страна на прислугата на Дъглас. Не беше сигурна дали Тони няма да я спре да не си тръгне. Или Холис, или госпожа Пийчъм. Тя захвапа долната си устна, като се опитваше да измисли какво да прави.

След това и хрумна, че никой от тях не би посмял да я докосне. Те биха могли да проповядват шумно и да беснеят, но дори и Тони, този чудовищен мошеник, хранещ неограничена лоялност към братовчед си въпреки последното браконьерстване в сватбените дела на Дъглас, нямаше да посмее да я затвори в стаята ѝ, а точно това се искаше, защото тя нямаше да остане по собствено желание.

Графиня Нортклиф стоеше тихо в този момент. Можеше да прави каквото поиска. Само Дъглас можеше да я спре, а него го нямаше. Много тихо, защото не беше глупава, изчака, докато Тони потегли с Мелисанда. Чу как Мелисанда казва на госпожа Пийчъм с вълнение в приятния си глас, че Тони я отвежда в Рай, град с голямо историческо значение.

– Да, Мели – ѝ бе казал нежно Тони, целувайки я по слепоочието, – Рай е бил основан през хиляда двеста осемдесет и пета година от Едуард Първи. Той е красив град и аз ще те целуна отново по пътеката между скалите.

В един часа след обяда, петък, лейди Александра, на която много скоро и предстоеше да бъде разтрогната като графиня Нортклиф, въоръжена с един куфар и собствените си трийсет паунда, излезе решително през предния вход на къщата.

Холис остана с увиснала уста в преддверието и всички негови изключително убедителни аргументи се изчерпаха без никакъв ефект върху нейно благородие.

Госпожа Пийчъм мачкаше черната си пола.

Графът се намираще в източната част на имението Шербрук и инспектираше домовете на двама наематели, които бяха пострадали лошо след последната дъждовна буря.

Какво да се прави?

Холис опита отново:

– Моля ви, милейди, трябва да почакате. Още не сте достатъчно добре, за да пътувате. Моля ви, почакайте, докато се завърне графът.

– Ако на секундата не ми докарате карета, Холис, ще тръгна пеша.

Холис бе много изкушен да я пусне да походи. Така тя нямаше да стигне далеч преди графът да успее да я настигне. По дяволите това момче! Холис не беше сигурен, че той ще тръгне да я гони. Направи го първия път, но сега? Защо той не си уреждаше работите? След завръщането си от хижата на О'Мали той се държеше отвратително с всички. Холис не винеше графинята. Той поставяше вината единствено върху графа. Според него заслужаваше да бъде нашибан с камшик.

– Добре, милейди – каза най-после Холис, почти задавяйки се от горчивия вкус на поражението. Той даде разпореждане на едно от момчетата да докара карета от конюшните и също му разпреди да изпрати някое от конярчетата да търси графа. – Нека го намерят бързо, иначе ще му сготвя ушите в овнешкото си рагу.

След десет минути Александра бе настанена в една от каретите на графа, а Джон Коучмън получи нареждане да я откара вкъщи. Единственият и куфар бе разположен на седалката срещу нея. Напускаше само с това, с което бе дошла.

Животът съвсем не беше хубав.

Когато Джон Коучмън неочаквано спря екипажа при извикване от друга карета, Александра си подаде главата през прозорчето, за да види какво се е случило.

Тя се оказа лице срещу лице с по-възрастна жена, която по вид безсъмнено принадлежеше към Шербрукови, жена, която просто се вторачи в нея с увиснала уста, както бе направил и Холис.

Появи се и младо лице на доста хубавичко момиче, което каза щастливо:

– Ей, да не си невестата на Дъглас? Разбира се, колко си прекрасна! Аз съм Синджън, неговата сестра. Това е чудесно! Ти си Мелис... о, не, не, ти си другата сестра! Добре дошла в семейство Шербрук.

Александра погледна нагоре към небето. Тъкмо беше помислила, че късметът ѝ набира скорост, и сега той се въргальаше в прахта, където и нейният нос скоро щеше да бъде натрит.

Другата жена, без съмнение свежървата, която в най-скоро време щеше да бъде анулирана като такава, подсмъркна прекалено шумно и отбеляза:

– Не разбирам защо си още тука. Не трябва да ходиш да посещаваш наематели, защото това не е твое задължение. Ти в сравнение със сестра си не представляваш нищо, поне от това, което съм слушала. Ти не си нищо особено. Синът ми никога не би трябвало да се спре на теб.

Александра почувства удара, но остана спокойна:

– Сигурно сте права. Вашият син не ме иска. Не отивам да посетя наемателите. Напускам. Не, не го казвайте. Щастлива съм да ви доставя удоволствие с моето заминаване.

Тъкмо щеше да каже на Джон Коучмън да потегля, когато вратата на другата карета се отвори и младото момиче скочи на земята.

– Нека да се повоза с теб!

Александра затвори очи, стисна зъбите си така, че челюстта я заболя, и изруга, като избра една от цветистите мръсни ругатни на Дъглас.

Другата жена изкрещя:

– Джоун, моля те, върни се веднага! Момичето си отива, остави я да си ходи!

Синджън не ѝ обърна внимание, отвори вратата на каретата и нахълта вътре, като седна срещу Александра. Да, това беше нейната скоро-нямаше-да-й-бъде-зълва.

– Къде отиваме? – попита Синджън, като се усмихна прелестно на Александра.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра погледна втренчено зълва си.

– Искам да слезеш, ако обичаш. Чу какво казах – не посещавам наематели или нещо подобно. Напускам Нортклиф Хол и нямам намерение да се връщам отново.

Синджън я погледна кротко като монахиня.

– Аз ще дойда с теб, разбира се. За мен е все едно. Моля те, не ме принуждавай да сляза. Сега съм твоя сестра по брак и всъщност не съм лош човек, и...

– Не те приемам като лош човек, но напускам брат ти, както очевидно майка ти желае, както брат ти желае, както без съмнение клюкарстващите камериерки желаят. Не мога да отговарям за теб. Господи, аз даже не те познавам, нито пък ти мен! Трябва да си гледаш работата. Би ли слязла от каретата?

Това усложнение изглеждаше безкрайно интересно на Синджън. И така, това ли е всъщност бракът. Беше много по-увлекателно от всичките гръцки пиеси, който беше чела на свещ в полунощ в библиотеката на Дъглас. Наподобяваше пиесите и на Реставрацията, които беше чела от Драйдън и Уичърли. Въпреки че не разбираше всички реплики, смееше се до припадък. Знаеше също така, че не трябва да казва на Дъглас, че ги е чела.

– Защо напускаш Дъглас?

– Моля те, слез.

Вместо да направи това, Синджън махна на другия кочияш и каретата отмина. Свекървата на Александра все още я гледаше от прозореца. Лицето ѝ изразяваше объркване, смесено с надежда. Тя не се опита да спре каретата.

– Сега нямаш избор, освен ако не искаш да ме накараш да вървя пеша. Не мисля, че ще го направиш. Трябва да разговаряш с мен.

Това беше твърде много. Александра поклати глава, отвори вратата, грабна куфара си и стъпи на земята. Погледна обикновеното, ужасно лице на Джон Коучмън.

– Закарай я вкъщи, ако обичаш.

– Не мога – изстена кочияшът. – Негова светлост ще нахрани прасетата с мен. Не мога! Моля ви, госпожо, не ме карайте да правя това. Не мога да ви оставя. Това означава да бъда обезглавен, да бъда нашибан

до смърт!

– Не съм мислила, че графът може да бъде толкова зъл и несправедлив. Това няма значение. Това не е мой проблем. Наистина, не ме интересува какво ще правиш. Остани или се върни в Нортклиф. Аз ще съляза.

Тя се обърна и тръгна. Куфарът беше по-тежък, отколкото смяташе. Ще успее. Няма да спре и няма да позволи на раменете си да се огънат.

Синджън беше скоро до нея, тананикайки си ниско, сякаш нямаше никаква грижа на този свят, сякаш бяха излезли на следобедна разходка и не мислеха за нищо освен за различните видове пеперуди, които щяха да видят. Каретата започна да ги следва на няколко крачки разстояние.

– Това е абсурдно – каза Александра разстроена, беше готова да изкрещи. Тя се обърна и погледна Синджън. – Защо се държиш така с мен? Доколкото знам, никога нищо не съм ти направила. Както казах, даже не те познавам.

Синджън отметна главата си настрани и каза просто:

– Ти си ми сестра. Никога не съм имала сестра, само трима братя, и мога да ти кажа, че не е същото, Дъглас очевидно те е разстроил. Той понякога е малко деспотичен, суров и неприветлив. Но той има добри намерения. Няма да нашиба Джон Коучмън, повярвай ми.

– Той има добри намерения спрямо теб, но аз за него не означавам абсолютно нищо. Отивай си сега.

– О не, няма да те оставя. Дъглас и с мен ще нахрани прасетата. Той има много солидни идеи за това как трябва да се покровителстват дамиче. Малко старомодни, но в края на краищата той е главата на фамилията Шербрук и приема задълженията си много сериозно. Ние сме много, знаеш това.

– Той не приема брака си сериозно. Отивай си.

– Аз чух наистина, че не те е очаквал, но не обърнах внимание на това. Тони никога не би му предложил нещо, което не е видял, ако разбираш какво искам да кажа. Никога не съм виждала Мелисанда, но всички казват, че е най-ослепителното създание в Южна Англия, може би даже и в Западна Англия. Но виждам как Дъглас скоро щеше да се навъси, ако Тони я беше омъжил за него вместо за себе си. Не искам да обиждам сестра ти, но Дъглас не би търпял жена, която знае, че е красива, и очаква от всеки и по всяко време да признава красотата ѝ. Тони направи каквото трябваше, надявам се, знае какво прави. Но това, което не разбираме, е защо...

Александра я спря. Каза ясно и съвсем спокойно:

– Изслушай ме сега. Брат ти не ме иска. Той иска сестра ми. Обича

я. Сърденето няма нищо общо с това. Не го интересува дали тя знае, че е красива. Напълно е готов да и се възхищава през следващите петдесет години. Иска да убие Тони. Много е нещастен. Отивам си, за да не ме върне на баща ми и да ме изтърси на входа на Клейбърн Хол като непотребен пакет. Не би ли направила и ти същото, Синджън? Не би ли искала да избегнеш и ти същото унижение?

Снаха ѝ я беше назовала Синджън и без колебание Синджън се усмихна.

– Аз съм само на петнайсет, така че не разбирам напълно какво се е случило. Но аз съм съгласна с теб. Унижението не е хубаво нещо. Сигурна ли си, че Дъглас ще те унижава по този начин. Не мога да си представя да го прави. Той не е жесток човек.

– Той не би бил жесток към теб.

Синджън поклати глава.

– Дъглас ме наби с брезова пръчка миналата година. Той смяташе, че го заслужавам, но аз в никакъв случай не съм съгласна. Даже не си спомням какво направих. Не е ли странно. Слушай сега, не мога да те оставя сама. Решително възнамерявам да дойда с теб. Мога ли да те наричам Александра? Може би даже Алекс? Това е мъжки прякор, точно като моя. Имаш ли някакви пари? Ще ни трябват пари, както знаеш.

Александра погледна втренчено младото момиче с безсилно страхопочитание. Не разбираше и нямаше опит с фамилията Шербрук. Усети се, че кима с глава. Беше чувала за вълните на прилива, но не беше ги представляла преди, че ще изпита въздействието им, бел да е близо до морето.

– Добре, защото майка ми никога не ми дава каквито и да е пари освен на Коледа и даже тогава трябва да давам сметка за всеки шилинг, всяко пени, даже за това, което съм платила за подаръка ѝ. И винаги критикува моя избор. Например миналата Коледа уших на ръка половин дузина носни кърпички за Дъглас и тя каза, че платното ѝ струвало много скъпо и че бодовете ми са изкривени. Разбира се, Дъглас не ги изхвърли. Каза, че ги харесва. Употребява ги. Като си спомня сега, виждам, че беше унижително. Все пак разбирам малко. Бих искала да се отнасят с мен като с разумна личност, не да бъда потупвана по главата като глупав мопс.

– Да – каза Александра.

Синджън потри ръце.

– Аз съм по-висока от теб и доста по-едра и се съмнявам, че ще мога да нося някои от дрехите в куфара ти, но може да купим нещо за мен

по пътя към вас. Колко далече ще трябва да вървим? Няколко дни, надявам се. Мечтая за приключения. Да, ще бъде голямо забавление, ще видиш. Може даже да срещнем разбойници. Колко романтично ще бъде това! Не си ли съгласна?

Тогава Александра започна да разбира, че е здраво хваната в капан и омотана в мрежа, и то от невинно петнайсетгодишно момиче.

– Толкова обичам да се разхождам и да се наслаждавам на природата – продължи Синджън, като подскочи. – Също така знам доста много интересни истории и това ще ни помогне да прекараме времето. Ако ти досаждам, ще трябва да ми кажеш и аз ще стоя мирно.

Александра, съкрушена, зашеметена и разбита, можеше само да кима с глава.

– Дъглас просто ми казва да си затварям устата, както и Райдър. Тайсън – той има намерение да става пастор – иска да каже същите неща, но се страхува от адски огън, каже ли това, което искрено би искал. Предприетият от него праведен път понякога е безкрайно досаден, но Дъглас казва, че трябва да бъдем търпеливи, защото Тайсън е млад и не мисли ясно. Казва, че главата му все още е пълна с глупости. Тайсън също така си въобразява, че е влюбен в една глупачка, която ме кара да настръхвам, толкова е предвзето порядъчна. Райдър просто се смее на Тайсън и казва, че тя има две имена – Мелинда-Беатрис – което е отвратително, и тя се усмихва предвзето и няма гърди.

Александра се предаде. Погледна ентузиазираното миловидно момиче до себе си. Обърна се и махна на Коучман.

– Какво правиш, Александра?

– Отивам си вкъщи – каза тя. – Отиваме си вкъщи.

– О, скъпа, няма да има приключения тогава. Какво разочарование. Може би някой ден в бъдеще ти и аз ще отидем да събираме морски раковини. Това е хубав спорт. Ела тогава, позволи ми да ти помогна да се качиш в каретата.

Но преди да изминат и пет минути, Александра забеляза самодоволната усмивка на лицето на Синджън. Погледна я втренчено, примигна и потрепера. Девоичето напълно съзнателно я беше изиграло. Александра се почувства като съвършена глупачка. Господи, каква зла сила я беше поставила сред това забележително ужасно семейство?

Изиграна от петнайсетгодишно момиче, което изглеждаше невинно като монахиня. Това беше много унижително, по-унижително, отколкото да паднеш от кон на задните си части.

Дъглас стоеше на долното стъпало на Нортклиф Хол с ръце на

бедрата. Наблюдаваше каретата, която направи полукръг и спря на по-малко от шест фута от него. Джон Коучман изглеждаше триумфално. Усмивката му излъчваше облекчение. Дъглас се радваше, че беше изпратил майка си в хола със заповед да остане там. Първото й впечатление от Александра не беше обещаващо. Той въздъхна, докато гневът му растеше. Тайсън стоеше до него и му разказваше какво беше направила Синджън, колко дръзка е била и че той би трябвало да постави на място девойчето, но Дъглас само се усмихна, знаейки, че по-скоро трябва да й благодари.

Той познаваше Синджън. И беше прав. Тя бе върнала грешната му жена без излишно губене на време. Трябваше да се роди мъж. От нея щеше да излезе достоен генерал.

Когато вратата на каретата се отвори и Синджън изскочи навън, Дъглас не се помръдна. Гледаше втрещено зад нея. Накрая Александра се появи с наведена глава и сведени рамене.

Изглеждаше победена и това го ядоса още повече.

– Виждам, че се върна – каза той, студен като риба на лед.

– Да – каза Александра, без да го погледне. – Не бих искала да е така, но, изглежда, не мога да се сравня даже и с най-младия Шербрук.

Тя се опитваше да държи куфара си и това го ядоса още повече. Все още се възстановяваше от болестта си и въпреки това се беше опитала да го напусне пак – и носейки сама онзи проклет куфар!

– Семейство Шербрук са способни в по-голямата си част.

– Мога ли да си тръгна сега, господарю? – Говорейки, тя повдигна главата си и го погледна решително в лицето. – Искам да замина. Може ли да получа височайшето разрешение на ваша светлост?

– Не. – Дъглас пристъпи към нея и издърпа куфара от пръстите ѝ. – Ела сега.

Тя не помръдна. Той съзнаваше, че всички слуги на Шербрук бяха внимателни наблюдатели на проклетата мелодрама, на която бяха свидетели, тя предлагаше богат материал за клюки през настъпващите зимни нощи.

Той се приближи до нея и каза много спокойно:

– Уморен съм до смърт от твоето неблагоприятие. Действаш, без да мислиш, дръзка си и няма да търпя това повече. Ще дойдеш веднага с мен и, за Бога, спри да се държиш, като че ли ще те набия!

Тя изправи раменете си и влезе с него в салона.

Свекърва ѝ стоеше там, готова да избълва огън срещу нея. Александра се отдръпна назад. Не искаше това. Погледна другия млад мъж и

видя, че е Тайсън, най-малкият брат, който беше влюбен в глупачката с две имена и без гърди. Синджън не се виждаше никъде, но Алекс знаеше, че тя наблюдава. Никой от Шербрук не би отминал такова обещаващо зрелище.

Дъглас се обърна, когато тя спря.

– Какво има сега?

– Кога ще ме отведеш при баща ми?

– Какво, по дяволите, означава това?

– Ти знаеш много добре, че не исках да остана тук. Заминах просто за да ти спестя ценното време и да спестя на себе си още унижения в твоите ръце. Ако ме оставиш да замина, никога няма да ме видиш отново.

Тя спря за момент и горчивина се промъкна в гласа ѝ:

– Предполагам, че исках да ме отведеш обратно, нали? Ще ти достави ли удоволствие и по-нататък да ме унижаваш? Да кажеш на баща ми, че съм твърде несъвършена и че исках всичките си пари обратно.

– По-тихо говори, по дяволите!

– Защо? Майка ти ме иска тук почти толкова, колкото би приветствала чумата! Думите ми трябва да я зарадват.

– Млъкни!

– Няма да млъкна! Не те признавам за мой съпруг. Няма да ти се подчинявам вече.

– Ти си в моята къща! Аз съм господарят тук, никой друг. Ще правиш точно това, което ти казвам, и край! Нима да търпя твоите глупости, госпожо.

И Александра, която имаше кротки маниери и спокоен, вежлив темперамент, полетя към съпруга си и го удари в гърдите с юмруци.

Остави я да го удари, защото замръзна от шок и изненада. Лицето и гореше, очите ѝ бяха разширени.

Той много нежно обхвана китките ѝ и постави ръцете ѝ до тялото.

– Стига толкова, Александра, стига. Сега ти и аз трябва да поговорим.

– Не! – каза тя.

Дъглас вярваше в разума и спокойствието. Беше свикнал да е господар в къщата си. Не беше деспот, нито злобен дивак. Но думата му беше закон и само неговото мнение имаше значение. А тази проклетата жена смееше да се изправи срещу него. Това беше вбесяващо и непоносимо. Не знаеше какво да прави. В армията всеки непокорен войник просто щеше да бъде отстранен, нашибан с камшик или затворен в карцера.

Но какво можеше да направи едни мъж, на когото жена му показваше непослушание пред всички слуги, майка му, брат му и сестра му?

– Не! – повтори тя.

– Остави я да си замине – каза графинята на Нортклиф. – Тя иска да си замине, Дъглас, остави я.

Той ѝ хвърли поглед, какъвто никога не беше получавала от него.

– Майко, бих предпочел да мълчиш.

Майка му пое дълбоко въздух. Дъглас се обърна към жена си:

– Ако не дойдеш с мен веднага, ще те грабна на рамо и ще те отнеса.

Като заплаха това беше определено и точно. Въпреки това Александра не мислеше, че той ще предложи още сцени за удоволствие на слугите. Не, беше твърде горд, за да направи толкова непристойно нещо. Ти се обърна и пристъпи към входната врата – решително, с вдигната глава.

В този момент Синджън изпищя; неземан звук, който накара всички да се обърнат към нея, включително и Александра.

Тя скачаше, крещейки до прегракване.

– По дяволите, Синджън – извика Дъглас – Стой мирно!

– Плъх, Дъглас, огромен, ужасен, космат плъх! Погледни там! Точно до Александра! О, Господи, не мога да повярвам, той иска да се покатери по полата ѝ.

Александра грабна полите си и изтича в съседната стая, която беше Златният салон. Затръшна вратата, спря в средата на стаята и прецени, че не е имало никакъв гризач, че Синджън отново я е измамила. Беше ѝ попречила да се нахвърли на Дъглас, вероятно беше попречила на Дъглас да я унизи отново..., но напълно възможно беше Дъглас просто да я остави да си отиде. Когато вратата се отвори, тя не се обърна. Тя пак не се обърна, когато вратата се затвори, и чу как ключът се обърна в ключалката.

– Сестра ти е опасна – каза тя.

– Ако внимаваш, може да си спестиш един хубав бой. Ако е така, можеш да благодариш на Синджън, че те спаси.

Александра се приближи бавно до един диван и седна. Постави ръцете си в скута и остана напълно неподвижна.

– Би ли искала чаша вино? Бренди? Ликьор?

Тя поклати глава.

Той стоеше точно пред нея, с кръстосани на гърдите ръце.

– Как се чувстваш?

Това я изненада и тя вдигна поглед.

– Чудесно, благодаря. Достатъчно добре, за да се върна в Клейбърн Хол. Сама, без вашето благородно присъствие.

– Съмнявам се.

– Добре, даже и да падна мъртва в канавката резултатът щеше да бъде същият, нали?

– Не съвсем. Аз не бих развалил договора с баща ти.

Александра се изправи. Протегна ръка.

– Дай ми ключа от вратата. Глупава бях, че останах тук толкова дълго да понасям твоите обиди и насмешка. Сгреших, като вярвах, че ще ме приемеш, ще разбереш, че бих могла да ти бъда доста добра жена. Сгреших в чувствата си... няма значение. Бързо започнах да те презирам почти толкова, колкото ти мен. Няма да стоя тук и минута повече. Дай ми проклетия ключ.

Дъглас прокара пръсти през косата си и изруга:

– Нямах това предвид. Искях да говоря с теб, не да се боря, не исках да те обиждам, нито ти мен. Ти не ме презираш, сигурно не искаш да кажеш това. Нито пък аз те презирам. Нито съм имал намерение да те замъкна при баща ти опозорена.

– Не ти вярвам.

– Моля те, седни.

– Дай ми ключа и ще си отида.

Дъглас обгърна кръста ѝ и я вдигна. Занесе я до един стол и я постави в него. Стоеше точно пред нея, като преграждаше всяко бягство.

– Сега ме изслушай. Не знам как стигнахме до подобно положение. Мислех те за по-разумна, по...

– Покорна? Хрисима? Глупава?

– По дяволите, млъкни! Нищо подобно. Ти се държиш абсурдно, опитваш се да ме разсърдиш.

Той започна да се разхожда напред-назад пред стола ѝ. Тя го наблюдаваше, без да разбира и без да е сигурна какво иска.

Той спря, наведе се, ръцете му сграбчиха дръжките на стола ѝ, лицето му беше на по-малко от три инча от нейното.

– Добре, ще ти кажа просто какво съм решил да правя, какво реших, когато бяхме все още в къщата на Том О'Мали.

Гледаше наоколо, безразлична колкото едно дъбово дърво.

Той се изправи, наблюдаваше я отгоре:

– Решил съм да те запазя като моя съпруга. Няма да анулирам брака. Баща ти може да запази проклетия договор. Подходяща си за мен

като всяка друга жена. Беше права. Ще бъдеш за мен много добра съпруга. Имаш добро родословие. Имаш отлично възпитание, най-малкото би трябвало да имаш. След като те запазя, няма да пътувам до Лондон, за да търся подходяща кандидатка и да я ухаждам, докато полудея от отегчение. Тони беше прав в това отношение, неговата кожа. Разбира се, ти не си точно това, което бих искал да бъдеш. Трябва да се научиш да съдържаш проклетия си език. Мисля, че мога да ти помогна да подобриш маниерите и държанието си спрямо мен. И така, Александра, няма причина да напускаш. Няма причина да действаш неразумно. Ти си сега моя съпруга – признавам те за такава, – ти си сега графиня на Нортклиф.

Той сияеше пред нея.

Александра се изправи много бавно. Той отстъпи назад все още сияещ, очевидно с нетърпение очакваше от нея да се хвърли на мъжките му гърди и да се разплаче от облекчение, да му благодари за чудното благородство, да му целува ръцете и да се закълне във вечна преданост и подчинение.

А тя се обърна бавно, вдигна инкрустираната масичка с вретеновидни крака, вдигна я над главата си и бавно я свали надолу. Той я гледаше с невярващи очи, но се отдръпна и масата се стовари на рамото, не на главата му. Ключът падна от ръката му на пода.

Тя го вдигна и се затича към вратата. Дъглас клатеше глава, вбесен, озадачен, леко дезориентиран. Ти изскочи мигновено от вратата, затръшна я в лицето му и когато ръката му вече хвана дръжката, чу ключът да стърже в ключалката.

Гледаше втренчено вратата.

Проклетата жена го беше заключила в Златния салон. Вратата беше стара и красива, солидна, плътна. Петима мъже най-малко щяха да бъдат необходими, за да я разбият.

Дъглас беше служил в армията. Беше силен, хитър, рядко губеше двубои. По дяволите, даже говореше френски и испански свободно. И въпреки това тази жена го хвана неподготвен. Това беше твърде много.

Той се предаде и извика:

– Отвори тази проклета врата! Александра, отвори вратата!

Чуха се удари и бърборене от другата страна на вратата, но не и звукът на ключ в ключалката.

– Отворете вратата!

Накрая чу гласа на Холис в гюрултията, който каза твърдо:

– Момент, господарю. Нейна светлост е хвърлила ключа може би някъде под стълбите и в момента го търсим.

– Спи я, Холис! Не я пускай да избяга!

– Няма защо да се безпокоите, господарю. Лейди Синджън я е спряла, докато говорим.

Дъглас стоеше като глупак, без да каже нещо повече, стоеше безпомощно, без да може да направи каквото и да е. Вратата се отвори. Излезе между тъпа от слуги и роднини. Отнякъде се бяха появили чичо Албърт и леля Милдрид. Всички викаха и бърбореха и от тази какофония ушите му бръмнаха.

Той погледна към сестра си, която беше възседнала Александра с разперени ръце върху италианския мраморен под.

Нортклиф Хол се беше объркал повече, отколкото цяла армия на бойното поле. Отметна глава и се засмя.

– Господи – чу се познат провлечен глас от отворената външна врата, – Дъглас, какво, по дяволите, става тук? Какво прави Синджън върху Алекс? Откъде дойдоха всички тези хора. Тук сякаш са се събрали всички от фамилията Шербрук – от Лондон до Корнуъл.

Тони и Мелисанда влязоха в салона и бързо се присъединиха към бъркотията.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В сравнение с предишната бъркотия това беше учудващо разумен кръг от хора, седнали около официалната маса за хранене в този ранен следобед. Холис беше на поста си и с невъзмутим вид на епископ даваше нареждания на двама лакеи в сервирането. Хари и Барнъби не произнасяха нито дума. Като че ли стъпваха по яйца. Дъглас бе начело на дългата махагонова маса, Александра, неподвижна като статуя – от дясната му страна, поставена там от учтиво настойчивия Холис. Вдовствашата графиня на Нортклиф седеше в дъното на масата.

„О, мислеше Дъглас, каква проклета бъркотия.“ Взе парче тънко нарязана шунка и задъвка замислено. Майка му се беше настанила, преди Александра да влезе в столовата. Колкото до Дъглас, той не беше забелязал, докато не стана твърде късно. Стига вече недоразумения, стига толкова сцени, поне този следобед. Не можеше да си представи какво щеше да каже майка му, когато ѝ се съобщи, че вече не е господарка на Нортклиф и че креслото в дъното на дългата маса не е вече нейно. Тя изглеждаше в този момент доста доволна от себе си и това го разтревожи. Забавляваше ли се тя от огромното неудобство, което жена му причини? Вярваше ли тя, че той ще отстрани Александра от Нортклиф? Вярваше ли, че ще може да остане господарка тук даже ако Александра остане?

Погледна с остра неприязън наведената ѝ глава. Беше ѝ предложил земята и луната, себе си като съпруг, а тя го нападна като проклет прилеп, беше го ударила, а после го заключи в Златния салон. Тя би трябвало да е благодарна, да е щастлива, би трябвало да благодари за великодушието на душата му, за прошката му. Това наистина нямаше смисъл, особено по отношение на собственото ѝ поведение. Не беше ли се съблякла тя и не беше ли му се предложила, за да го накара да забрави за анулиране на брака? От друга страна, и той може би не беше се държал с нея много добре. Беше я отблъснал твърде студено. Но това не беше вече важно. Беше я спасил, полагайки отлични грижи за нея, когато беше болна. Той поклати глава. Всичко беше отминало – както доброто, така и злото. Важното сега е, че той в края на краищата реши да я приеме.

Чувството му за хумор, когато видя сестра си да седи върху Александра, държейки ръцете ѝ над главата, бързо избледня. Александра

изглеждаше вбесена, лицето ѝ пламтеше, но Синджън беше по-силна и тя нямаше възможност да мръдне. Той я погледна, когато смехът избухна в него. Сега мислеше, че нищо забавно не е останало в него.

Съществуваше само мрак. Жена му все още се възстановяваше от болестта си и въпреки това тя не ядеше достатъчно, за да се закрепни. Искаше да ѝ каже да яде повече, защото има нужда от сила, когато си я представи как насочва проклетата маса към главата му. Достатъчно силна беше, за да го унизи. Погледна Мелисанда, толкова бе красива.

Накрая Синджън наруши тишината, казвайки весело:

– Добре, не е ли чудесно! Всички сме заедно и сме толкова много. Приятно ми е да се запозная с теб, Мелисанда, Тъй като сме роднини, надявам се, че нямаш нищо против да се държа с теб неофициално?

Мелисанда повдигна хубавото си лице, погледна незаинтересовано енергичното младо момиче срещу нея и кимна леко, казвайки:

– Не, разбира се.

Тони каза:

– Наричай я Мели, Синджън. Скъпа, Синджън е любимата ми братовчедка.

– Аз съм единствената ти братовчедка, Тони!

– О, не. Имам три братовчедки, моми, всички с изпъкнали зъби, които живеят с двайсет котки и ми плетат пантофи за всяка Коледа.

– Добре, благодаря – каза Синджън. – Мели. Харесвам това име.

За изненада на Александра сестра ѝ действително се усмихна и каза:

– Доколкото ми е известно, никой преди не е хвърлял Александра на пода и не я е възсядал. Очите ми щяха да изскочат. Ти си много енергична.

За още по-голяма изненада на Александра, Синджън за първи път, откакто я беше срещнала, остана безмълвна и наведе глава, след като я погледна виновно.

Когато леля Милдрид, възрастна дама със стоманеносиви коси, тънки като клечки, с пронизващи очи, произнесе със своя неискрен глас: „Не съм свикнала на всичко това, Дъглас“, той знаеше, че спокойствието на масата приключи. Вътрешно се настрои за нападението на леля Милдрид и не беше разочарован.

– Чичо ти и аз пристигаме с послание от маркиза на Дакър, за да те уведоим за предстоящото посещение на скъпата му дъщеря Жулиета, която, както знаете, е красива и с благ характер и с доста голяма зестра, и виждаме тази личност на пода и всички крещат и бръщолевят.

Жулиета по някаква случайност пристига утре. Тя, сигурна съм, не е прекарвала и минута от живота си, лежейки на пода, особено с някой, седящ върху нея. Ти си направил бъркотия от всичко, Дъглас. Откриваме, че вече си се оженил чрез представителство. Чухме, че Тони се е оженил за момичето, за което ти първоначално си искал да се ожениш. Странно е, Дъглас. И всичко това, без да ни кажеш и дума. Това е вероятно неприятно знамение, ти си в опасност да станеш като дядо си.

Чичо Албърт прочисти гърлото си:

– Милдрид има предвид бащата на твоя баща, Дъглас, не скъпия баща на майка ти. Другият баща почина на ловното поле, ако си спомняш – в седемдесет и девета.

– Всички сме чували за елегантния Чарлс – каза Тони. – Но не се ли обърна лицата срещу своя ловец и не го ли изплаши толкова много, че старият граф падна и си счупи врата?

– Разбира се, че не, Тони – каза чичо Албърт. – Конят въобще не беше изплашен. Това беше лош късмет, това е всичко. Без съмнение Чарлс беше невнимателен. И не бъди непочтителен, момче, не ти отива.

Тогава леля Милдрид се обърна към съпруга си:

– Може би ловна злополука го уби в края на краищата, Албърт, но той не беше добре с главата доста преди това. Представите му за поведение съвсем не бяха приемливи – имам предвид това, че непрекъснато носеше със себе си три говорещи папагала! – и експериментите му в източното крило причиняваха много вредни миризми, които се носеха в салона и караха очите на всички да сълзят.

Дъглас гледаше втренчено като хипнотизиран. Те всички започнаха да разказват истории за ексцентричния си дядо. Изведнъж си спомни за ужасните новини, които леля му беше изтърсил. Изстена мълчаливо и после каза със заплашително спокойствие:

– Лельо Милдрид, ти каза, че дъщерята на маркиз Дакър ще пристигне?

– Разбира се. Чичо ти и аз я поканихме. Време беше някой да се заеме с това ужасно положение. Ти не се държа както подобава, Дъглас. Сега обаче това, което си направил, даже аз не мога да поправам. Женен си не за това прелестно момиче тук, което е омъжено за Тони. Твърде безсмислено объркване. Сигурна съм, че не знам какво да правя. Това не е моя вина. Ти трябва да поставиш нещата на място.

И как точно, чудеше се Дъглас, трябваше да го направи?

Леля Милдрид се облегна назад и започна да гледа мрачно телешкото си задушено.

Вдовстващата графиня на Нортклиф каза с висок, ясен глас:

– Съгласна съм, Милдрид. Това е ужасно, всичко. Обаче Дъглас не е виновен. Това са Тони и това момиче тук. Тони взе Мелисанда и остави на Дъглас тази, тази...

– Майко – каза Дъглас, навеждайки се напред с мъртвешко спокойствие. – Трябва да мериш думите си. Аз съм господарят тук и аз ще решавам какво да бъде или да не бъде.

– О – каза Синджън, ухилвайки се на брат си, – това е въпросът, нали?

Дъглас се предаде. Не можеше да контролира никой, даже петнайсетгодишната си сестра.

Вдовстващата дама продължи след минута с малко по-умерен тон:

– Лейди Мелисанда, бихте ли искали още малко ябълков сладкиш? Много е вкусен, едни от специалитетите на готвача.

Мелисанда поклати глава и попита ниско мъжа си:

– Коя е тази Жулиета?

– О, моя любов, Жулиета е втора по красота след теб. Но втора, кълна се.

– Бих желала да се запозная с нея – каза Мелисанда. – Изглежда, е очарователна.

О, Господи, мислеше си Дъглас, точно това му липсваше, два изящни диаманта да блестят в къщата му, които могат да вцепенят всеки мъж в околността от страст, да сковат мозъка му и да объркат речта му.

– Добре – каза леля Милдрид. – Няма начин да се предотврати пристигането и, освен, ако разбойници не я откраднат.

– Това е възможно – каза Тони, ухилвайки се на Дъглас, който гледаше Александра. – Какво ще кажеш, Тайсън? Много си тих. Би ли желал да ухажваш тази Жулиета?

– О, не – каза Синджън. – Тайсън е влюбен в Мелинда-Беатрис, но скоро ще му мине. – След това Синджън започна да имитира движенията на молещ се.

Тайсън изглеждаше готов да издърпа ушите на сестра си. Въздържа се и каза сериозно като съдия, произнасящ смъртно наказание:

– Скоро се връщам в Оксфорд, за да завърша богословското си учение. Тази Жулиета наистина изглежда очарователна, но не мога да остана. Съжалявам, Тони.

Това прекрати всякакви разговори. Дъглас погледна Александра.

Той видя, че тя се беше отдръпнала ефикасно. Беше се затворила в себе си. О, все още седеше на стола си, но искрата в нея беше угаснала.

Изглеждаше бледа, студена и потисната.

Дъглас не можеше да понесе това. Хвърли салфетката си в чинията и блъсна назад стола си.

– Александра, ще ме придружиш ли до библиотеката?

Дъглас си беше научил урока. Вместо просто да излезе от столовата, предполагайки, че тя веднага ще го последва, той застана зад стола ѝ чакайки. Тя погледна нагоре към него и въздъхна. Без повече сцени, помисли. Холис и двамата лакеи затаиха дъх, очаквайки да видят какъв скандал ще последва.

– Разбира се, господарю – каза тя и позволи на Хари да дръпне стола ѝ. Даже постави ръката си върху протегнатата ръка на Дъглас...

– Извинете ни – каза Дъглас. – Моля, Тони, продължавай да поддържаш разговора. И недей повече да ме разкъсваш на парчета.

– Ще разкажа анекдот от нашата бурна младост – каза Тони, поглеждайки Александра.

– О, да – каза Синджън. – Спомням си, че Дъглас и Райдър бяха много разпилени.

Точно когато Дъглас и Александра излизаха от столовата, вдовстващата графиня каза с пронизващ глас:

– Горкият Дъглас. Ти си лошо момче, Тони, да го натовариш с подобна като нея и да запазиш това красиво бижу за себе си.

Мелисанда каза, за учудване на Дъглас:

– Александра е моя сестра, мадам. Моля ви да не говорите лошо за нея.

– Хм – каза вдовстващата графиня.

– Добре направи, скъпа – каза Тони на съвършено красивото малко ухо на жена си.

– Да – каза Мелисанда. – Предполагам, че ще одобриш.

– Ти напредваш – каза той бавно. – Може би един ден ще ти стане навик.

Александра вървеше до Дъглас през салона, поглеждайки небрежно с периферното си зрение мястото, където безславно беше спъната и възседната от Синджън на мраморния под.

Тя се чувстваше разсъблечена, беззащитна и напълно сама. Чувстваше се победена. За нея беше облекчение да бъде далеч от всички тези ужасни хора, но сега беше с Дъглас, единствения човек на света, който можеше наистина да я унищожи.

Дъглас я заведе в библиотеката, затвори и заключи вратата. Този път той ѝ предложи ключа.

– За да се спася от възможно ново нападение. Но ти не би могла да вдигнеш креслото. Колкото до онази туфа, не се лъжи от това, че не е обемиста. Тежи повече от теб.

Тя поклати глава, отдръпна се бързо от него и застана зад един диван, една тъмнокафява кожена вещ, която много му харесваше.

Той би искал тя да каже нещо. Хвърли ключа на бюрото.

Той пое дълбоко въздух и насочи към нея погледа си на майор.

– Добре, Александра, дошло е време да си изясним някои неща.

Тя го погледна, а лицето и не издаваше нищо от това, което мислеше или чувстваше. Той се намръщи.

– Ти ме направи за смях. Не съм особено очарован от това. Въпреки това всичко е приключено. Даже имам желание да кажа, че имах някаква роля в това, което стана, че и аз имам вина. Имаш ли да кажеш нещо?

– Семейството ти ме направи за смях. Аз не съм особено очарована от това. Това, което стана, не трябваше да се случи, но то стана, и бих искала да кажа още, че ти игра най-голямата роля. Това е, което искам да кажа.

– Ти си права донякъде. Не беше добре от тяхна страна. Няма да позволя да се случи в бъдеще. Сега да се върнем на теб и твоето поведение.

Тя го погледна втренчено и безмълвно.

– Ако бях на твоє място, нямаше да кажа нищо. Едно извинение би изглеждало подозрително, защото се държиш като луда, като безразсъдна, безотговорна мъжкарана, която не заслужава титлата на графиня.

Дъглас спря изтощено. Репликата беше заслужена наистина, но нямаше да му донесе нищо, не и след горещите диалози в столовата. Като се има предвид възможното предразположение на сегашното й настроение, тя би могла да се опита да хвърли по него дивана. Той смекчи гласа си:

– Но както казах, каквото е направено, е направено. – Той ѝ се усмихна ласкателно. – Сега трябва да гледаме към бъдещето.

– Какво бъдеще?

– Това е, което искам да обсъдим.

– Не виждам много надежда в бъдещето. Майка ти е разстроена от това, че си женен за мен. Очевидно е, че би треперила над Мелисанда, ако ѝ е снаха. Но тъй като Мелисанда е във от играта, съществува тази Жулиета, която, въпреки че е втора по красота след Мелисанда, се класира твърде високо по хубост. Колкото до мен, изглежда, съм от другата страна на великите. Майка ти никога няма да ме приеме. Нямам

намерение да търпя унижение от теб и злоба от майка ти.

И Дъглас каза, без да мисли:

– Мисля, че като гледа Мелисанда, майка ми не вижда предизвикателство за своята власт. Ти обаче си направена от по-твърд материал и не може да се очаква от теб да прекарваш времето си за дрехи и организиране на партита и балове. Не, ти вероятно би искала сама да наблюдаваш ръководството на домакинството.

Той спря, едновременно изненадан и ужасен от това, което каза.

Тя видя, че той беше огорчен, и каза:

– Внимавайте, господине, бих могла да приема това като комплимент, независимо от вашите намерения.

– Не исках да кажа това – каза той. – На Мелисанда сигурно също може да се разчита да изпълнява задълженията си.

Александра би могла да му каже, че Мелисанда би се учудила, ако види скъсан чаршаф. Вместо това тя каза:

– Мелисанда също така обича акварелите. Тя наистина е много талантива. Докато аз мога да наблюдавам кърпенето на чаршафи, тя оставя такива прозаични задачи на тези, които нямат нейния талант.

Дъглас не знаеше какво да отговори на това.

– Аз мога да пея обаче. Не съм мадам Бел Орзински, но са ми казвали, че имам доста приятен глас. Обичам също различни цветя и растения. Градините на Нортклиф са в ужасно състояние.

Той каза много спокойно, с искрящи очи:

– Опитваш се да ме убедиш, че ще ми бъдеш добра съпруга ли, Александра? Парадираш с другите си високи качества?

Беше доволен, че пребледня, очевидно несъзнаваща какво беше казала, преди той да го изтъкне.

– Не – каза тя. – Не искам повече да бъда твоя съпруга. Искам да си отида у дома. Не можеш насила да ме задържиш тук, господине.

– Съвсем сигурно мога да те накарам да направиш това, което искам. От полза ще ти е да не го забравяш.

Вместо да се нахвърли с проклетия върху него, Александра пое дълбоко, успокояващо дъх. Поведението и мислите ѝ бяха сдържани, контролираше се, имаше кротък характер и сега щеше да го докаже както на себе си, така и на него.

– Каза, че искаш да говориш с мен. За какво?

Това беше добре, помисли тон доволен.

– Дрехата ти под дясното рамо е скъсана. Скъсала се е или от хвърлянето на инкрустираната маса по мен, или от това, че Синджън те

възседна и изви ръцете ти над главата.

– Ако те придумам, ще ми купиш ли нова рокля?

– Може би.

– Не искам нищо от теб! Безкрайно ще ми го повтаряш, ако случайно те ядосам, което ще се случва всяка минута.

– Жалко, защото ти ме притежаваш с всичките ми лоши навици. Също имаш всичките ми проклетни роднини, които са чувствителни като кози, и две дузини нахални слуги, които ме съпровождат. Не, не хвърляй по мен обвинения. Спокойствието ти е ободряващо, въпреки че не е обичайно. Казах ти, че няма да анулирам брака. Казах ти, че те приемам за своя съпруга. Не съм си променил решението. Имаш ли нещо да кажеш?

– Ти си перверзен.

– Не повече от теб.

Тук спечели точка. Тя седна, протегна се и постави ръце на облегалката на дивана. Кръстоса нозе и започна да поклаща единия си крак. Изглежда, се забавляваше.

– Сега те разбирам. Правиш го, за да избегнеш скандала.

– Не, но това е добра мисъл. Ще има скандал, вероятно твърде досаден. Но това не е причината. Мисля, че след като възстановиш настроението си, ще можем разумно да се отнасяме един към друг.

Той ѝ даваше това, което беше искала през последните три години, това, което беше искала толкова отчаяно, че даже се опита да го съблазни. Беше свалила всичките си дрехи и му се предложи. А той я отблъсна и обиди. Сега беше облечена в рокля, скъсана под дясното рамо, и той предлагаше да не анулира брака. Не можеше да го възприеме. От друга страна, какъв избор имаше? Не беше ли точно това, което искаше най-много от всичко?

Погледна към него и каза:

– Добре.

Дъглас се усмихна. Нещо в него се развърза. Не беше предполагал, че е толкова напрегнат, че е толкова загрижен за това какво ще каже тя.

– Изглеждаш много различен, когато се усмихваш.

– Предполагам, че не си видяла много добро настроение от мен.

– Предполагам, че и ти не си наблюдавал твърде кротко поведение от моя страна.

– Не.

Тя избърбори:

– Какво ще правиш сега?

Той отметни глави настрана.

– Какво имаш предвид? Искаш ли да отидеш на езда? Тъй като Синджън е тук, трябва да я попиташ дали можеш да яздиш Фани. Ще ти купя друг кон. Можеш да дойдеш с мен. В Брандърлей Фарм продават чистокръвни кобили.

– Не, става дума за тази Жулиета.

– А, втория по ред диамант.

– Да. Който в момента се внася, за да го видиш. Не мога да го понеса, Дъглас.

Александра скочи и започна да се разхожда.

– Тази Жулиета – Господи, с име от Шекспирова пиеса! – ще пристигне и всичките ти роднини ще гледат нея и Мелисанда и ще покажат неудоволствието си от това, което се е случило. Няма да пестят думи, за да изкажат неудоволствието си. Не мога да го понеса, Дъглас.

– Не, това няма да бъде приятно за всички нас. Нека да помисля. Ако знам, че няма да се опиташ да изчезнеш, тогава мога да се заема с решаването на този особен проблем. Добре?

Тя кимна сковано.

– Няма пак да се опиташ да заминеш, нали?

– Не. Съмнявам се, че бих могла да измамя сестра ти.

– Ще ми докажеш ли това, като ми дадеш трийсетте си лири?

– Не, никога.

– И така, не ми вярваш. Добре, изглежда, аз първо ще трябва да започна да ти вярвам. Гладна ли си? Би ли искала да си легнеш? Ще се погрижа никой да не те безпокои.

– Да – каза тя с отчаян глас – Да, бих искала.

Погледна я продължително, но не каза нищо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше единайсет часът вечерта. Александра седеше в леглото, облегнатата на три дебели възглавници, и гледаше гаснещата жаравна на камината. Стаята бе в полумрак и единствената светлина идваше от петте свещи, запалени от дясната и страна.

Дали ще дойде при нея тази нощ?

Пиесата на Молиер „Мизантропът“ лежеше захлупена в скута ѝ. Току-що бе прочела следното: „Жените като мен не са за такива като теб“, и тази фраза не ѝ излизаше от ума. Повтаряше си я до безкрай. Бедничкият Дъглас, не само че беше изгубил първия диамант, ами и втория. Ти се чудеше на какъв ли скъпоценен камък най-много прилича. Може би на топаз, нищо че е полускъпоценен и не особено ценен, но пък е приятен за окото. Бе солиден, сигурен и здрав камък и на него можеше да се разчита. Тя взе отново пиесата, обърна страницата и се насили да чете.

Дали ще дойде при нея тази нощ?

Върху осветената страница на книгата падна сянка и Александра се сепна. Дъглас стоеше до леглото, облечен в халат от брокат, наситено син с втъкани златни нишки. Беше бос. Тя го изгледа от горе до долу, спря поглед на тъмните му сънени очи и попита:

– Какво правиш тук?

Той само ѝ се усмихна и взе книгата от ръцете ѝ:

– А, „Мизантропът“. И то на английски за съжаление. Не можеш ли да четеш на френски? Много по-забавно е.

– Може би – отвърна тя, – но знам пиесата добре и много я харесвам дори и на английски.

Той прелисти няколко страници и зачете:

– „Днес единствено измамниците преуспяват...“ Какво мислиш за това, Александра?

Аха, нейната измама... измамата на Тони. Дъглас някога нямаше да се примири. Гласът ѝ прозвуча глухо:

– Не е много мило от твоя страна да подбереш точно тези мисъл от цялата книга.

– Всъщност си спомних за сестра си и за всичките ѝ номера. Чувах я как пици с цяло гърло за огромния, космат плъх, който пропъзля по полата ти. Представях си и смеха ѝ, докато те държеше. Липсваше ми на

вечерята.

– Нима?

– Честно казано, беше доста отегчително. Откакто ти – прицелът на нападите им – си отиде, всичките ми роднини ядоха повече, отколкото са в състояние да поемат, и говореха за времето. В крайна сметка трябваше да играя вист с леля Милдрид. Ти можеш ли да играеш вист?

– Да.

– Тогава следващия път ще играя с теб. Не можеш да продължаваш да се криеш тук. Като сестра си ли играеш добре?

– Да.

Дъглас я погледна замислено:

– Сега, като си помисля, играта ѝ не е кой знае колко съвършена. Но тя е толкова красива, че човек забравя какви карти има и кой какво е обявил.

– С мен няма опасност да забравиш.

– Възможно е. Действително настоявам, Александра. Като домакиня на Нортклиф Хол ти си длъжна да се грижиш за моето семейство и за гостите ми.

Тя го погледна безизразно и каза:

– Аз съм умна, хубава, елегантна и учтива. Талията ми е малка, а зъбите – здрави и бели.

Дъглас се засмя:

– Това е реплика от пиесата, която добре знам. Но не е нужно да парадираш с тези си качества, скъпа, защото всички ги забелязват. Да сложим ли Молиер на лавицата? Добре. – Той се обърна и се загледа към камината. – Не ме ли очакваше тази вечер?

– Не бях сигурна.

– Не искаше ли да дойда?

В този момент тя го изглежда така, сякаш в къщата и е влязла чума.

– Не знам. Много се тревожа от всичко това.

– От кое? За това, което ще те уча?

– Да.

– Много странно. Не очаквам и капчица тревога от жената, която дойде неотдавна в спалнята ми, свали нощницата си и легна в краката ми. Естествено, побързах да дойда тук, защото си мислех, че ще повториш представлението. Предполага се съпругът да отиде при булката първата брачна нощ, а не обратното. А това е нашата първа брачна нощ. Дане би да дойде в спалнята ми, за да ми причиниш най-голямото зло? Честно казано, Александра, не вярвах, че в това прекрасно тяло се крие

такава скромност. Защо се притесняваш? Да не би да се страхуваш, че ще те набия?

– На. Страхувам се, че повече няма да ме пожелаеш.

Дъглас стисна устни. Боже мой, искаше му се да е по-хитра. Честността ѝ бе ужасяваща, би трябвало да се научи да бъде по-сдържана.

– Аз съм ти съпруг. И за последен път ти казвам, че се съгласих на този брак. А за да бъде той истински, трябва да се консумира.

Тя почувства как я обхваща едновременно отвращение и страх. На него, изглежда, не му беше особено приятно в спалнята ѝ. Говореше така, сякаш се отнася за някаква дребна работа.

– Никога не съм сигурна какво ще направиш. Ти си непредвидим. Но не мисля, че наистина ти се иска да си тук с мен.

Той махна с ръка.

– Забавлявам се напълно с теб. От тази нощ нататък няма да съм непредвидим, когато идвам в леглото ти. Осъзнаваш, че трябва да идвам тук, нали? Разбираш ли какво значи да консумираш един брак? Знаеш ли какво ще правим?

Той все още стоеше до нея – висок и широкоплещест – и я гледаше отвисоко.

– Е, какво ще кажеш?

– Знам, че се възхищаваш от бюста ми, казвал си ми го. Предполагам, че не ме лъжеш.

– Бюст е женска дума. Това, което имаш, Александра, са гърди. Едри бели гърди, достатъчно големи, за да не могат да се обхванат от мъжка ръка. Да, харесвам гърдите ти. Те са повече от привлекателни. И ще бъдат достатъчно щедри, за да суче синът ми от тях. А дотогава ще суча аз.

– Да сучеш ли? Ти да не си бебе.

Той сви устни.

– Явно ще трябва да ти покажа. Разбираш ли какво ще се случи? Питам те, Александра, защото си девствена и нямам желание да те стряскам, нито да те отвращавам.

– Защо смяташ, че ще ме отвратиш? Понякога си ме докосвал, Дъглас, но никога не си ме отвращавал освен в случаите, когато говориш, без да мислиш.

– Може да се отвратиш от тялото ми. Аз съм мургав, космат и едър. Чувал съм, че понякога младите, изискани дами смятат мъжкото тяло за отблъскващо.

– О, не!

– Вероятно разговорът ни ти се струва странен – каза той, като се мръщеше, загледан в камината. – Да го прекратим. Какво знаеш за консумирането на брака. Александра?

– Съвсем малко. Питах Мелисанда, но тя... – Александра спря, когато Дъглас изведнъж затаи дъх. Тя почувства дълбока, силна болка. Той си спомни, че Мелисанда се люби с Тони, и това го наскърби. Но тя какво очаква?

– Какво ти каза Мелисанда? – Дъглас се опита да прикрие реакцията си.

– Нищо особено. Каза, че не е удобно, после цялата се изчерви и започна да заеква. Не знам какво да мисля.

Дъглас издърпа един провиснал златен конец от ръкава си.

– Всеизвестно е, че Тони е отличен любовник.

– Известно на кого?

– Първо на дамите. Те пък споделят с други свои любовници и със съпрузите си и по този начин мъжете научават кой от тях се радва на голям успех.

– Значи колкото един мъж е по-добър любовник, толкова повече жени се забавляват с него. Без значение е дали е женен. Нито пък дали дамата е омъжена.

Дъглас се намръщи. Всичко това бе в реда на нещата, но не можеше да намери сили за да и го каже. Затова отговори кратко:

– Предполагам.

– Какво означава отличен любовник? Този, който е внимателен или пък нежен? А може би този, който целува добре?

– Всички тези неща плюс още повече.

– Струва ми се, че за това е нужна практика и много опит.

– Да. Тони притежава и двете.

– А ти?

– Аз също.

– А Райдър?

Дъглас се засмя.

– По-младият ми брат вероятно се е родил отличен любовник. Само трябва да се появи, и дамите, а и всички останали жени замират, започват да флиртуват и да се превземат. Но той се самозабравя в удоволствията.

– Какво искаш да кажеш?

– Няма значение. По-късно ще говорим за това. Може би, когато научиш малко повече неща.

– Знае ли се, че и ти си добър любовник?

– Надявам се, че е така. Никога не съм бил егоист и внимавам и винаги съм внимавал да доставя удоволствие на жената.

– Не говори добре за теб, ако за всичко си толкова внимателен.

– Природата е наредила сексът да е много приятен за мъжа, независимо от обстоятелствата. Така се продължава човешкият род. Удоволствието не е толкова важно за жената, тъй като тя е само получателка на семето на мъжа и не играе активна роля. Тя е ошетенена от природата за жалост. Но ако мъжът е отличен любовник, той може да овладее пропуските на природата. Наистина ми харесва да властвам над природата.

– Дори и ако не държиш особено на жената?

– Обикновено не се любя с жени, за които не ме е грижа. Освен в редки случаи.

Беше попитала и той и каза истината, може би малко грубо, но въпреки това – истината.

– На една жена – продължи той – са й нужни повече грижи, ако тя... – Той спря и додаде: – Харесвам да гледам жена, която се е освободила. – Дъглас отново спря, когато видя болката и скръбта в очите й. Какво, по дяволите, каза? Може би това е просто момински страх? Тя все още не разбираше, но преди да изтече нощта, щеше да разбере.

Тя затвори очи.

– Значи винаги ще ме сравняваш с всички хубави жени, които познаваш, който си гледал и си харесвал. И тъй като съм невежа и не съм единствена, и вероятно никога няма да разбере какво е това „да се освободиш“, ти ще се разочароваш от мен. Така аз винаги ще губя, а ти вечно ще съжаляваш, че си се оженил за мен.

– Но ти току-що ми каза, че си изящна, с тънка талия и бели зъби. А също така и хубава. – Той спря за момент и после каза много тихо: – За да разбереш всичко, ще ти доставя такава наслада, че ще пициш от удоволствие. Що се отнася до останалото, което каза, всичко е пълна глупост.

– Не знам, Дъглас. Сигурно, когато започнеш, ще съжаляваш, че аз съм „получателят“ на отличната ти техника. Ще се чувстваш така, сякаш пропиляваш таланта си с такава като мен.

– Съмнявам се. Гледам те, докосвам те, грижа се за теб, тялото ти ми харесва, Александра. И то много. Аз съм мъж, а не момче. Имай ми доверие. Ще се грижа добре за теб и ще правя точно това, което трябва в най-подходящия момент, за да ти доставя удоволствие.

– Звучи ми много безчувствено.

Той само сви рамене. Такова държание се налагаше от ситуацията, но нямаше намерение да и го казва.

– Знаеш ли, това е абсолютно странен разговор за първа брачна нощ. Така е, Александра. А сега ще го направим ли?

– Не – отвърна тя. – Не мисля. Почакай, Дъглас. Наистина ли искаше да дойдеш при мен тази вечер?

– Дявол да те вземе, Александра, достатъчно е, че съм тук! Приел съм те за съпруга. Не ме гледай така, сякаш ще те убивам. – Той я сграбчи и я измъкна от леглото. – А сега седни! – бутна я той върху юргана. Краката ѝ не достигаха пода. Бяха голи, тесни и с фини пръсти. Нощницата ѝ бе моминска. Изглеждаше на шестнайсет години. Косата ѝ не беше сплетена и бе направо разкошна, спускаше се по гърба ѝ – наситено червена, гъста, на вълни. Бе сресана, което означаваше, че го е очаквала. И това е нещо. Дъглас отстъпи крачка назад и взе да развързва колана си.

– О, скъпи, какво правиш?

– Ще ти покажа как изглежда мъжът. – Той хвърли колана на пода. Много бавно измъкна едното си рамо от халата, а после и другото. Халатът падна на земята и той го изрита настрана. Като я гледаше право в очите, застана изпънат, с ръце покрай тялото, съвсем гол.

– Боже Господи! – възкликна тя, с поглед, насочен към слабините му.

– Изобщо не приличам на теб – каза Дъглас. Той я гледаше внимателно и видя как очите ѝ се разшириха и леко се изцъклиха. – Доста се ентузиазирам, като ме гледаш с такъв интерес. Мозъкът ми спира да работи.

– Боже Господи! – повтори тя.

Той продължаваше да стои, за да ѝ даде възможност да го огледа добре. Най-накрая, за негово успокоение, тя кимна, като че ли е стигнала до някакво решение. Той нямаше и смътна представа каква ще е следващата му стъпка, ако тя продължи да го гледа така, сякаш ще я убие.

– Нощницата ти ми пречи. Да я махнем.

Без да чака повече, той я изправи на крака. Наведе се, хвана подгъва на нощницата ѝ и я измъкна прел главата и.

– Сега и двамата сме в еднакво положение, така да се каже.

– Много си мургав, космат и висок.

– Да, а ти си с бяла кожа, нямаш косми с изключение на мястото между краката. Прекрасно е.

– Господи!

– Пипни ме, Александра. Много би ми се искало.

– Къде?

– Навсякъде, където ти харесва.

Тя допря дланите на двете си ръце до гърдите му.

Усети къдравите му черни косъмчета. Почувства туптенето на сърцето му, бавно и умерено. Бавно, много бавно ръцете и взеха да се спускат надолу.

Той затаи дъх. Усети как членът му се вдървява. Стисна юмруци и се насили да остане спокоен, за да ѝ позволи да се отпусне. Скоро щеше да я уплаши достатъчно. Когато ръцете ѝ стигнаха корема му, членът му започна да пулсира и той се молеше да не го докосне.

– Голям е. Дъглас.

Той се усмихна насила.

– Вярно, но ще се научиш, че мъжът е роден, за да доставя удоволствие на жената. Това е ролята му, също както и да излее семето в жената.

– Не вярвам да се получи.

Преди да ѝ отговори, тя го докосна леко с пръсти. Той трепна конвулсивно и изпъшка.

– Нараних ли те?

– Да, и беше чудесно. Не ме докосвай отново, Александра, иначе ще ме смутиш. – Дъглас не можеше да повярва. Райдър винаги го бе обвинявал, че е студен, че може да се контролира дори когато е с ангел. И наистина беше така. Никога не му се бе налагало да се сдържа с усилие. А ето че тя го докосваше и го подлудяваше. От дълго време не е бил с жена, може би затова.

– Но ти си толкова...

– Какво толкова? – попита той през стиснати зъби.

Ръцете ѝ галеха тялото му, тя наведе глава, погледна го внимателно и изведнъж той видя как тя коленичи и понечи да го обхване с уста. Той усещаше топлината на дъха ѝ. Само мисълта да го вземе в устата си го караше да трепери и да се тресе – и в този момент не можеше да издържа повече. Бе загубил всякакво хладнокръвие. Беше го обзела лудост. Рязко я дръпна и силно я притисна към себе си.

– Желая те – каза той почти в устата ѝ. – Разтвори устните си сега, веднага, точно така. – Топлят му дъх бе в устата ѝ, а големите му ръце я галеха страстно по гърба и той я хвана за задника. Стенеше в устата ѝ, езикът му докосваше нейния, притискаше я все по-силно и я повдигаше нагоре. Беше силен, горещ, ръцете му сега бяха на краката и и я милваха

пламенно нагоре отново към задника. Тя се отдръпна и в този момент той разбра, че я е уплашил. Стоеше неподвижна като дърво.

Дъглас се опита да се овладее. Много бързаше, твърде много бързаше. Не приличаше на себе си. Беше внимателен, бавен, много решителен, а сега се държеше така, сякаш бе полудял. Той, отличният любовник, я бе уплашил до смърт. Искаше му се да разтвори женската ѝ плът и да влезе в нея, сега, веднага, дълбоко в нея, силно, но ѝ бе казал, че не е свиня. По дяволите, дори се хвалеше колко е добър е жените. Трябваше да се успокои. Тя е девствена, а той не. Имаше опит и знаеше как се постъпва. Такова сграбчване, мачкане и задъхване не са белези на отлична класа. Той пое дълбоко въздух. Пусна я и отстъпи крачка назад. Взе халата си и го облече. Нямахме да се освободи така бързо, за да я остави удивена как изобщо е могъл да се смята за ненадминат мъж.

– Съжалявам – каза той грубо и приглушено. – Изплаших те. Съжалявам. – Дъглас се засмя: – Няма да ми повярваш, Александра. – Той галеше ръцете ѝ от горе до долу просто, за да я докосва, да я чувства до себе си. – Никога преди, повярвай ми, никога не съм обезумявал до такава степен, никога не съм бил така ужасно импулсивен. Шокиран съм, че мога да губя самообладание. Никак не ми харесва. Не е в мой стил. Ти си просто жена като всяка друга, независимо че си ми съпруга. Не те лъжа, Александра, Не ме гледай, като че ли съм чудовище. Не те отхвърлям. Предишния път се държах като глупак и тази вечер искам да се сдобрим. Не желая да те наранявам и да те плаша. Господи! Гърдите ти са прекрасни.

Той се задъхваше, сякаш беше тичал до северната ливада на Нортклиф и обратно. Александра опря ръка на сърцето му. Биеше бързо. Желаше я.

А тя се бе държала като глупачка – напълно вдървена.

– Съжалявам, Дъглас, но се страхувам. Няма повече да се държа като девственица.

Той се засмя и това я огорчи.

– Но ти си девствена все пак. – Дъглас се удиви на безропотното ѝ съгласие. Тя все още изглеждаше като на тръни, но имаше желание, пламенно желание да я научи.

– Ела тук.

Тя слезе по трите стъпала и застана право пред него.

– Както виждаш, аз все още много те желая. Вече ти казах, че не мога да контролирам реакциите си. Тук ли искаш да останеш, или ще дойдеш с мен, в спалнята ми.

– Искам да дойда с теб.

Без да каже нито дума, Дъглас я вдигна и силно я притисна към себе си. Дъхът и затопли бузата му, тя го целуна леко, със затворени устни, моминска целувка, съвсем невинна, така както би целунала чичо си. Хареса му много и усети силно желание. Пусна я на земята, хвана я за ръка и я поведе към спалнята си. Когато стигнаха, той се обърна с лице към нея и отново я вдигна. Този път тя го целуна по ухото и леко го захапа.

Дъглас взе тичешком останалите няколко фута до леглото си. Дишаше тежко и бе нужно само едно докосване, за да не може да се спре.

– А сега изслушай ме! – започна той, като си налагаше да я докосва, а само да я гледа, излегната на леглото му. – Не искам да ме пипаш и да ме целуваш отново. Не знам какво става с мен, но не мога да издържам, Александра. Разбираш ли?

Докато произнасяше тези думи, той си спомни отново как Райдър го нарече студен. Студен, ха! Очите ѝ се бяха разширили от удивление.

– По дяволите! Знам, че не разбираш, но просто кажи, че разбираш.

– Разбирам, Дъглас.

Тя обгърна врата му с две ръце и го дръпна към себе си. Той легна върху нея и я зацелува по устата отново и отново. Шепнеше ѝ да отвори устните си и когато тя го стори, застана безспир:

– Александра!

Повтаряше името ѝ непрекъснато, искаше му се да я целува вечно, докато остане без дъх, докато умре. Успя да се измъкне от халата, но когато се опря до плътта ѝ, загуби всякакъв контрол над себе си. Бе отгоре ѝ, силно притискаше корема ѝ. Отдръпна се назад и широко разтвори краката ѝ. После отново легна върху нея, започна да блъска, като си помисли, че ако не влезе в нея още сега, в този момент, ще умре. Не спираше, езикът му бясно навлизаше по-навътре в устата ѝ, докосваше нейния, а топлината ѝ караше сърцето му силно да бие, все по-бързо и по-бързо. Дъглас вдиша глава и я погледна:

– Не мога да повярвам – отново я целуна. Бе обвила с ръце гърба му, пръстите ѝ се забиваха и раменете му. Той се надигна и погледна надолу към тялото и, отворено за него, готово да го вземе, лицето ѝ бе бледо като гладкия ѝ корем. Като видя разтворените ѝ крака, почувства как се напруга и трепери и не можеше да повярва. Той седна между краката ѝ и я изгледа.

– Невероятна си – обхвана гърдите ѝ с ръце и ги замачка, след това се наведе и засмука зърната ѝ. Александра, шокирана и ужасена,

изписка. Изви тялото си нагоре и Дъглас полуля. Ръцете му шареха навсякъде, където достигаха. Радваше се, че е дребна, обхващаше корема ѝ, а пръстите му се провираха през тъмночервените къдрави косъмчета на венериния хълм. Тя беше толкова мокра, а той така необуздан и подлуден от страст, че просто не можеше да се сдържи, за да я приласкае, да я подготви. Повдигна я и я доближи до устата си.

Александра нямаше време да се шокира от тази постъпка. Езикът му бе горещ и влажен и тя само си помисли: „Господи! Нещо ще ми се случи.“ Стана съвсем бързо. Тя изпищя, когато усети силния удар и парещата топлина между краката си. Езикът му отиваше все по-навътре и един пръст леко влезе в нея, тя се изви нагоре, сграбчи косата му с ръце, затресе се и заплака, а думите му пареха в ушите ѝ. Мяташе се, а той беше там, все по-дълбоко в нея и тя чуваше как ѝ казва:

– Ела при мен. Александра, ела, ела... така. Сега си моя и това е освобождаването... ела.

Силното парене и стискане отслабнаха и в следващия момент пръстите му я галеха там долу, после я разтвориха и навлязоха плавно вътре в нея. Искаше ѝ се да му каже да спре, защото я болеше и знаеше, че няма да се получи, тъй като му е голям и ще я разкъса, но пръстите му бяха отново върху мазната ѝ плът, изследваха и галеха и тя захлипа от силата му, когато взе да навлиза все по-дълбоко в нея.

– Александра, погледни ме!

Тя го изгледа. Лицето му бе изопнато, по веждите му имаше пот, изглеждаше така, сякаш изпитваше болка, стенеше, силният му гръб се гърчеше. Той се хвърли напред, тя изпищя. Усещаше болката дълбоко в себе си, разкъсваща, пронизваща, все по-силна. Той лежеше върху нея, подпрян на лакти и не можеше да се спре. Задъхваше се, по лицето му бе изписано неверие и безумие, продължаваше да мушка все по-дълбоко, силно и бързо и още по-бързо, забравил за удоволствието. А тя плачеше.

После той изведнъж замря върху нея. Тя се изненада от абсолютната му неподвижност. Погледна го в лицето и видя изписано учудване и дълбоко удовлетворение. Изпъшка продължително и тежко, топлите му очи бяха мътни и обезумели и тя усети течността му в утробата си. Болката отслабна. Само допреди малко той лежеше върху нея, дишаше болезнено тежко, мачкаше я върху дюшека, а сега всичко свърши и тя се чудеше какво се е случило и какво предстои. След няколко минути Дъглас се изправи на лакти. Погледна я в лицето. Гледа я доста дълго. Намръщи се.

Най-накрая каза грубо и ядосано:

– Господи, не мога да повярвам. Това не биваше да се случва. Никога не е ставало преди. Не го очаквах и не исках. По дяволите!

Отдръпна се от нея и почувства как плътта ѝ потръпна. Претърколи се по леглото, стана и каза:

– Отивай да си лягаш! И за нейно удивление той се обърна и я остави. Отиде в спалнята на графинята и затвори вратата след себе си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Писькът накара Александра да подскочи в леглото. Бе силен, пронизителен и идваше от спалнята на графинята, където трябваше да спи тя. Скочи от леглото на Дъглас, осъзна, че е напълно гола, грабна завивката, уви се, втурна се към вратата и я отвори.

Там беше Дора, една от камериерките, петнайсетгодишна, глуповата и слаба. Тя пищеше с ръце на лицето си и гледаше втрещено към леглото през пръстите си.

Дъглас седеше на леглото и гледаше объркан голите си гърди, покрити с горещ черен шоколад. Белият чаршаф стигаше до корема му.

Александра спря и го изгледа.

Дъглас вдигна глава и изкрещя на камериерката.

– Глупачке, млъкни за Бога!

Дора затвори уста. Взе да кърши ръце. Александра бързо влезе в стаята и камериерката, като видя господарката, която бе очаквала вместо негова светлост, така удивително гол, каза:

– Ох, милейди! Мили Боже! Тук бил негова светлост, а аз мислех, че сте вие, и леко го разтърсих по рамото, той стана, нямаше никакви дрехи и толкова ме уплаши, че разлях шоколада върху него и го изгорих. Ох, милейди!

Александра погледна към Дъглас. Шоколадът покриваше гъстата растителност по гърдите му. Косата му бе разрошена, бузите – тъмни от наболите бакенбарди. Изглеждаше й така красив, че не можеше да разбере защо Дора е изпищяла. Ако тя го бе заварила така, щеше да скочи с него в леглото и да го целува, докато остане без дъх.

Тя се обърна към момичето:

– Всичко е наред, Дора. Свободна си. Донеси малко топла вода, кърпи и пешкир. Побързай, негова светлост надали се чувства добре с шоколад по гърдите си.

После тя се обърна към съпруга си:

– Добре ли си? Шоколадът изгори ли те?

Той изглеждаше ужасно разярен:

– Не, дявол го взел, но тя ме подлуди, тази истерична малка...

– Може би си я уплашил, защото те е заварила в леглото ми.

Тя се опита да остане спокойна, докато Дора излезе. После започна да се смее така силно, че очите й се изпълниха със сълзи. Преври се на

две и продължи да се смее.

– По дяволите! Спри!

– Слушам, милорд – каза тя и се посмя още малко. Най-накрая избърса очите си със завивката и погледна съпруга си.

Дъглас – разбуден от дълбок сън, полят с шоколад и подложен на крясъци – избута завивките и се надигна от леглото. Бе абсолютно гол и Александра се вкамени, като го видя.

Изобщо не изглеждаше, както предишната нощ.

– За Бога, жено, не ме гледай така! – Чак тогава Дъглас се огледа.

По члена му имаше кръв.

Той погледна увитата жена с дълга, разчорлена, тъмночервена коса, която стоеше там като малоумна; жената, която бе обладал предишната нощ, бившата девственица, негова съпруга, и каза глухо и объркано:

– Нараних ли те?

Тя го изгледа и несъзнателно се обгърна още по-плътно със завивката:

– Да.

– Все още ли те боли?

Тя се сконфузи ужасно да стои при него, а той, напълно гол, да ѝ задава въпроси, от който корените на косата ѝ почервенияха още повече.

– Малко. Не, не съвсем. Някак си странно е.

Той мина покрай нея, влезе в спалнята си, грабна халата и го навлеche. После я погледна и каза:

– Ела тук.

Александра наведе глава настрани въпросително и бавно се приближи към него. Без предупреждение Дъглас я вдигна и я сложи по гръб на леглото. След това взе да развива завивката.

– Спри! О, скъпи, какво правиш? Дъглас! – Тя го замачка, но без успех. Скоро лежеше гола и той я гледаше.

– Разтвори си краката. – Тя се извъртя настрани, но той я сграбчи за глезените и я върна обратно. – По дяволите, не мърдай, жено!

– Не, това е ужасно! Престани, Дъглас! Може вече да не съм девствена, но все още се смущавам.

Той се надвеси над нея.

– Тихо. Имам кръв по члена си, твоята кръв, моминската ти кръв и трябва да видя дали си добре. Много ли кръвиш? Забравих да те предупредя. Уплаши ли се? Дявол да го вземе, съжалявам.

Тя го изгледа:

– Не знам.

– Какво значи това не знам?

– Усещам как лепна, но не съм се гледала. Беше тъмно, а ти ме остави.

– Сега вече не е тъмно. Не мърдай, Александра! Той разтвори кратката й. – По дяволите. Ти ще имаш нужда от вода. Цялата си изцапана.

Тя бе унижена и абсолютно покрусена. Само лежеше с плътно стиснати очи. Усещаше големите му топли ръце върху слабините си, знаеше, че я гледа, че е светло утро и слънцето нахлува през прозорците. Искеше й се просто да отвори очи и да открие, че е с десет години по-млада, да чака дойката да я заведе за закуска и нищо от това да не се бе случвало.

Усетя, че той вдига завивката и застава отстрани до нея.

– Не мърдай. Ще донеса вода и ще те изкъпя.

Тя чу, че вратата се отваря. Сгуши се бързо в чаршафите, с такава скорост, на каквата не бе очаквала, че е способна.

– Милорд?

Беше Финкъл, камериерът на Дъглас.

– Излизай!

– Милейди? Това вие ли сте, така завита, О, Боже! Извинете ме.

– Финкъл, ти ли си?

– О, милорд, простете, мислех, че сте вие, но това била нейна...

– Няма значение. Разбирам те, повярвай. А сега отиди да донесеш вода. Следващия път чукай. Нейна светлост все още не е сигурна кое е нейното легло. Има проблеми с посоките и аз я уверих, че напълно я разбирам.

Когато вратата се затвори, Дъглас погледна към увитото тяло на леглото. Сега беше негов ред да се засмее. Тя се зарови още повече. Най-накрая той каза развеселено:

– Вече можеш да излезеш, Финкъл си отиде. Сега представяш ли си как съм се чувствал аз?

– При мен е по-лошо. Мъжете, изглежда, не ги е грижа кой какво ще види. Липсва им благоприличие.

– Доколкото схващам, това заключение се дължи на огромния ти опит? Няма значение. Трябва да свикнеш да ме виждаш, когато и където ми харесва. Що се отнася до бедния Финкъл, с неговите „О, Боже“ можете да си направите дует. Хайде ела, в стаята ти има топла вода.

Александра тръгна, а завивката се влачеше след нея като много дълъг булчински воал. Спря се на вратата:

– Аз сама ще се измия, Дъглас.

– Глупости! Трябва да видя дали си добре! Аз съм отговорен за това, че те нараних, макар че това не е най-точната дума за отнемането на девствеността, но няма значение. Направих го и ще се грижа за теб.

– Ще си отидеш. Не мога да позволя това. Прекалено неудобно е.

Дъглас се намръщи.

– Забрави ли вече какво правих снощи, мадам? Толкова скоро ли забрави как пискаше от удоволствие? Повярвай ми, тогава те гледах. Сега е съвсем малко по-различно. Стой спокойно.

– Не. – Тя се размърда неспокойно. – Снощи беше тъмно. Казваш, че е нормално да има кръв?

Той усети страха в гласа ѝ и омекна.

– Да, трябваше да те предупредя.

Той се намръщи, когато си спомни как бе изоставил спокойствието, всичко онова, което знаеше, и се бе поддал на силата на освобождаването, нещо напълно непознато за него, чувство, което мразеше и което го накара да избяга от нея и от сцената на провала си.

– Излез, Дъглас.

Дъглас вдигна купата с топла вода и я сложи на масата до леглото. Разстла кърпите за миене до купата. После се обърна към нея. Александра се опита да се затича, но се спъна в завивката и падна в прегръдките му. Той я вдигна и я стовари върху леглото. Отви я и каза:

– Уморих се да си играем на Цезар и Клеопатра. Отегчих се да ти казвам да мълчиш и да не мърдаш. Нямам желание да го повтарям.

Тя легна с обърната глава настрани, плътно затворени очи, разтвори краката си и той изми кръвта и спермата.

Дъглас се чувстваше спокоен и хладнокръвен, дори когато я докосваше и тя потрепваше. Спомни си, че по същия начин се усещаше, когато се грижеше за нея по време на боледуването ѝ. Тогава нямаше животинска похот, сега също. Приключи се с това, слава Богу. Отново бе нормален. Когато решише да я има отново, щеше да го направи с разум, с мисъл, с минимално участие. Без страст, без безумие. Тя нямаше да го докара отново до такава лудост. Той я избърса още веднъж и хвърли кърпата. Обърна се, за да ѝ каже да става, и разбра, че не може да откъсне погледа си от нея. Спокойствието му се замени от кратка въздишка, после от още една. Задачата му приключи, а с това и самообладанието му. Прехваленото му самообладание се превърна в спомен без никаква стойност. Не преставаше да я гледа. Пръстите му помръдваха от близостта на тялото ѝ. Кожата ѝ бе мека, розова и топла и той разбра, че

трепери. Не, нямаше да се остави да се разтърсва при вида на гола жена. Никога преди не се беше случвало. Пръстите му леко влязоха в нея. Искаше да я погали, да я помилва с пръсти и устни. А гърдите – искаше да ги обхване с длани, да изпълнят ръцете му, да ги смуче, да търка бузата си по меката и плът и да усеща с лицето си ударите на сърцето ѝ.

Затаи дъх. Беше по-лошо от предишната нощ. Пълзящата лъст, чуждата за него настойчивост го подлудяваха, не можеше да се познае, логиката му изневеряваше. Кръвта пулсираше в главата му, чувстваше мускулите си, членът му щръкна и запулсира. Беше изпълнен с такова желание, че чак трепереше. Опита се да открие късче разум в ума си, но не успя. „По дяволите“ – каза си той, намери се върху нея и разтвори широко краката ѝ.

– Повдигни се – и той ѝ подхвана ханша с големите си ръце. Задъхваше се, почти се разтърсваше, бе толкова близо до освобождаването, не разбираше, не можеше да си го обясни и тогава изведнъж ѝ го вкара.

Александра изпищя от изненада.

Дъглас застина над нея, но само за момент. Беше гореща и много малка и той усещаше как плътта ѝ се нагоди към него, приемаше го плавно, което значеше, че има желание и у нея. Нямаше принуда, а само топъл прием, чувстваше всяко нейно движение, беше прелестно, извиваше се под него, а той проникваше все по-навътре. Тя плачеше и тези малки сълзи предизвикаха известен проблясък на разум у него. Притискахе утробата ѝ дълбоко и все пак не му беше достатъчно, искаше да пхне език в устата ѝ и да притиска тежките ѝ гърди до себе си.

– Александра.

Тя отвори очи.

– Моля те, не се движи. Наранявам ли те?

– Не съвсем, само не знам какво ще стане и е страшно.

– Обещавам, че следващия път ще е бавно. Заклевам се но не сега. Моля те не мърдай. Ако се движиш, ще откача. Разбираш ли?

Тя го гледаше объркана.

– Просто кажи, че разбираш.

– Разбирам.

– Добре. Стой спокойно. Не знам какво ми става. Никога не ми се е случвало. Не мога да го приема – тогава почувства как мускулите ѝ се притискат към него, той изстена, напрегна се и се повдигна. Изруга и затвори очи. Вкара го дълбоко, леко се отдръпна назад, за да влезе още по-навътре и ръцете му се забиваха в бедрата и, докато я повдигаше нагоре. Изкрещя, когато достигна кулминацията, беше като луд, крещеше

така, както никога в живота си. После се отпусна, целуваше я, искаше да я има, да поглъща сълзите ѝ, да усеща топлината на устата ѝ, продължаваше да се движи вътре в нея, не вярваше, не разбираше нищо и не можеше да спре.

Накрая се успокои и застина върху нея. Случи се отново същото. Самозабрави се, не знаеше кой е и какъв е. Тази жена го бе докарала до такъв нелеп край и той нямаше да го приеме. Намръщи се. Тя плачеше, лицето – бледо, косата – разрошена.

– Съжалявам – каза той и се отдръпна. – Следващия път ще е бавно, кълна се, и няма да се страхуваш. Съжалявам.

Той стоеше сковано гърдите все още се надигаха. Погледна към разтворените ѝ крака.

– Съжалявам, но не мога...

Дъглас бързо се обърна, халатът му се развя и в този момент ядосан глас рязко го спря:

– Ако избягаш, Дъглас Шербрук, заклевам се, че ще напусна Нортклиф Хол, ще замина за Лондон и ще разкажа на всички, че си свиня и не си отличен любовник. Ще кажа на всички дами, че изобщо не можеш да се контролираш, че си побъркан и не мислиш за нищо друго освен за себе си. А, да... и че си много космат и ужасно се потиш!

– Дявол да те вземе, вината е твоя! Ако не си така.

– Така – какво? Така изключително красива? Така съвършена?

– Не, ти не си, не съмсем, просто... вината трябва да е у теб. Нито една жена преди не ме е правила на такъв глупак, такъв неконтролируем идиот и Господ е свидетел, че ти не си сестра ти...

– Не, съмсем съм сестра ми! Аз съм си аз и ти едва намираш сили да ме погледнеш.

– Това е абсолютно невярно. Гледам те и полудявам. Е, може би не от лицето ти, но от останалото. Трябва да си някоя вещица. Унижаваш ме. Трябва да е от тези твои гърди. Но и слабините, и коремът... Какво направи с мен?

– Все още нищо, но смятам да прережа жалкия ти врат с някой остър нож.

– Да не си посмяла да ме заплашваш. По дяволите! Господ знае колко по-добре бях, преди да се появиш в живота ми! Поне знаех кой съм, какво правя и защо го правя.

„Добре, че този път – помисли си тя след затръшването на вратата – той си отиде в своята стая, а не в моята.“

Събра краката си. Бе наранена дълбоко вътре, мускулите в

слабините я боляха и бяха обтегнати. Вече не беше девствена. Ако не си спомняше невероятното удоволствие от предишната нощ, вероятно щеше да го сметне за животно. Александра въздъхна и се измъкна от смачканата завивка. Цялата бе изцапана, прав беше. Тя дръпна шнура на звънеца.

Близко час по-късно Александра се надигна и видя Дъглас, който стоеше облегат на стената, между две картини на Шербрук, със скръстени ръце.

– Доста се забави – каза той и се отлепи от стената. – Вярвам, че си готова за закуската.

– Защо не? Може би майка ти ми е сложила отрова за мишки в бърканите яйца.

– Аз ще изям порцията ти, както спях и в леглото ти. Ще бъда придворният ти дегустатор. Между другото тази рокля ни най-малко не подхожда на графинята на Нортклиф.

– Изчакай само минутка и ще измисля и за теб някой комплимент.

– Не е нужно. След като веднъж съм те взел, трябва и да те облека подходящо. Особено не ми харесва, че всичките рокли сплескват гърдите ти. Не е здравословно. Не че искам да ги излагаш на показ, но ще бъде хубаво да са малко по-разголени. Не ми се иска да разчитам само на въображението си.

– Какво търсиш тук?

Той се усмихна и и предложи ръка.

– Помислих си, че може да се осмелиш да го кажеш. Единствено сипеше заплахи, като лежеше по гръб с разтворени крака. Няма да ти позволя да заминеш за Лондон и да разкажеш на дамите как съм се държал. – Той ѝ се усмихна още по-широко. – Не, че ще ти повярват. Никога. Само ще ти се присмеят. Ще помислят, че си ревновка и лъжкия.

Тя не го поглеждаше.

– Ще замина за Лондон в момента, в който се уверя, че сестра ти не е наоколо. Ще убедя дамите, че това, което им казвам, е вярно.

– Няма да заминеш.

– Престани да скърцаш със зъби, няма да ти помогне. Ще правя това, което искам.

Той каза много тихо:

– Може да имаш дете.

Изражението на лицето ѝ рязко се смени и тя го зяпна.

– Не, това не е възможно. Не вярвам от веднъж да има резултат. Не е логично. Казваш ми го само за да ме сплашиш. Нали?

– Напротив, напълно е възможно. – Той опря ръката си на корема ѝ.
– Два пъти се изпразних в теб. Само не ми казвай, че и двата пъти са били толкова незначителни, че не си ги усетила.

– Как бих могла да ги забравя? Първия път ме нарани, а втория се държа като дивак.

Дъглас се намръщи и махна ръката.

– Не исках да стане така. Значи си лъгала първия път. Пищеше като...

– По-тихо. Ако това ти е извинението, позволи ми да ти кажа, милорд, че не си познал. Поне не ме обвинявай.

Той я погледна замислено:

– Нямахте да съм същият без теб, какво да правя?

– Ще отида да наточа ножа.

Дъглас се ухили, като видя, че братовчед му се задава по коридора.

– Ако не идваше Тони, предателко такава, щях да те посъветвам да стоиш по-далеч от мен.

– Къде е жена ти, Тони?

Тони му отвърна със сънена, преситена усмивка:

– Още спи и без съмнение ме сънува.

Усмивката на Дъглас се замени с ръмжене и Александра, която му беше бясна, не можа да се сдържи и го удари с юмрук в корема.

Той пое дъх и се засмя въпреки болката.

– Трябваше да удариш Тони, а не мен, съпруга ти, който снощи те накара да пициш от удоволствие.

– Аха – каза Тони и погледна лицето на Александра, по което бяха изписани ярост и неудобство. – Време беше, Дъглас.

Александра не можеше да се справи с този безочлив мъж. Нямахте ли за него скромност, дискретност?

– Предполагам, че вината е и в мен, за да говорите с такова неуважение. Млъкнете и двамата.

– Съпругата не е лошо нещо – каза Тони, като вървеше в крак с Александра. – Винаги до теб, готова за целувки, за ласка и милувки.

– Жената не е домашно куче.

– О, не, тя е много повече от домашно куче. Какво ще кажеш, Дъглас?

На Александра ѝ се стори, че Дъглас не слуша Тони. Бе се загледал в стълбите. Може би си мислеше за Мелисанда – глупачката. Дъглас се намръщи и каза рязко:

– Чичо Албърт и леля Милдрид още ли са тук?

Тони се прозя и се почеса по лакътя:

– По всяка вероятност. Това е твоята къща. Ти си скапаният домакин. Би трябвало да знаеш кой живее под твоя покрив.

– Вие сте тук и един Господ знае, че не ви искам.

Тони бе доволен от липсата на сърдечност. Той каза непринудено:

– Хайде, хайде, братовчедо. Мислех си, че тази сутрин всичко ще бъде забравено. В крайна сметка ти се ожени за Александра по начин, по който всеки един мъж взема съпругата си, и като ви гледам, бих казал...

– По-добре не казвай нищо, Тони!

– Извинявай, Алекс. Ти си прав, Дъглас. Бих искал да заведа Мелисанда на Струобери Хол в петък. Доволен ли си?

– Още три дни в твоята ужасна компания!

– И на сестра ми – каза Александра. – Трябва да си доволен и на това. Можеш да си седиш, да размишляваш, да въздишаш и да се правиш на меланхоличен.

– Бих бил доволен, ако си държите езика зад зъбите, мадам.

– Не съм виждал Дъглас да мисли за жени, Алекс. Сигурно щеше повече да се гордее.

– Здравейте! Добро утро, Александра! За Бога, изглеждаш толкова бледа. Не си ли спала добре? Дъглас пак ли се заяжда с теб? Добро утро, господа.

Александра погледна ентузиизираната си млада зълва, която изглеждаше здрава, жизнерадостна, отблъскващо яка, и въздъхна:

– Здравей, Синджън.

– Здравсти, малката – каза Тони.

Дъглас изсумтя на сестра си.

– Майка ти в трапезарията ли е? – полита Александра.

– О, не, още е твърде рано за нея. Тя не става почти до обяд. Ела, Александра, няма защо да си губиш времето. Само леля Милдрид е там. Както знаеш, тя бая си похапва, така че няма да каже нищо. Странно, а е толкова слаба?

Александра отново въздъхна.

– Сутрин майка ми е като изцеден лимон. Леля Милдрид е по-скоро като сушена слива.

Синджън се намръщи и се обърна към брат си:

– Не мога да си представя сушена слива да яде много.

– Знаеш ли, че си отворителна, Синджън?

– Тази сутрин не си в особено хубаво настроение, Дъглас. Да не би

Тони пак да се е заяждал с теб. Не му обръщай внимание. Толкова се радвам, че си вкъщи и че си женен за Алекс. Ще поюздим ли след закуска?

– Защо не? – каза Александра. – Бих искала да маркирам най-краткия път до Лондон.

Леля Милдрид се бе заела с две кифли, от който капеше мед и масло. Тя погледна Александра изпод навъсените си вежди, но не каза нищо.

Дъглас хвана Александра за лакътя и я спря. Тя го погледна.

– Време е да седнеш там, където ти е мястото – каза той.

Тя отправи поглед към стола на графинята и потръпна:

– Не е нужно и...

– И нищо. Мълчи и ми се подчинявай. Това ще е нещо ново за теб. Хайде, седни!

– Изглеждаш чудесно на този стол – каза Синджън. – Мама ще скръцне със зъби, но най-правилно е предимство да има съпругата на Дъглас. Ти си господарката сега, а според Дъглас всеки от рода Шербрук трябва да изпълнява задълженията си и да носи отговорност.

– Жалко, че братовчед ми не обръща внимание на нито една от известните максими на Шербрукови, голям грубиян.

Леля Милдрид каза на всеослушание на масата.

– Твърде е дребна за този стол.

Дъглас се усмихна от другия край на масата на жена си:

– Искаш ли да седнеш на възглавница?

– Всъщност, лельо – каза Синджън, – този стол е точно за Алекс. Мама малко прелива извън него. На стола в гостната би трябвало да се сложи възглавница за Алекс.

– Права си, Синджън – каза Тони.

– Никой не те е питал за мнението ти. Антъни – каза леля Милдрид. – Държиш се отвратително. Наистина! Да се ожениш за две момичета и да пробуташ на Дъглас не тази, която трябва.

– Кифличките са много вкусни – каза Синджън и предложи една на леля си.

– Моля те, лельо, не казвай това на жена ми – каза Тони. – Аз съм нейният живот, съсипва се, ако липсвам дори и за миг, тя...

– Мисля, че днес трябва да купим кобила за Алекс, Дъглас – каза Синджън и подаде една кифла на Тони. – Не можеш да натупаш Тони на масата за закуска.

– О, Дъглас, срещнах Том О'Мали и той ми разказа за посещенията

ви с Алекс, как хубаво си се грижел за нея и как още на следващия ден си му изпратил ново легло. Каза, че било истински рай, и сигурно е така, това е първото легло, на което спи и е по-дълго от него. А, ето го и Холис. Негова светлост се нуждае от кафе, Холис.

– Май наистина се нуждае – съгласи се Холис и наля кафе от фин сребърен кафеник. – Ваша светлост желае ли кафе?

Алекс подскочи. „Ваша светлост!“ Погледна учтивото лице на Холис.

– Малко чай, ако обичаш, Холис. Не съм свикнала с вкуса на кафето.

– Струва ми се, млада лейди, че сте седнали на моя стол?

– О, скъпа – каза Синджън, – още не е станало обяд.

Овдовялата графиня на Нортклиф бе преизпълнена с ярост.

– Млъкни, Джоун, защото иначе ще прекараш останалата част от годината в спалнята си. Виждам как я окуражаваш. А що се отнася до теб, ще се преместиш.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внезапно в трапезарията се възцари пълна тишина.

Алекс погледна към Дъглас. Той седеше абсолютно неподвижен, като статуя, с вилица в дясната ръка. Леко ѝ кимна. Значи оставяше всичко на нея. Нямаше да се намесва. Тя преглътна и се обърна към свекърва си.

Заговори меко:

– Както знаете, името ми е Александра, а не „млада лейди“. И за да бъдем още по-точни: лейди Александра. Дъщеря съм на дук. Странно или не, сме в Карлтън Хауз, аз имам предимство пред вас. Въпреки че направих крачка назад, що се отнася до женитбата, все още имам предимство. Независимо от всичко сме роднини. Вие сте доста по-възрастна, ето защо ви засвидетелствам уважението си. Никога не съм разбира-ла защо възрастта изисква по-голямо уважение, но, изглежда, такъв е животът. Сега бихте ли ме наричали „Александра“ или „лейди Нортклиф“?

Графинята на Нортклиф не беше клон, за да се прекърши от силен вятър. Въпреки че виждаше неумолимостта на момичето, седнало в стола ѝ – нейния стол, – така че трябваше да положи усилие, за да преоцени положението си. Синът и не каза нито дума. Той не я защити, собствената си мила майка. Вдовицата пое дълбоко дъх, но бе изпреварена от Холис, който тихо каза:

– Милейди, готвачката е приготвила тази сутрин специална кифличка с орехи и стафида, покрита със замразени бадеми и канела. Прекрасна е наистина и готвачката очаква със затаен дъх мнението ви. Заповядайте, милейди, ето, седнете тук, на този чудесен стол, от който се открива такава хубава гледка към източната ливада. Можете да гледате как наперено се разхождат пауните. Винаги съм смятал, че това е най-хубавото място на цялата маса.

Вдовицата се колебаеше какво да направи. „Фалшивата“ ѝ снаха я накара да вземе решението. Александра плесна въодушевено с ръце.

– Ох, много искам да гледам пауните, Холис. Опашките им напълно ли са разтворени? Чудесно! Мадам, имате ли нещо против аз да седна там тази сутрин, за да ги гледам. И преди съм забелязвала, че този стол е на великолепно място.

Когато вдовицата заговори, и трите ѝ брадички се повдигнаха.

– Не, бих искала аз да ги гледам тази сутрин. Забавни са. Е, Холис, очаквам да бъде настанена. Донеси кифлата ми.

Дъглас бе поразен, напълно поразен. Погледна към Александра, но тя бе навела надолу глава. Това също му направи впечатление. Нито ликуване, нито злорадство за тази малка, но доста забележителна победа. Тя бе успяла да не превърне трапезарията в бойно поле с помощта на Холис. Тогава ѝ каза:

– След закуска с Александра ще ходим до фермата Брандърлей, за да ѝ купим кобила. Ще дойдеш ли с нас Синджън?

Устата на Синджън бе пълна с пушена риба и тя само кимна. Тогава се появи Мелисанда, която каза весело от вратата:

– О, какво удоволствие! Тони, не искаш ли и на мен да купиш кобила? Бих искала да е бяла, чисто бяла – с дълга, гъста грива.

Тя изглеждаше така изключително красива, че ръката на Дъглас замръзна във въздуха с вилицата. Сутрешната и рокля бе бледосиня, честно казано, съвсем обикновена, но това бе достатъчно. През гъстите ѝ черни къдрици беше завързана синя панделка. Изглеждаше крехка, фина и извънредно привлекателна.

– А не искаш ли и нов костюм за езда, Мелисанда? – попита Синджън. – Чисто бял, с яркозелено перо на шапката? Колко прекрасно ще изглеждаш? На чудесно седло, върху бяла кобила. Ще бъдеш като вълшебна принцеса.

– Бялото я прави много бледа – каза Тони сухо, докато разбъркваше яйцата в чинията. – За мен бе голямо облекчение, щом разбрах, че не трябва да носи повече бяло освен на сватбата ни.

– Бледа. Никога не съм бледа! Това не означава ли, че ще изгледам отвратително жълта? Това е абсурд. Никога, никога не съм била бледа.

– Така ли мислиш, Мели? Огледалото ти те лъже. Трябва да се доверяваш на съпруга си. Както знаеш, имам изискан вкус. Сега смятам да изхвърля всичките ти момински нощници. Никакво бяло повече. Само яркосиньо и зелено – всички от коприна и сатен. Разбира се – и чехли в тон. Какво мислиш, любов моя?

Мелисанда изпадна в леко затруднение:

– Никога не съм била жълта, но много ще се радвам да получа нови дрехи.

– Надявам се. След като постоим в Струобери Хол колкото аз реша, ще отидем в Лондон и ще разбиеш младите мъжки сърца с несравнимата си красота, с коприна и сатен.

– Но аз искам сега да отида в Лондон, Тони!

– Искаш ли кифличка, скъпа? – попита графинята на Нортклиф.

Дъглас гледаше Мелисанда. Синджън забеляза как се мръщи. Тя се засмя над чашата с чай.

– Трябва да покажеш на всички прекрасните си акварели, Мели. – Тони гледаше как жена му фино разчупва една кифличка с красивите си нежни пръсти. – Дъглас, тя нарисува няколко картини на Нортклиф. Мисля, че ще ти направят голямо впечатление.

Мелисанда изпусна кифлата си, усмихна се блясаво на съпруга си, наведе се към него, а очите ѝ искряха:

– Наистина ли ги харесваш, Тони? Сериозно? Трудно е, светлината непрекъснато се сменя, особено близо до клена. Да се опитам ли да нарисувам пауните, които всички така обичат?

– Не знам – отвърна той и я погледна замислено. – Може би е по-добре да нарисуваш кобилата, която ще ти купя. Но не бяла, моля те, Мели. По-скоро червеникавокафява с бели крака. Не искам да си банална.

– Банална! Никога не съм била... какво точно искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че ще ти липсва оригиналност. Ще си най-обикновена.

Мелисанда се намръщи, а после дари мъжа си с красива усмивка:

– Е, добре, милорд. Тогава ти ще ми избереш оригинална кобила.

– Да. Ще се научиш да ми се доверяваш за в бъдеще. Винаги правя това, което е най-добре за теб.

Мелисанда бавно кимна.

Синджън намигна на Александра.

Овдовялата графиня на Нортклиф се обърна със загрижен глас към леля Милдрид:

– След закуска искам да си поговорим за пристигането на лейди Джулиет. Трябва да подготвим едно малко соаре за нея, не мислиш ли? Тя е важна личност и има нужда от признание, а след като Дъглас няма да се омъжи за нея, защо...

„Миличкият“ – помнели си Александра, като гледаше Дъглас, който сякаш беше готов да заплюе любимата си майка. Тя го изпревари:

– Бих желала да се запозная с всички съседи. Мисля, че един прием в чест на Джулиет ще е много подходящ за това.

– Приемът ще бъде за да представя жена си – каза Дъглас с непреклонен и студен като на съдия глас – Лейди Джулиет ще бъде наша гостенка за толкова дни, за колкото любезно я поканим. Но в никакъв

случай, майко, няма да обявяваш, че това е в нейна чест. Разбираш ли ме?

– Пауните свиха опашките си – каза графинята на Нортклиф, надигна се от масата и величествено се оттегли.

Тони почти се задави с кафето.

Лейди Джулиет пристигна след около час, точно десет минути преди да успеят да избягат към Брандърлей.

Синджън пшккаше зад Александра. На Александра също ѝ се охкаше, но бе по-голяма и освен това беше съпруга, така че изпъна гърба си и пое дълбоко въздух.

– Доколкото виждам, дръжката на метлата е отзад – каза Дъглас, като застана до Александра на върха на широката стълба, която стигаше до поспаната с чакъл алея за колите пред Нортклиф Хол.

– За какво говориш?

Той само махна с ръка и се загледа в младата жена. Кочияш в жълто-бяла ливрея учтиво ѝ помагаше да слезе от каретата. Друг кочияш постави стълбичка под изиячните ѝ крака. Последва я камериерка с кисела физиономия, която притискаше към гърдите си голяма кутия за бижута.

– Лейди Джулиет, дъщеря на маркиза на Дакър – съобщи кочияшът.

– Ще направим ли реверанс – попита Синджън през зъби, – или пък да помолим за милостиня.

– Тихо – каза Дъглас.

Графинята бе повече от любезна. Скоро стана ясно, че лейди Джулиет беше не само невероятно красива, но и с изключително високо мнение за важността си. Тя, изглежда, много се радваше, че идва в Нортклиф Хол, докато не видя Мелисанда. Оглеждаше неочакваната и нежелана личност, докато вдовицата казваше:

– Моя скъпа Джулиет. Дъглас се ожени. Такава изненада, но ще разбереш, че...

Лейди Джулиет погледна вдовицата безизразно.

– Оженил се е? Без да ме види?

– Да – отвърна вдовицата.

Лейди Джулиет искаше веднага да си тръгне. Почувства се унижена. Отвратителният граф се бе оженил дори без да се види с нея, Джулиет, най-красивата млада лейди в три графства. Тя приближи до Мелисанда и погледът ѝ стана още по-остър. Вървеше абсолютно

спокойна. В изблик на честност Джулиет трябваше да признае, че тази Мелисанда, новата съпруга на графа, е вероятно най-хубавата млада дама почти в цяла Англия. Вътрешната честност моментално се превърна във враждебност и омраза до мозъка на костите ѝ. Той бе един мерзавец! Заслужаваше баща ѝ да го намушка на върха на шпагата си.

– Къде се запознахте с Дъглас? – попита тя, като гледаше Мелисанда право в очите.

– Срегнахме се преди около три години, когато се бе върнал в Англия, ранен в някаква битка. Не си спомням точно каква.

– Така ли? А после сте се оженили по семейно споразумение. Имало е предварителна уговорка?

Мелисанда наклони прекрасната си глава въпросително настрани:

– Не, оженихме се, защото ужасно си подхождаме.

– Но това е невъзможно!

Дъглас и Тони пристъпиха едновременно напрегнато. Тони каза непринудено:

– Страхувам се, скъпа лейди Джулиет, че правите прибързано заключение. Мелисанда е моя съпруга. Сестра ѝ, Александра, е графинята на Дъглас.

Настъпи гробна тишина, последвана от шумен разговор.

Най-накрая Дъглас каза силно:

– Тишина! А сега, лейди Джулиет, позволете ми да ви представя на съпругата си, Александра.

Джулиет погледна към Александра и се почувства малко по-добре. Радостно се засмя и каза:

– О, Боже! Но това е чудесно, милорд. Намерили сте си съпруга за твърде кратко време. Сигурно е резултат на старо семейно споразумение. Понякога е умно човек да изчака. Все пак е приятно, че посетих Нортклиф.

– Да – каза Синджън, достатъчно силно, за да може Джулиет да я чуе: – Вярно е това, което каза Тони. Джулиет е хубава, но не колкото Мелисанда.

На Дъглас му се прииска да издърпа ушите на сестра си.

Александра знаеше с абсолютна увереност, че тази гостенка няма да допринесе за разведряване на атмосферата.

Тя се усмихна, когато чу Мелисанда да говори на Тони, докато вървяха към къщата:

– Не е ли странно! Защо не ме хареса, след като дори не ме познава? Тони, добре разбирам, че съм красива, но може би красотата не е

най-важното нещо..., а дори и да е, има и други неща, като характер например, не е ли така?

Тони целуна жена си пред погледа на всички, които случайно можеха да видят.

– Ти си възхитителна, а характерът ти в близко бъдеще ще се равнява на красотата ти.

Синджън се обърна към Александра:

– Добре е, че Дъглас не чу. Тони внимава с хвалбите и импулсите. Държи се просто отлично.

– Нищо ли не ти убягва?

Синджън се сепна.

– Разбира се, но това е важно, Алекс, много важно... На Дъглас му трябва помощ, за да разбере всеки един човек напълно. – Тя се изкикоти като малко момиченце: – Тази Джулиет е абсолютна глупачка. Чудя се дали е също толкова глупава, колкото е надута. На Дъглас му се искаше да издърпа ушите повече на нея, отколкото на мен.

– Не му обръщай внимание – каза Александра. – Хубавите жени винаги му правят впечатление.

Синджън я погледна строго.

– Сега пък ти се държиш като глупачка.

– Не говори глупости. Мислиш ли, че ще можем да оставим Джулиет на майка ми и на леля Милдрид и да отидем до фермата Брандърлей?

– Искрено се надявам.

Но не успяха да се измъкнат. Два нескончаеми часа Александра слуша разказите на Джулиет за всичките ѝ завоевания по време на сезона в Лондон. Най-накрая Джулиет се обърна към Мелисанда, която разглеждаше един от пръстите на Тони:

– Разбирам, че сте далеч от мисълта да имате сезон, лейди Ратмор. Трябва да сте щастливи, че сте си намерили съпруг след толкова много опити.

– Да, вярно е – каза Тони тъжно. – Само я погледнете. Като вещица е, толкова стара, с дълги зъби. Трудно ми беше да я взема от „рафта“, бе толкова навътре и нависоко. Трябваше да използвам цялата си решителност, за да стигна до нея. Дори и сега се опитвам да я убедя да си слага чаршаф на главата, за да шади чувствителността си. Ожених се за нея от съжаление. Предполагам, че и другите мъже я съжаляват, защото и от трийсет фута разстояние се побъркват и полудяват.

Александра се изненада, когато видя Мелисанда да хапе палеца му, а после леко да търка бузата си в дланите му. След това обърна очи към

Дъглас, който представляваше олицетворение на учтив благородник, със скръстени ръце, облегат на камината. Тай местеше погледа си от Джулиет към Мелисанда и Александра. Лицето му бе безизразно или поне Александра не можеше да забележи нищо. Сравненията й този момент предизвикаха само голямо униение. Беше време да се направи нещо, а не само да седи като пън.

Александра се надигна и протегна ръка на Джулиет.

– Моля да ме извините, но трябва да погледна какво става с вечерята. Ако нещо ви е нужно, не се колебайте да го поискате. Добре дошли в Нортклиф.

Тя излезе от стаята и почувства, че лицето на свекърва й е станало тъмночервено от яд. Алекс бе излъгала: не искаше да отиде при мисис Пийчъм. Знаеше добре, че готвачът ще приготви вечерята колкото и да е аскетична, въпреки че ще мърмори.

Тя отиде в градината, където бяха поставени всички гръцки статуи. Паркът бе в безобразно състояние. Трябваше да говори с Дъглас – нужно й беше разрешението му, за да заповядва на градинарите, тези мързеливи глупаци. Имаше един особено красив розов храст, който се задушаваше от бурени. Александра не се поколеба, тъй като роклята и бе стара и не съвсем предизвикателна според Дъглас. Тя коленичи и започна да плеви. Скоро взе да си тананика. Почувства се спокойна. Забрави за Джулиет, успя дори да забрави свекърва си.

Започна леко да ръми. Почвата омекна още повече и тя копаеше и скубеше, спокойна и изящно наведена. Не се интересуваше от водата, която се стичаше по носа й.

Най-накрая розовият храст бе освободен. Сякаш пламна пред очите й. Цветовете станаха по-червени и по-големи, а листата по-зелени и пишци.

Тя приседна на колене и се усмихна.

– Господи!

Все още засмяна, тя се обърна и видя Дъглас, навесен над нея с притворени очи и с ръце на хълбоците.

– Здравей! Не е ли чудесно. Колко по-весел стана и по-здрав на вид.

Дъглас погледна към проклетия розов храст и видя, че е вярно. После се обърна към мръсната си жена, косата й бе клюмнала и слепнала по челото от дъжда.

– Хайде, време е да се преоблечем за вечеря.

– Как ме откри? – попита тя, като се изправи и избърса почернелите си от мръсотия ръце в роклята.

– Разбрах от Мелисанда. Каза ми, че докато рисува, ти като че ли караш нещата да растат. Имам сума ти градинари. Няма нужда да се цапаш така.

Тя го погледна строго и той се засмя.

– Градинарите те мамят. Тези красиви градини не са пипани от твърде дълго време. Ужасно е.

– Ще говоря с Данверс.

– Той ли е главният градинар?

– Не, той е моят иконом. Не е тук в момента. Баща му е болен и той отиде при него в Коутмаут.

– Главният градинар носи отговорност, милорд.

– Чудесно, можеш да говориш със Старт, когато поискаш. Каж ми, че съм ти разрешил. Сега ела, трябва да се оправяш.

– Надали може да се направи нещо кой знае какво.

Дъглас се намръщи:

– Всеки път, когато видя сестра ти, се чудя как е така изискано облечена, а ти не си.

– Щях да имам нови рокли, ако имах сезон. Вместо това Тони ме омъжи за теб и нямах нито сезон, нито нови рокли. Не смятай Мелисанда за по-разглежена и обградена с повече внимание. Голяма част от роклите ѝ са от последния сезон.

– Разбирам – каза той и Александра се зачуди какво точно разбира.

Вечерята с два „диаманта“ в една стая на една маса беше истинско изпитание. Джулиет разказа как лорд Мелбърн се влюбил в нея и се усмихна на Мелисанда с чувство на превъзходство. Мелисанда само сви рамене и каза, че той я отегчавал с непрекъснатите си приказки за наследствените имения. След десетина минути се изчерпи и разговорът за натежалото грозде.

Джулиет каза как е отхвърлила предложението на лорд Даунли и колко бил огорчен. Мелисанда се засмя и каза, че лорд Даунли предлагал на всяка жена, която имала повече от хиляда лири зестра. Разговорът продължи в този дух.

Най-накрая Александра успя да се надигне и поведе дамите извън столовата. Не забеляза ядосания поглед на свеќърва си. Приближи се до пианото и седна. Изсвири няколко френски балади, като се опитваше да не обръща внимание на разговорите около себе си.

– Родителите ми се гордеят с мен – каза Джулиет. – Избрали са ми чудесно име. Лорд Блейсток ми каза, че сигурно са знаели колко ще съм красива. – Тя се обърна към Александра, която засвири още по

енергично. Джулиет повиши глас: – Родителите ти може би не са те очаквали. Името ти е мъжко, не е ли така, лейди?

– За коя лейди става дума? – попита Синджън. – Тук има много.

– Много сте млада, за да стоите при възрастните. Имам предвид Алекс, разбира се. Това е мъжко галено име.

– Имам един добър приятел, чийто кон се казва Джулиет.

– Джоун! Млъкни и се извини на лейди Джулиет.

– Да, майко. Извинете ме, лейди Джулиет. Но конят е много хубав, всъщност е кобила и има най-мекия нос и най-закръгления корем, а опашката ѝ – буйна и гъста, и я размахва, когато наоколо има мухи или жребци.

Дъглас дочу последните думи и се засмя, тъй като не можа да се сдържи. Сестра му бе най-доброто му оръжие и досега не беше осъзнавал чудесните ѝ способности. Радваше се, че ѝ бе позволил да слезе при тях тази вечер.

– Джоун! Дъглас, поговори със сестра си...

– Здравей. Синджън. Налей чаша чай, ако обичаш. Александра, продължавай да свириш. Имаш талант. Харесва ми.

Тони отиде да седне до жена си.

Когато вдовицата видя, че вечерта отива към провал, предложи да поиграят вист. Дъглас се усмихна и предложи на Александра да играе с него. Тони и Джулиет им бяха опоненти. Чудеше се дали жена му играе така добре, както намекна. Съмненията му не траяха дълго. Тя не успяваше много точно да пресметне картите си, но играеше със замах и въображение и начинът и на игра забележително приличаше на неговия. Това едновременно го дразнеше и му харесваше в той се зачуди за момент колко ли добре ще играе Мелисанда, ако само си закрие лицето с кърпа. Дватама с Александра спечелиха повечето ръце. Тони пъшкаше добродушно, когато Джулиет започваше добре, и стенеше при лоши карти.

Дъглас държеше картите пред устата си, за да не забележи никой сатанинската му усмивка, когато Алекс вкара вътре Джулиет и глупачката не можа да сдържи нервите си. Тя взе шумно да протестира, хвърли останалите си карти и стана.

– Откъде знаете, че попът пика е в мен? Не е възможно. Защо започвате с асото, та това е погрешен ход. Чист късмет. Или пък сте видели в огледалото.

Поведението ѝ бе крайно неуместно. Дъглас се изправи и каза студено:

– Предполагам, че сте уморена, лейди Джулиет. Такива необмислени приказки не могат да се изрекат от добре отпочинал човек.

Джулиет пое дълбоко дъх и замълча. Трудно положение във всички случаи, ето защо позволи на чичо Албърт да я отведе от салона.

– Красива е – каза безпристрастно Синджън, – но е толкова глупава. Жалко!

– Защо пък жалко, дете мое? – ухили й се Тони. – Някой нещастник ще се ожени за нея, очарован от красотата ѝ, и един ден ще осъзнае, че съпругата му е глупачка, на която ѝ липсва всякаква любезност.

Мелисанда застана до съпруга си. Сложи леко ръка на рамото му и той несъзнателно я погали.

– Съжалявах те, че игра срещу Алекс. Тя е страхотна! Татко я научи, Реджиналд се опита да я научи да лъже, но тя никога не успя да го направи. Винаги, когато се опитваше, се изчервяваше.

– Трябва да се научи да пресмята по-добре – каза Дъглас.

– Осмелявам се да кажа, че отговорността да я научиш на много неща е твоя, братовчеде – каза Тони, стана, поклони се на Александра и пожела лека нощ на останалите.

Александра въздъхна, когато с Дъглас се заизкачваха по стълбите.

– Признавам, че изкарахме дълга вечер.

– Да – каза тя. Завалише буквите. Дали щеше да дойде пак при нея? Забави крачка.

Дъглас спря по средата на коридора, хвана я за раменете и ясно каза:

– Нека да си изясним нещата, за да не въздишаш отново. Имаш само едни избор: в моята стая или в твоята?

В крайна сметка пак той реши нещата. Леко я избута в спалнята си и заключи вратата. Погледна я, после замислено отправи очи към слабия огън в камината.

– Тази нощ няма да те плаша. Ще бъда спокоен и нежен. Ще контролирам и моето, и твоето удоволствие. Аз съм мъж с опит, светски мъж. Движенията ми ще бъдат тихи и спокойни като огъня. Разбираш ли?

Тя погледна към огъня, после към него.

– Кажи, че разбираш, дявол да го вземе!

– Разбирам.

Тя протегна ръце към него импулсивно, той я вдигна и я занесе на леглото. Наведе се над нея и бясно започна да дърпа и да разкъсва роклята ѝ.

– Няма значение, дявол да го вземе! – Не можеше да спре да я целува. Когато ѝ разголи гърдите, очите му заблестяха, той застана, притискаше се към нея и смучеше зърната ѝ. Трепереше, гърчеше се, опитваше се да я покрие с целувки навсякъде.

Щом остана гола под него, той се изправи, за да си свали панталона. Никак не беше внимателен, бе обезумял и го разкъса. Остана гол. Бе великолепен. Тялото му искреше на светлината на огъня и тя каза:

– Толкова си красив, Дъглас.

– О, не, не – каза той, но този път не легна върху нея. Разтвори краката ѝ и я повдигна към устата си. – Няма да ти позволя да се отдръпнеш от мен. Харесва ли ти, Александра, Боже мой, колко си гореща, цялата трепериш. Моля те, кажи ми какво чувстваш.

Тя изстена и зарови пръсти в косата му, като го притискаше все по-близо, докато усети топлината му върху плътта си. Не можа да се сдържи. Изпищя и тялото ѝ се изви под него. Дъглас усети как ноктите ѝ се забиват в рамото му, почувства безумния натиск на мускулите ѝ. За нейно удоволствие той навлезе още по-навътре. Не я изчака да се успокои. Пъхна го в нея:

– Обвий с крака кръста ми – каза той.

Тя изпадна в забрава от удоволствие и изненада. Прегърна врата му и взе да го целува по устата. Той влезе още по-рязко в нея, ръцете му – големи и топли – обхващаха бедрата ѝ, тя го целуваше отново и отново, тихо стенеше, от което той загуби всякакъв контрол.

Занесе я на големия килим пред огнището. Знаеше, че скоро ще свърши, знаеше, че няма да може да се сдържи. Сложи я по гръб и влезе толкова навътре, че стигна до утробата ѝ.

Когато Дъглас се освободи. Александра се почувства така, както никога в живота си. Той се сгуши в нея и тя взе да го гали. Бе изпълнена с енергия и топлина и каза, без да мисли:

– Обичам те, Дъглас. Винаги ще те обичам.

Той изпъшка, обърна се настрани и я притисна до себе си. Тя усети по гръба и по краката си топлината на тлеещия огън. Почувства силните му ръце около кръста си. Дъхът му затопляше слепоочията ѝ.

Но в следващия миг изстина, като осъзна какво му бе казала. Той не бе реагирал. Разбра каква сила му беше дала. Чувстваше силата му на слабините си и се опита да стане.

– Не – каза той тихо и неясно. Прегърна я и я занесе в леглото. – Не. – Зави я със завивката. – Искам семето ми да седи в теб. – После легна при нея, зави се и силно я притисна. В следващия момент вече

спеше. Дишаше дълбоко и равномерно.

Само младо глупаче можеше да се държи така. Тя се отказа да става. Зарови лице в гърдите му. Космите му я гъделичкаха по носа. Поне не се опита да избяга от стаята. Целуна го по ключицата и езикът и се спусна към малките зърна на гърдите му. Близна го, той въздъхна, дълбоко заспа, ръцете му здраво обгръщаха гърба ѝ. Тя погледна към гърдите си, притиснати към него, и знаеше, че няма връщане назад. После заспа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Какво правиш?

Дъглас се обърна и видя Александра, застанала на прага.

– Виждам ясно колко е лошо наистина това положение на нещата.

– Но ти ми ровиш дрехите!

– Как ще знам от какво имаш нужда, ако не го правя? Проклетата да е оная омразна глупачка, сестра ми, дете се бърка във всичко; тя каза, че ако ходиш на проклетия прием, трябва да имаш нова рокля. Говореше с най-скръбния глас на светица, който можеш да си представиш. Да, изигра го чудесно – каза, че няма да е честно, щом нямаш нова рокля. И има безочие да ме погледне така, сякаш аз те оскърбявам.

– Престани, Дъглас! Не искам, нито пък имам нужда от нови рокли, това е смешно, а Синджън заслужава бой.

– Този път момичето имаше право... Хайде, Александра, бъди разумна, моля те.

– Добре, може би наистина имам нужда от нова бална рокля, но аз си имам пари, Дъглас, не искам ти да...

– Какво? Онези ужасни тридесет лири? Мило момиче, с тях не можеш да купиш дори корсаж за момиче с плоски гърди. Милостиви Боже, само парите, необходими да се покрие горната част на тялото ти, ще изпразнят джобовете ми. Не, не протестирай. Мълчи. Вече реших. Уговорих с една шивачка от Рай да дойде по-късно тази сутрин. Ще ти вземе мярка и тогава аз ще ти подбера подходяща рокля за малкия прием другата сряда. Като гледам колко рокли са останали, май се налага да те заведе при мадам Жордан в Лондон.

Дъглас затвори вратата на гардероба. Отвори я пак и започна да преглежда чехлите ѝ.

– А, както мислех. Имаш нужда да се облечеш от главата до петите.

– Дъглас – отчаяно каза тя, – наистина не е необходимо да ми купуваш разни неща. Приказките, че мога да те накарам да направиш всичко, бяха само глупава шега. Както каза, Синджън просто си пъха носа където не ѝ е работа. Прав си за балната рокля и ти благодаря, но моля те, стига вече. Не мисля, че...

– Мълчи.

– Не, няма да мълча. Аз не съм ти слугиня, която може да командваш. Слушай, не искам да ти бъда задължена, не...

– А, значи предпочиташ да ме позориш с тия парцали. По дяволите, жено! Няма да позволя да се говори, че съм стиснат; няма да допусна хората да мислят, че ти давам съвсем малко пари. Мисля, че клюките за нас са достатъчно объркани и без факта, че жена ми изглежда старомодна.

– Но теб много не те е грижа какво мислят хората – бавно каза тя, като го наблюдаваше. – Аз не съм старомодна. Само изглеждам старомодна, когато за нещастие се случи да съм до Мелисанда. Роклите ми наистина са малко старомодни.

– Има голяма вероятност да си до нея, затова трябва да направим нещо. Реших също, че гърдите ти трябва да са добре покрити, без значение колко струва това. Не сплеснати, пристегнати или нещо подобно, а само леко маскирани, малък намек за това, колко си надарена. Може би дори намек е твърде много. Ще трябва още да помисля. Има доста много джентълмени, които ще те гледат влюбено, и това ще те смущава. Освен това не приемам никакви възражения от твоя страна. Не разбираш ли, че ако допуснеш роклите ти да имат дълбоки деколтета, мъжете ще могат да те виждат цялата, до петите?

– Това е нелепо!

– Не. Ти не си много висока и затова повечето мъже ще имат възможност да те разглеждат с втрещен поглед от горе до долу. Няма да позволя гърдите ти да се виждат и всички тези простаци да се облизват, затова престани да спориш с мен.

– Но аз не споря с теб!

– А как ще го наречеш тогава? Викаш до побъркване, крещиш като проклета продавачка на риба.

– Добре! Заведи ме в Лондон, заведи ме да се видя с тази мадам Жордан, изхарчи всичките си пари за гърба ми!

– Ха! Имаш предвид за фасадата ти?

– О, Боже, Дъглас, моля те.

Това тя той се засмя.

– По дяволите, лош си колкото Синджън, дявол да те вземе!

– Не съвсем. Виждам, че си усвоила една от любимите ругатни на Шербрук. Опитвах се да си съдържам езика пред теб, но въпреки това си я научила. Няма да те питам от кого. Ще заминем за Лондон след приема, става ли? Не, недей да спориш с мен. Ти вече се съгласи и ще те накарам да изпълниш обещанието си. Това оня вероломен педераст ще замине с Мелисанда.

– И щом тя не е тук, ти няма защо да оставаш.

– Говориш доста драматично, но не знаеш за какво приказваш. И така, ако продължаваш да стоиш там, изпъчила гърди към мен, ще ти разкъсам роклята и ще закъснееш за срещата с шивачката.

Той излезе, тя продължи да стои с блуждаещ поглед в средата на спалнята и каза, обърната към гардероба:

– Странен човек.

Ако Александра мислеше, че Дъглас ще омокне и ще ѝ позволи да бъде насаме с мисис Плак, шивачката от Рай, тя скоро разбра, че греше-ше. Синджън се изтегна в един шезлонг, а Дъглас най-спокойно седна във фотойла, кръстоса крака, скръсти ръце на гърдите си и каза:

– Моля, започвайте, мисис Плак.

Тя искаше да заповяда двамата да излязат от спалнята ѝ, но от своя макар и кратък опит недвусмислено знаеше, че когато Дъглас реши нещо, никой не може да го накара да отстъпи. Стоеше като вцепенена, докато мисис Плак взимаше мерките ѝ. Вдигна ръце, изправи се в цял ръст; тогава се опита да се отпусне малко, така че гърдите ѝ да не стърчат напред толкова много, при което Дъглас остро каза:

– Не, изправи си гърба!

Тя се изправи. Тогава получи разрешение да остане, докато Дъглас внимателно прегледа рисунките на новите модели и избере рокля, която му харесва.

– Само – каза той, като поглаждайте челюстта си – махнете този во-лан при подгъва. Идва в повече. А, да, правата линия и високата талия ще създават впечатление, че е по-висока, О, и вдигнете деколтето поне с един инч.

– Но, господарю, така нейна светлост ще изглежда от провинцията! Това е последната мода от Париж!

– Един инч – отново каза негова светлост. – Вдигнете го с едни инч.

– Може ли да видя? – мило попита Александра.

– Разбира се – каза Дъглас, хвана я за ръката и я дръпна до себе си.

– Съгласна ли си, че тази рокля много ще ти отива?

Тя погледна роклята и ахна. Беше прекрасна.

– Какъв цвят имаш предвид?

– Бледозелено с тъмнозелена гюла.

– Не искам да изглеждам от провинцията.

Мисис Плак въздъхна с облекчение.

– Добре. Тогава няма да пипам деколтето.

– Не – каза Дъглас. – Искам хората да ѝ се възхищават, но не искам да я гледат втръчено.

Александра се усмихна, без да продума. Погледна устата му и очите ѝ потъмняха. Обичаше устата му, обичаше да я усеща върху своята; видя, че той стисна ръце. Обичаше силата на ръцете му, безумието на устата и ръцете му, когато я докосваше, когато ставаше див, необуздан и без задръжки, когато тя се превръщаше в най-важното нещо на света за него.

– Престани – тихо каза той.

– А-ха – каза Синджън, като се прозяваше с широко отворена уста. – Смятам, че направи добър избор, братко. А сега не мислиш ли, че можем да отидем да купим на Александра и още нещо?

– Ти ще останеш да ти вземат мярка за твоята рокля, Синджън. Аз я избрах и мама я одобри. Не, не се опитвай да ми благодариш...

– Щях да ти се карам за това своеволие! Искам сама да избирам роклите си.

– Много си млада, много си зелена. Недей да спориш с мен. Ще те видим с Александра по-късно. Благодаря, мисис Плак. Не забравяйте, един инч.

– Знаеш ли, наистина прояви своеволие – каза Александра на съпруга си, докато вървяха към конюшните.

Дъглас, обут в панталони от еленова кожа, пропъди една муха от бедрото си.

– Ти имаш нужда от това, както и наглата ми сестра. – Продължи да върви и без да я погледне, каза, но вече с тих глас: – Когато се върнем в Хол, отново ще те заведе при онзи очарователен поток. Стигнах до извода, че спалните с големи легла ме карат да губя разсъдък си и верния си усет. Да, по-скоро мястото, а не ти, ме прави груб и нетактичен. Ще отидем до потока и аз ще запазя самообладание. Ще съблека дрехите ти, ще те сложа да легнеш по гръб, ще те докосвам, ще целувам гърдите ти, ще те галя между краката, ще се усмихвам и ще ти говоря, докато те милвам. Може да обсъдим положението в Неапол от гледна точка на Наполеон и на роялистите. И аз ще съм блестящ, защото вниманието ми ще е насочено към думите ми, а не към тялото ми. Все повече ще се контролирам, разумът ще ръководи действията ми. След това, когато реша, че ми се иска да продължа с теб, ще го направя бавно, ще направя всичко както следва, всички неща, които досега все няхах време да направя. Да, непременно ще отделя повече време, а тя ще викаш и пищиш, докато не пресипнеш. И ще бъдеш много доволна, че съм истински джентълмен, щом правя всичко това.

Тогава той се обърна и я погледна. Изглеждаше удивена и

изпълнена с недоверие, а лицето ѝ бе болезнено зачервено. Той се разсмя.

– Ще можеш да викаш високо колкото си искаш. Наоколо няма да има никой освен няколко патици и птици. Да, харесва ми да те слушам как викаш посред бял ден, как слънцето осветява лицето ти, а аз те припускам в топлината на земята.

Тя го смушка в корема, а той се разсмя още повече. Искаше да му каже, че може да е колкото иска необуздан, но се поколеба и тогава той каза:

– Ще ти доставям още по-голямо удоволствие, щом отново стана отличен любовник.

Тя се зачуди дали това изобщо е възможно.

Във фермата Брандърлей те намериха тригодишна арабска кобила, чийто баща беше расов кон. Беше буйна, с мека уста и дълъг гръбнак, черна като нощта, с бяла звезда на носа. Опита се да ухапе Александра по рамото, Александра се дръпна навреме и тогава кобилата я смуши с нос по брадичката. Беше любов от пръв поглед.

– Така ще я кръстя – каза Александра, като започна да подскача от радост до Дъглас, щом той уреди покупката с мистър Кримптън. Завързаха новата кобила за задната част на кабриолета.

– Полунощ? Чернушка?

– О, не, това е банално, а сам знаеш колко много трябва да се пазим от подобно обвинение!

Той ѝ подаде ръка да се качи в кабриолета, след това заобиколи, седна на мястото си и подвикна на коня.

– Е? – отново попита той след малко.

– Ще се казва Колин.

– В нея няма ирландска кръв.

– Знам. Тя е чиста порода.

Той се усмихна. Почувства се великолепно. Подкани коня да върви по-бързо. Искаше да стигне до потока и да докаже, че е любовник, които отлично се владее. Докато караше, изброи наум съвсем логични аргументи за нахлуването на Наполеон в Неапол. Почти забрави, че тя седи до него. Беше чудесно. Отново бе старият Дъглас.

Помогна ѝ да слезе от кабриолета и точно в този момент, щом обвиталята ѝ, за да я повдигне и свали, ръцете му се плъзнаха по гърдите и, устата му по търси нейната, той я целуна, притисна я и се забрави. Разкъса ризата ѝ на парчета. Всичко стана грубо и бързо и когато накрая успя да се повдигне и да се отмести от Александра, като все още чуваше

ударите на сърцето си, вцепенено каза:

– Наистина не мога да понасям това, наистина не мога. По дяволите, това е прекалено голямо страдание. Ето, дори изтръгна от устата ми тази шербрукска ругатня, а полагам истински усилия да не говоря като хамалин в твое присъствие. Провалях се. Боже Господи. Аз съм само едно разгонено животно, глупак без мозък и разум.

Александра от своя страна се съмняваше дали ще може да помръдне. Облада я бързо както винаги, навлезе толкова дълбоко в нея и я накара да изпита такова удоволствие, накара я да вика, докато тялото ѝ се притискаше към неговото, а лицето ѝ бе опръскано със слънчеви лъчи, проникващи през дъбовите клонове. Новата ѝ кобила скимтеше в отговор. Дъглас се задъхваше, говореше ѝ неща, които сигурно са много сексуални, но тя не разбира всичко. Странно, искаше да го помоли да ѝ обясни, за да може тя да му ги казва и да разбира за какво говори.

– Да – каза той, – това е прекалено много, за да го понасям. – Тогаваше се наведе и я целуна. Тя отвори устни, за да го посрещне и всичко започна отново.

– Проклятие! – изрева той на чистия, уханен въздух, след това отново я целуна и я облада, като с тласъци проникваше все по-дълбоко само за да се отдръпне пак и да впие в нея пръсти и устни, и това се повтаряше отново и отново, а тя диво се въртеше и се притискаше към тялото му, за да поеме неговата страст. Не искаше да е възпитан, не искаше да се променя. Искеше да е прасе.

Между целувките, с които го обсипа по устата, рамената и шията, тя отново му каза, че го обича, а ръцете ѝ трескаво се плъзгаха по гърдите и корема му. С върха на пръстите си докосна члена му и той потръпна.

– Не, не започвай пак – той нежно я отблъсна да легне пак по гръб. Взираше се строго в нея. – Не, недей – каза той. – Чуй ме добре, Александра. Една жена казва, че обича един мъж, защото трябва да намери оправдание пред себе си за своята страст. Ако е развратна, ако изпитва голямо удоволствие, какво пък, това сигурно е любов, не похот. Специално ти си млада и романтична; много е важно да се опиташ да придадеш на телесните си удоволствия повече вдъхновение. Така действията женският ти мозък, натъпкан с всички онези ненужни романи, над които без съмнение си примирала от вълнение, но ако си разумна, ще превъзмогнеш всичко това.

– Смешен тъпанар! – Александра силно го удари с юмрук по челюстта. Той се беше облегал на лакът и неочакваният удар го просна

по гръб. – Глупав грубиян! Тъпо, разгонено животно!

– Да, последното е вярно, вече сам се нарекох така.

– Върви по дяволите!

Тя стана и трескаво започна да се облича, като се задъхваше и препереше, побесняла от думите му.

– Александра, бъди разумна. Престани.

Тя не спря. Движенията и бяха толкова резки, че едно от копчетата изхвърча.

Той се облегна на лакти, легнал с опънато тяло, гол плувнал в пот, напълно отпуснат. Дори се усмихваше.

– Александра, защо обезумя толкова, щом чу обикновената истина? Любовта е безсмислена игра за поети и ако могат да римуват една глупава дума с друга, толкова по-добре. Тя е ефимерна като сън, лишена от смисъл като дъжда, който тече през пръстите ти. Не я използвай за опора или извинение, че доставяш, удоволствие на мен и на себе си, не е нужно да го правиш. Ти и аз си пасваме добре в леглото. Напълно ми подхождаш, макар че от теб, изглежда, обезумявам като разгонено животно. Не мисли, че трябва да прикриваш това с романтични безсмислици.

Тя вече се беше облякла, макар че чорапите и обувките ѝ все още бяха на земята. Сложила ръце на хълбоци, много бавно и спокойно каза:

– Знаех, че не трябва да ти казвам. Знаех, че ти изобщо не изпитваш към мен това, което аз изпитвам към теб, и се страхувах, че това ще ти даде власт над мен. Много съм сбъркала. Ти толкова малко държиш на мен, че даже не може да става дума за власт. Не разбрах, че ще се подиграеш с чувствата ми, че ще се присмееш на това, което чувствам. Твоят цинизъм е покъртителен. Дъглас. Ако това те кара да се чувстваш по-добре, ако това те кара да чувстваш, че мнението ти е оправдано, добре – в този момент аз не те обичам. В този момент ми се иска да те фрасна с чук. Искане ми се да те ритна по задника. Но вместо това мисля че ще те накажа по друг начин.

Тя взе ботушите и панталоните му и побягна с тях към потока. Спря и с всичка сила ги хвърли колкото можа далеч.

Дъглас скочи да вземе дрехите си, но беше твърде късно.

– По дяволите! – Скочи в потока да хване ботушите и панталоните си, а Александра отвърза коня, метна се в кабриолета и веднага потегли. Ризата и жакетът му лежаха на дъската до нея.

Чу го да крещи след нея и подкани коня да препуска по-бързо. Той не можеше да я настигне, беше бос и само подсвирваше на конете

каквото му хрумне, но те не го чуваха. Александра се усмихна. Циничен простак. Възмездиято беше много сладко.

Тридесет минути по-късно Дъглас мина покрай тиса, на който се вееше ризата му, подобно на бяло знаме при капитулация. Беше се чудил къде е отишла ризата му. Значи тя я е взела, проклетата да е. Беше му горещо, плуваше в пот и искаше да стисне врата ѝ само за миг, но достатъчно дълго, за да го извие и лицето ѝ да посинеет.

Проклетата глупачка. Хубава, силна, проникваща до мозъка на костите похот и както всяка жена в историята на света, тя трябва да я превърне в нещо по благородно, по-възвишено, отколкото е. Ако той я насърчи, тя ще започне красноречиво да говори за духовно сливане, за съединяване на душите им. Това нямаше да стане.

Ризата му лепнеше за изпотения гръб. Следобедното слънце изнурително печеше. След още четвърт миля видя палтото си, което се развяваше на един от по-ниските клони на кленово дърво.

Когато най-сетне с тежки стъпки изкачи широките предни стълби на Нортклиф Хол, беше готов да убива.

Холис го поздрави, сладникав като купа бульон.

– А, ваша светлост се връща от разходката сред природата. Нейна светлост ни каза колко сте хвалили прекрасните магнолии, изящно надвиснали над потока; каза, че сте протягали глава да видите върха на тополите край пътя. Каза, че сте припявали с прекрасните дроздове и сте вдъхвали аромата на люляците. Каза, че тогава сте пожелали да общувате с рибите и затова сте плували в потока. Каза колко е мило от ваша страна, че сте ѝ позволили да се върне, тъй като я боли главата. Изглежда, малко ви е горещо, господарю. Може би искате лимонада?

Дъглас знаеше, че Холис лъже, и знаеше, че Холис знае, че той знае. Защо всички непрекъснато я пазеха? Ами той? Именно той скочи в потока и измъкна ботушите си от тинята на дъното. Именно той бяхта пеша три мили до Хол. Лимонада?

– Къде е нейна светлост?

– Тя общува с природата тук, в Норткклф, господарю. В градината е.

– Мисля, че каза, че има проклето главоболие.

– Смятам, че ѝ е минало.

– Точно така – каза Дъглас. Щеше да побеснее при мисълта, че тя седи спокойно в шезлонг, на хлад, без да се поти. Той се сепна. Разтърси глава.

Преди един месец беше свободен.

Преди две седмици мислеше, че се е оженил за най-красивата жена в Англия.

А сега бе прикован към една глупачка, която никога преди това не беше виждал и която го измъчваше. Правеше го също на дивак. Терзаеше го много изкусно.

В източната градина Тони седеше небрежно облегнат на тънкия дънер на една лиственица и гледаше балдъзата си. Тя беше мръсна, е потъмняла от пот коса и почернели от кал ръце. С резки движения изскубваше някакъв бурен и си мърмореше.

– Мисля, че нещата вървят добре – каза той.

Александра спря и вдигна лице към Тони.

– Нищо не върви, Тони. Той наистина не ме харесва.

– Грешиш, мила. Той те прие за своя съпруга. Освен това виждал съм го как те гледа. Как изглежда побеснял от желание и удовлетворен до насита.

– Той мрази това. До днес обвиняваше мен, че щом ме докосне, губи контрол. Само преди два часа реши да стовари вината върху спалните и леглата. Възнамеряваше, докато ме люби, да обсъжда философски въпроси, войната или нещо подобно. – Тя се засмя. – Когато това се провали, той... хъм, сега вероятно е решил да ме намери и да ми извие врата.

– Това, което си направила с него, е прекрасно, Алекс. Само да можех да го видя как се втурва гол в потока да спаси панталоните и ботушите си. Доколкото си спомням, има много камъни, в които да се спъне.

– Знам, че не е редно да говоря така, Тони, но нямам никой друг. Бях глупачка. Казах му, че го обичам. Не можам да се съдържа, думите сами излязоха от устата ми. Каза ми, че всичко, което чувствам аз, всичко, което чувства той, е само похот. Каза, че любовта е безсмислица и че му се повдига от идеята за духовно сливане.

– Наистина ли каза това?

– Не съвсем. Просто изразявам по-точно с думи чувствата му. Всъщност това, което каза, беше по-лошо, по-обидно, по-цинично.

– Но сега той е твой съпруг и кълна се, Алекс, там, където един мъж намира удоволствие, обикновено следват други удоволствия, ако мъжът и жената изобщо са разумни. Ти обичаш Дъглас. Половината битка е спечелена. Повече от половината, защото, щом те докосне, той полудява. Ще видиш. Приемът е утре вечер. Мелисанда и аз заминаваме вдругиден. Няма да се налага повече да се безпокоиш за моята чудесна чародейка. Освен това съм убеден, че Дъглас вече започва да се чуди

как щеше да се оправя с пея.

– Не ми се вярва, че ти позволява да я наричаш Мели.

– Това име никак не ми харесва. Мели, пфу! Заучи като дебело момиче с пъпки по лицето. Важно е обаче тя изцяло да ми се покори. Ако искам да я наричам мърла, трябва да го приеме, щом е от мен, нейния съпруг, нейния господар.

Александра бе вторачила поглед в него.

– Страхотен си, Тони.

Той се усмихна.

– Не, не съвсем. Доколкото обичам сестра ти, няма да ѝ позволя да се налага. А, струва ми се, че виждам блудният ти съпруг да идва насам. Обикновено човек се спира – нали разбираш, само за миг – да погледне гръцките статуи, но не и Дъглас. Той изглежда способен да убива. Интересно. Искаш ли да го отведе оттук?

– Не, ще те предизвика на дуел или още тук ще се нахвърли върху теб – тя поклати глава. – Тогава ще трябва отново да те нападам Тони.

– Точно така. А, спасени сме. Ето я и Мелисанда, носи акварелите си. Сега се спира да погледне статуите, но, кълна се, не за да ги рисува. – Тя и Дъглас вече разговарят. Той трябва да овладее гнева си. Трябва да е очарователен, – независимо че иска да те убие. Да, изглежда, е спрял да скърца със зъби. Знаеш ли, Алекс, хрумна ми една идея, една идея, която напълно заслужава порицание.

Тя го погледна, разбра и бързо каза:

– Не, Тони. Това няма да подейства, няма да...

Дъглас и Мелисанда завиха покрай един гъст тисов храст и видяха Тони, който бе коленичил пред Александра, и обвил ръце около нея, я целуваше.

Дъглас замръзна на мястото си.

Мелисанда отскочи назад, сякаш някои я удари. Захвърли акварелите си из земята и подобно на дух, който вещае смърт, с рев на уста дотича до тях, сграбчи Тони за косата и го дръпна с всичка сила. Той падна но гръб и се усмихна, само че Мелисанда не гледаше него, а сестра си.

– Нещастна крадла на съпрузи! – изрева тя и се нахвърли върху Александра, като я повали по гръб. – Как смееш, Алекс! Ти си имаш съпруг, а имаш нахалството да взимаш моя! – задърпа косата на Александра.

– Престани! За Бога...

Дъглас хвана Мелисанда, вдигна я и я изтласка към Тони, който я хвана и задържа ръцете ѝ отстрани.

– Ще я направя плешива, ще я скъся с два инча.

– Шт, Мели, тихо сега.

Мелисанда се обърна към съпруга си и извика с лице, почти долепено до неговото:

– Не ме наричай с това ужасно име! Какво правеше, целуваше косата ѝ? Аз имам красива коса, ако искаш да целуваш коса, ще целуваш моята! Неверен простак, ще ѝ изскубя цялата коса и тогава ти ще... Не смей да ме целуваш сега, нещастен тъпанар!

Дъглас чу виковете зад гърба си, но не помръдни. Приклепна пред жена си. Тя клатеше глава, сякаш да се убеди, че все още е на раменете ѝ. Беше мръсна, лицето ѝ бе набраздено от кал, очите ѝ бяха изпълнени със сълзи.

– Добре ли си?

– Не, темето ми гори. Не знаех, че Мелисанда е толкова силна.

– Така ти се пада.

– Да, по всяка вероятност така ми се пада.

– Предполагам, на Тони не му е хрумвало, че тя ще се нахвърли върху теб. Очевидно планът му съвсем не е добре обмислен.

Тя го погледна и видя, че той знае какво точно се е случило.

– Мисля, че се е изненадал. И в същото време е бил доволен.

– Ела, мръсен си повече от мен. Аз няма да се къпя с теб, в противен случай ще си останем мръсни.

Те станаха, обърнаха се и видяха как Тони страстно целува жена си.

Дъглас кротко каза:

– Тони доказа нещо, нали? Нещо, което не вярваше. Сега е много доволен от себе си.

Тони налюби жена си там, до една гръцка статуя, и това бе бурно и бързо изпълнение, точно каквото би правил братовчед му. Мелисанда всъщност изобщо не се замисли за чудесната си рокля, нито за петната от тревата, нито за евентуални натрапници, които можаха да минат оттам. Загуби целия си разум и това бе възхитително. Когато му каза, че го обича и ще убие всяка жена, която се опита да ѝ го отнеме, той се усмихна като блажен глупак и с голямо задоволство каза:

– Аз също те обичам. Твоята необузданост, както и ревността ти ми доставят удоволствие. Да, ти ми доставяш удоволствие, много голямо удоволствие.

В това време Дъглас седеше потънал в мисли в медната си вана, чувеше ръце и оплакваше съсипаните си ботуши и панталоните, а камериерът му беше изправен над него.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тайсън Шербрук стоеше висок и горд като петел и с почиттелен поглед каза на Александра:

– Бих искал да представя Мелинда-Беатрис Хардести. Снаха ми, лейди Александра.

Значи това бе благочестивата млада жена с плоски гърди и глуповата усмивка, която Синджън ненавиждаше. Алекс се усмихна.

– Очарована съм, мис Хардести. Тайсън ни е говорил толкова много за вас. Надявам се, че ще прекарате една приятна вечер.

Мелинда-Беатрис знаеше цената си, но въпреки това бе малко свита в присъствието на една графиня, макар че изглеждаше не повече от месец по-голяма от Алекс. Направи грациозен реверанс и предвзето каза:

– Благодаря, мадам.

– Уверена съм, че вие и Тайсън ще се наслаждавате на танците.

– Мистър Шербрук попита мама дали може да танцувам с него. Тя естествено отказа, защото все още не съм излизала в обществото.

– Жалко – каза Алекс. – Вместо това може би ще играете на карти...

– О, не, мадам. Това никак няма да е уместно и мама ще се разтревожи. Мама казва, че само нехранимайковците играят на карти.

– Ами – каза Александра, като стрелна с измъчен поглед понесения от любов Тайсън – може би вие и мистър Шербрук може да излезете един след друг в градината. Вечерта е топла, така че скъпата ви майка без съмнение няма да има нищо против, а съвсем наблизо има толкова много възрастни хора, които ще пазят доброто ви име.

– Да, това ми харесва – каза мис Хардести. – Ако мама не възрази.

– Каква глупачка – каза Дъглас, докато наблюдаваше как брат му отведе мис Хардести. – Надявам се, че на Тайсън ще му мине. Слава Богу, той скоро се връща в Оксфорд. – Отново погледна жена си, чието деколте бе повдигнато само с половин инч, и се намръщи. Случайно бе дочул как Синджън се присмива на това. Не каза нищо обаче, защото, когато Александра влезе в салона, той бе погълнат в мисли колко прекрасна изглежда тя и не можа да каже нищо. Зеленото правеше кожата и кадифена и бяла като корема ѝ, косата и, гъста и по-червена от греха, бе изкусно вдигната на върха на главата, а няколко лъскави кичура се

спускаха на раменете ѝ. Видя богатото изобилие от бяла плът и усети как започна да трепери.

– Хайде да танцуваме, иначе може да се изкуша да пхна ръка между гърдите ти.

– Добре.

– Добре какво?

Тя прелъстително го погледна.

– Което предпочиташ, Дъглас.

Той започна да се бори със себе си. Александра се опита да сдържи смеха си. Докато той се бореше, тя с голяма гордост и облекчение огледа балната зала, весело окичена със сини, бели и златни драперии. Във всеки ъгъл и на всяка маса имаше саксии с цветя и големи букети, ароматно ухаещи на топлия вечерен въздух. Танцуваха най-малко петнадесет двойки, а други тридесет стояха прави или седяха около дансинга. Всички бяха приели поканата с изключение на сър Джеймс Евъртъп, който прояви лошо възпитание и умря същата сутрин. Всичко беше свършено, тя бе помогнала във всички приготовления. Храната беше в изобилие, а леля Милдрид заяви, че пуншът с шампанско е достоен дори за най-капризните жени. За първи път Александра се почувства истинска господарка на Нортклиф Хол. Чувството беше опияняващо и на нея много ѝ хареса. Свекърва ѝ малко се ядоса на някои от заповедите ѝ, но поне пред нея не ги оспори. Да, доказа, че дори в такива случаи може да се справя със свекърва си.

Потърси Мелисанда, същинска принцеса, понесла се в танц с млад мъж, които сякаш бе готов всеки миг да се свлече без дъх в краката ѝ.

Дъглас, приключил да се бори със себе си, каза с нотка на възмущение в гласа си:

– Нима се опитваш да ме дразниш, Александра?

Тя се усмихна:

– За какво говорехме? Много се забави с отговора. Да, ти избра това, Дъглас. Твърдиш, че аз изпитвам към теб само похот. Добре тогава, тъй като си по-голям от мен и с много повече опит, предполагам, че си прав. Вече приемам това, че се вираш в гърдите ми и изпитваш само похот. Сега аз се вирам в устата ти и трябва да знаеш, искам да те целуна, да те почувствам с ръцете си, да те почувствам целия, а най-много ми се иска да те галя по корема и по-долу, ти си толкова горещ, изпълнен с живот, гладък. Всичко това е похот. В крайна сметка ти ми каза за бъда разумна, а така също, че си мъж с богат опит във всичко затова, да, това е похот – Погледна го лукаво и протегна ръка. – Ще танцуваме ли,

господарю?

Дося му се да ѝ удари плесница.

Дишаше тежко. Виждаше как белите ѝ ръце го гаят по гърдите, как пръстите ѝ притискат корема му, как се извиват в милувки около него и мускулите му се свиха.

– Отивам в стаята за карти – каза той, бързо кимна и я остави.

Александра се усмихна. Нека сърба, каквото си е надробил, помисли тя. Нека вярва, че тя изпитва към него само скъпоценната му похот.

Видя, че лейди Джулиет се забавляваше. Беше се настанила с обкръжението си далеч от Мелисанда. Смееше се доста много и шумно, но на Александра ѝ беше все едно. На следващата сутрин деvojчето си отиваше.

Когато Холис прошепна на ухото и, че вечерята е готова за сервиране, тя се удиви колко бързо бе минало времето. Тони я заведе на вечеря, а Дъглас придружи Мелисанда. Джулиет се бе облегнала на ръката на един безумно влюбен местен кавалер, който, преди да я види, надълго и широко се оплаква от подаграта си.

– Дъглас все още е възбуден – каза Александра на Тони, като забодее с вилица една хапка вкусна пирожка със съомга. – И то защото накрая се съгласих да кажа какво изпитвам с него, или по-скоро не изпитвам към него.

– Само похот, хм?

– Да. Наду се като надменен кардинал и отиде в стаята за карти. Майка му не е доволна от него. Тя, разбира се, обвинява мен, че той не изпълзява дълга си. Изкушавам се да ѝ кажа защо точно не го прави. Кълна се, това ще я накара да види Дъглас в различна светлина.

– Теб също, безсрамнице.

Алекс се засмя:

– Вярно, но почти си струва да видя израза на лицето ѝ.

– Бременна ли си вече?

Тя остави вилицата си.

– Боже Господи. Нямам представа. За Бога, Тони, не бях помислила за това. Бременна. Защо изобщо ми зададе този въпрос?

– Чух старата дама да говори за това с леля Милдрид. Надява се, че ще изпълниш дълга си преди края на годината, защото на първо място това е единствената причина, поради която Дъглас искаше да се ожени. Скъпоценният наследник, нали разбираш.

Тя го погледна решително.

– Предполагаш, че ако до една година не родя скъпоценния

наследник, Дъглас ще ме изхвърли и ще се опита да се разплоди с друга жена?

– Говориш, сякаш става дума за развѣдна ферма. Не, не се съмнявам, че Дъглас ще продължи решително да се опитва. – Тони въртеше в ръка една филия хляб и накрая каза: – Знам, че ти е трудно да повярваш, но е истина. Откакто се помня, никога не съм виждал Дъглас да загуби самообладание. В битките той беше хладнокръвно копеле, никога не губеше кураж, никога не изпускаше от поглед целите си, никога не забравяше подробност, която впоследствие би могла да промени нещата. Той беше добър, Алекс, много добър; никога не си изгубваше ума. Хората му го боготворяха, защото знаеха, че могат да му имат доверие. Той никога нямаше да ги разочарова.

Виждал съм го толкова ядосан, че всеки друг на негово място би избухнал от напрежение, но не и Дъглас. Естествено не съм го наблюдавал как се е държал с жени в леглото в миналото, но мъжете са си мъже, ние обсъждаме някои неща и в миналото това за него винаги бе нещо като игра. Радва се, когато една жена се самозабрави от това, което той прави с нея; доставя му удоволствие да контролира, да определя темпото, сам да решава кога и какво ще се прави. Ти съвсем го шашардиса. Той е като замаян. Намирам всичко за много забавно. Освен това, Алекс, мисля, че начинът, по който се държа с него тази вечер, бе много сполучлив. А, иска ми се да остана, за да видя падението му.

– Падение. Не ми хареса тази дума.

– Изкачване надолу тогава. Да видя как приема факта, че харесва много жена си както в леглото, така и извън него и че съвсем не е лошо да си луд по своята съпруга.

– Знаеш ли, ако някой случайно ни чуе, ще ни изпрати в онзи ужасен Ботъни Бей. Никога дори и през ум не ми е минавало това, за което сега открито си говорим – тя се усмихна. – Дъглас не знае какво е съдружаност, какво е срам...

Тони хвана ръката ѝ и я целуна през смях. Хвърли поглед на Дъглас и видя, че братовчед му се мръщи, а очите му кръвожадно блестят. Ако не се лъжеше, красивите очи на Мелисанда не само блестяха кръвожадно, те сякаш бяха готови да разкъсват. Беше изключително доволен. Никога нямаше да забрави как се любиха в градината. Даже се надяваше Мелисанда да е забременяла. Тя наистина го заслужаваше.

– А, ще бъде жалко да изпусна част от драмата.

Александра се засмя.

– Продължавай в същия дух и няма да останеш жив, за да видиш

останалата част от драмата.

Вечерта завърши в два часа сутринта. Александра все още бе много развълнувана, за да се чувства уморена, но светлолилавото перо в тюрбана на свекърва ѝ бе рязко клюмнало наляво; леля Милдрид вече не тактуваше с крака в ритъма на музиката; чичо Албърт леко хъркаше до една саксия с палма. Когато гостите започнаха да се разотиват, Дъглас, забогатял с петстотин лири, се появи от стаята за карти и застана до жена си.

– Ти имаше голям успех – каза той, – но все пак не ми харесва как гърдите ти стърчат напред.

– Мисля, че ти също имаше успех, Дъглас, особено с тези черни три четвърти панталони, който очертават бедрата ти и хм, да, останалите части. Предполагам, всички дами са забелязали колко си надарен като мъж. – Тя веднага се обърна и заговори на сър Томас Хадести и съпругата му, като започна да им прави комплименти за прекрасната им дъщеря Мелинда-Беатрис, а в същото време смиваше на Тайсън, който се навърташе наоколо. За нейна изненада сър Томас, застана с отпуснатата в захлас уста, задържа ръката и прекалено дълго. Докато се сбогуваха, Дъглас стоеше като вцепенен, сякаш беше глътнал бастун.

– Проклетият му стар развратник. Как смее да те гледа с такъв влюбен поглед!

– Всъщност съвсем не беше влюбен – каза Тайсън. – Той е късоглед, това е.

– С всеки изминат ден ставаш все по-голям глупак и това е страшно неприятно. Трябваше да те изпратя с Райдър. Той щеше да избие твоята наивност от главата ти.

– Да – каза Александра, щом Тайсън неуверено погледна брат си и се отдалечи, – мисля, че лейди Хардести също те гледаше с малко влюбен поглед.

– Ще си платиш за твърде неуместните си забележки, Александра.

Тя се усмихна със светнали очи.

– Защо не ме наричаш Алекс?

Мелисанда и Тони се приближиха и Дъглас погледна двете сестри, застанали една до друга. Едната беше толкова мъчително красива, че само като я гледаше, всеки мъж си глътваше езика, а другата... Боже Господи, само като чуеше смеха и, всеки мъж се възбуждаше и изпотпяваше, започваше да си представя как тя лежи под него гола. Застанала до Мелисанда, тя съвсем не изглеждаше старомодна. Прииска му се да целуне върха на лъскавото ѝ носле.

Дъглас едва се съдържаше да не плъзне ръцете си в блузата ѝ и да я сваля от гърдите ѝ. Той я притегли в спалнята, освободи прислужницата и направи точно това. Когато ръцете му покриха гърдите ѝ, той, притваряйки очи, въздъхна от удоволствие. Тогава изведнъж усети върху краката си ръцете ѝ, които се движеха към слабините му. Той замръзна. Ръцете ѝ нежно го мачкаха и на него му се искаше да изреве от удоволствие.

– Ах – каза тя в устата му, докато той я целуваше, – обичам похотта, а ти не я ли обичаш. Дъглас?

– По дяволите – каза той и за миг я съблече. Тя не помисли за красивата бална рокля, която му струваше най-малко сто лири. Беше погълната да го съблича, да го гали, да го милва, взряна в него, докато ръцете и го милваха.

Отново нямаше достатъчно време, нямаше увертюра, нямаше прелюдия. Задъхан легна върху нея, едрото му тяло се затресе, а тя цяла се изви към него и той проникна в нея. Беше готова за него, винаги готова, силата му я караше да вика и все повече да се притиска. Хвана главата му с ръце, намери с устни неговите и го целуна, като захапа долната му устна, а ръцете ѝ като обезумели галеха раменете и гърба му, докато приповдигаше тялото си към неговото, за да го поеме по-дълбоко.

Дъглас успя да възвърне разсъдъка си за един момент и тогава тя стигна до оргазъм, той видя как погледът ѝ потъмня и се омекота и я целуна по устата, сякаш, за да поеме задъханите ѝ викове. Но това трая само един момент, един къс момент, след което той, отново извън себе си, завилня върху нея, разбушува се в нея и това продължи безспир. Усети ръцете ѝ върху ханша си и настръхна.

– Александра – каза той и се отпусна върху нея.

Лежаха наполовина извън леглото. Той бе много тежък, но това не ѝ пречеше. Зачуди се дали винаги ще бъде така – дали винаги ще се любят толкова буйно и диво, толкова бързо, толкова грубо и разтърсващо. Знаеше, че няма да има нищо против, беше винаги в съзвучие с него, еднакво обезумяла, еднакво настойчива. Дъглас не би приел нищо друго. Когато отново можеше да диша с пълни гърди, тя каза:

– Мислиш ли, че съм бременна?

– Да – без колебание отвърна той. – Накарах те да забременееш още първия път, когато те обладах.

– Значи, ако си прав, ще докажа, че съм достойна. Всички искаха това, нали? Наследник на Шербрук?

– Да. Доколкото си спомням, ти изяви желание да родиш

наследник.

– Да – охотно каза тя, – ако искаш, ще ти родя половин дузина наследници. Искам да имам малко момченце, което да прилича на теб, Дъглас.

Не му хареса чувството, което думите ѝ предизвикаха в него. Засмя се и каза:

– Уморен съм. Изтощи ме до мозъка на костите. Спи сега.

– Ако можеше да обуздаваш похотта си, може би щеше да имаш повече енергия да разговаряш с мен.

– Заспивай, дявол да те вземе.

Тя заспа с усмивка на уста.

Когато се събуди на следващата сутрин, Александра видя, че Дъглас не беше в леглото и. Седна и усети, че ѝ липсва, защото той нямаше навик да я буди с целувки, прокара ръце между бедрата ѝ, да я гали и да я подготвя още преди да се е пробудила напълно. Беше сама. Това никак не ѝ хареса.

„Накарах те да забременееш още първия път, когато те обладах.“

Не, не, той не може да знае това, нали? Вярно, че не беше имала менструация, откакто Дъглас я облада, но това при нея не можеше да се предскаже и затова просто не знаеше.

Стана, бързо се изкъпа и се облече. Тони и Мелисандра, както и чичо Албърт и леля Милдрид заминаваха същия ден, И лейди Джулиет, слава на добрия Господ.

Беше почти два часа следобед, когато първата от гостите им, лейди Джулиет, замина, след като смъмри прислужницата си даже когато се сбогуваше с домакина и домакинята.

Старата дама се намръщи.

– Това момиче беше голямо разочарование, Милдрид. Нямаше да съм доволна, ако Дъглас се бе оженил за нея.

– Това момиче е опърничаво – каза леля Милдрид.

– Въпреки това е божествена – каза чичо Албърт. – Млада е и много жизнерадостна, това е.

– Тя е разглезена кучка и с годините ще става все по-лоша – каза любещата го жена.

Тони беше прегърнал Александра и шепнеше на ухото ѝ:

– Гордея се с теб. Не се променяй. Бъди такава, каквато си сега. Всичко ще бъде наред...

Мелисанда се загледа дълго в сестра си и каза:

– Нямам нищо против, че ти си графиня, а аз виконтеса. Имам

против, че може би желаяш Тони. Никога няма да го имаш, Алекс, затова по-добре забрави за това.

Александра погледна изключително красивата си сестра и ѝ се прииска да се разсмее на нелепите ѝ думи.

– Обещавам никога вече да не се опитвам да го открадна от теб.

– Внимавай да не го направиш! Искаше Дъглас Шербрук и го получи. Много лошо, ако си решила, че вече не го искаш. Ще трябва да се задоволиш с него, защото Тони е мой.

– Ще опитам – смирено каза Александра.

Дъглас, който чу по-голямата част от този разговор едва се съдържа да не покаже колко е самоуверен. Попита Тони, като успя да придаде любезна нотка на гласа си:

– Ще се видим ли в Лондон?

– Може би. Моля те, Дъглас, опитай се да подготвиш всички познати за жена ми. Това може да предотврати дуели и ще ти бъде много благодарен.

– Тя вече е била там един сезон. Всички са подготвени.

– Не, този път е различно. Сега тя е по-отзивчива, по-чувствителна и затова по-уязвима. Подготви ги, Дъглас. Сега тя е богиня в човешка форма. Виждал си я как бърчи вежди.

– Добре, ще кажа на всички, че си я превъзпитал.

– Не забравяй дисциплината, мили приятелю.

Дъглас се засмя и мушна братовчед си по ръката. Сега той се отнасяше с хумор към братовчед си, нямаше я оскърбителната язвителност от миналата седмица. Александра усети прилив на надежда. Успокои се също, че Мелисанда не беше чула как си размениха тези думи. Щеше да счупи ръката на Тони.

Стояха на широките предни стълби на Нортклиф Хол, докато последната карета бързо се отдалечи по алеята.

– Да – каза вдовицата херцогиня Нортклиф, – отново сме малка компания и това без съмнение ще помрачи настроението ни.

– Не и моето – каза Дъглас е отпавен към жена си поглед. – Поне за известно време.

– И таз добра! – каза любещата майка на Дъглас, щом видя как той грабна жена си за ръка и се втурна в къщата.

Дъглас чу леля Милдрид да казва:

– Хайде, Лидия, всички искаме наследник. Дъглас просто изпълнява дълга си. Той е добро момче.

Той я изтегли нагоре по стълбите и я заведе в спалнята си. Люби я

два пъти и двата пъти бързо и грубо и дори за миг не помисли за наследник. Когато свърши, все още едва поемайки си дъх и с бързо биещо сърце, той се загледа в нея, но не каза нищо. Поклати глава, облече се и веднага излезе, за да отиде на езда.

Александра се вира в тавана, без да помръдне в продължение на петнадесет минути, накрая стана, за да се съвземе. Докато се къпеше и се обличаше, тя мислеше за смаяното изражение на лицето му, когато каза в устата му точно в момента, в който той се изпразваше:

– О, Дъглас, изпитвам толкова силна похот към теб.

Той изръмжа.

Дъглас не дойде при нея тази нощ. Александра подозираше, че размишлява в библиотеката за похотта и за други подобни неща – най-малкото се надяваше, че прави това. Заспа в спалнята си. В полунощ, когато мракът е най-гъст и непроницаем, тя съвсем неочаквано се пробуди. Не смееше да помръдне, не разбираше какво става. Знаеше само, че не е сама.

Тогава я видя. Млада жена, която бе виждала преди, цялата бяла и ефирна, със спусната по гърба лъскава коса, толкова руса, че изглеждаше почти бяла, очертала като в рамка изиящото ѝ лице. Изглеждаше толкова тъжна, с протегнати към Александра ръце.

– Коя си ти?

Боже, това нейният глас ли беше, съвсем слаб и тънък от страх?

Фигурата не помръдва, стоеше на разстояние по-малко от три фута от леглото, тялото ѝ трептеше, сякаш не бе на пода, а по-скоро се носеше над него, с протегнати към Александра ръце.

– Какво искаш? Защо си дошла?

Фигурата отново не помръдна.

– Знам, че се казваш Дева Невяста, защото убитият ти съпруг е бил убит, преди да му станеш съпруга. Но аз не съм девица. Моят съпруг не е умрял. Защо си дошла?

Тогава фигурата издаде мек, гърлен звук и Александра едва не скочи от леглото от страх.

Изведнъж разбра всичко, сякаш фигурата бе проговорила. Разбра защо е дошла.

– Искаш да ме предупредиш, нали?

Фигурата леко трепна, а светлините и сенките се усилиха.

– Безпокоиш се, че ще ми се случи нещо? Фигурата заблестя с мека светлина и изведнъж Александра се усъмни дали това е тя или не беше тя... или пък беше? Започна да я обзема паника, вече се досещаше за

намеренията на призрака. Това бе лудост.

– Какво, по дяволите, става тук? Александра, с кого говориш?

Фигурата потръпна, издаде мека, блестяща светлина и след това просто се стопа в ламперията.

Дъглас влезе през общата врата. Беше съвсем гол.

– Няма нищо. Просто забавлявах любовника си. Но ти го прогони.

Не разбра, че гласът ѝ трепери, сякаш всеки момент ще я бутат в пропаст, но Дъглас усети това. Премина стаята и я погледна за миг, преди да легне до нея. Притисна я плътно до себе си, усети как тялото ѝ потръпва и я задържа така.

– Няма нищо, сънувала си кошмар, нищо повече. Само един кошмар.

– Господи – каза накрая тя със заровено в рамото му лице. – Не беше сън, нито кошмар. Кълна ти се. Боже, Дъглас, аз не само я видях, но и говорих с нея. Започнах да мисля, че я разбирам.

– Било е сън – твърдо каза той. – Този проклет призрак е плод на въображението. Сънувала си я, защото не съм бил тук да те любя до изтощение.

– Ти си я виждал, нали?

– Не, разбира се. Аз не съм празноглава глупачка.

– Виждал си я, не ме лъжи, Дъглас! Кога? При какви обстоятелства?

Той я целуна по слепоочието и я прегърна по-силно, като притисна лицето ѝ до рамото си. Когато тя отново заговори, топлият ѝ дъх галеше плътта му.

– Казах ѝ, че не съм девица и че ти не си умрял, попитах и защо е дошла. Тя ме предупреждаваше, но не съм сигурна дали точно аз съм в опасност, може би не, но тогава ти влезе и тя си отиде.

– Да, представям си. Тя се е понесла във въздуха и е изчезнала, а булото ѝ романтично се е развявало около нея.

– Искам, да знам ти кога си я виждал.

Дъглас отново целуна слепоочието ѝ, но мислите му се върнаха към онази нощ, когато Александра избяга от него и въпреки това той я чу да плаче тук, вътре, влезе и я видя, не беше Александра, а тя, този проклет призрак. Той поклати глава.

– Не – каза той. – Не.

Това настръхна.

– Боже мили, разбираш ли, че аз не се нахвърлям върху теб? Не съм те обърнал по гръб? Всъщност разговаряме най-малко от три минути и

сме голи и...

Тогава тя обърна лицето си, той усети топлия ѝ дъх върху устните си и я целуна.

– По дяволите – каза той и бързо прокара ръце надолу по гърба ѝ, за да хване ханша ѝ, обърна се с лице към нея, а членът му, твърд и дебел, опря корема и. Ръцете ѝ се увиха плътно около шията му и тя започна силно да го целува. Беше трудно, но успя да свали ношницата ѝ.

Дишаше тежко и бързо и когато разбра, че ще стане по-бързо, отколкото мислеше, вдигна крака ѝ и проникна в нея. Тя се задъха от изненада и удоволствие, и след това започна да стене, защото ръцете и пръстите му галеха женската ѝ плът, а устните му горяха върху гърдите ѝ.

– Дъглас – каза тя и със сподавен вик стигна до оргазъм.

Той я обърна по гръб, за да проникне до дъно в нея, и когато тя приповдигна хълбоците си, за да го поеме по-дълбоко, той извика, изопна се върху нея, накрая тежко се заби и изхвърли семето си в нея.

– О, Дъглас – прошепна тя на шията му. – Тя сякаш се носеше във въздуха.

– По дяволите. Тя не е била тук, било е глупав сън. Поддала си се, защото не съм бил с теб, като тоник, преди да заспиш. Тази вечер повече няма да видиш този проклет призрак. Сега мълчи – той и придърпа върху себе си и оправи одеялата. – Ще мислиш само за мен. Разбра ли?

– Да – отвърна тя и целуна шията, ухото и рамото му. – Само за теб и чудесната похот, която ме караш да изпитвам. Нали е хубаво, че сутринта заминаваме за Лондон? Може би тя се опитваше да ми каже именно това. Има още толкова много мъже, към които ще изпитвам похот.

– Забавна си като цирей на задник.

Тя се засмя и го целуна зад ухото.

Дъглас се взираше с мрачно лице в тъмнината, докато ръцете му я милваха надолу по гърба и обхванаха хълбоците ѝ... Накрая заспа, като усещаше дъха ѝ на шията си, гърдите ѝ се притискаха в неговите, сърцето ѝ туптеше спокойно и ритмично до неговото.

Градската къща на Шербрук беше голяма триетажна сграда на ъгъла на Патнъм плейс. Бе построена преди шестдесет години с повече пари, отколкото с добър вкус, за да оправдае големите очаквания на граф Нортклиф. Въпреки това някои смятаха гръцките колони за внушителни, хора, сръбнали по някоя и друга чашка, изсумтяваше Дъглас; сега

къщата заедно с всички ниши беше пълна главно с цветя и книги, а гръцките статуи в изобилие на брой бяха заточени на тавана. Това бе дело на същия граф, който беше препълнил градините на Нортклиф с гръцки статуи.

– Сега съм доволен – каза Дъглас, като посочи към прекрасните тъмночервени драперии от брокат, опънати в просторната централна гостна стая. – Подозирам, че наследниците ми може да помислят, че аз не съм достатъчно възвишен, и да направят нещо друго.

После се намръщи и рече:

– Може би ще поискаш да направиш промени. Не съм пипал нищо в стаите на графинята.

– Добре – каза Александра, все още толкова замаяна поразена от факта, че наистина са в Лондон – град на изящество, богатство, бедност и вълнения, също и на миризми, – че би се съгласила с всичко, което каже той. Показа й много неща през прозореца на каретата, а тя разглеждаше с широко отворени очи. Дъглас се усмихна.

– Изумително, нали?

Тя кимна и леко докосна с върха на пръстите си една чудесна испанска маса.

– Много скоро ще свикнеш. Мисис Гудгейм ще ти покаже всичко в къщата. Бърджис, нашият закръглен иконом в Лондон, се справя толкова умело с работата си, колкото Холис. На него може да се разчита. Ще останем в Лондон две седмици, достатъчно време, за да си набавиш нови рокли, бонета и тем подобни и да се запознаеш с обществото. Искаш ли да си починеш сега, или може да отидем при мадам Жордан?

Мадам Жордан беше истинска французойка, родена и израснала в Рен. Имаше шест продавачки, внушителна сграда в сърцето на Пикадили и любещо сърце за граф Нортклиф. Александра, незначителен член от антуража на Дъглас, стоеше и слушаше как мадам и съпругът и обсъждат какво да се направи с нея. Взеха й мерки и се суетяха около нея. Когато вече й идеше да изкрещи на Дъглас, че не е невидима и има добър вкус, мадам неочаквано разпери пръсти върху гърдите й и бързо продължи да говори в изблик на прочувствен френски. „А – помисли Александра, като се усмихваше на Дъглас, застанал с безизразно, сурово лице, – тя иска да направи деколтето ми модерно.“

– Съгласна съм с мадам – високо каза тя и Дъглас се обърна към нея, чудесен прицел за гнева му.

– Мълчи, Александра, или в противен случай ще отидеш да чакаш в каретата! Това няма нищо общо с теб.

– Ха. Искаш да приличам на монахиня и мадам не е съгласна като мен. Предай се, Дъглас, и престани да се правиш на чудак. Аз съм жена като всяка друга жена на земята и всички жени имат същото тяло като моето. Никой няма да обърне внимание, никой. Ако настояваш да съм покрита до брадичката, тогава всеки ще се чуди дали нямам някакъв ужасен недостатък!

– Съгласна съм с графинята – каза мадам Жордан на съвършен английски. – Хайде, господарю, държете се с невястата си, сякаш тя е ваша собственост. Хич не е модерно да се излагат чувствата на показ.

– Не е така – изрева Дъглас и ударя с юмрук една лъскава рисунка на жена, висока най-малко седем фута, облечена с тънки дрехи, слаба и ефирна като призрак. – Просто тя е много наивна и не знае какво искат мъжете и... – Спря с дрезгав глас. Беше бесен, а се чувстваше безсилен. Превъзхождаха го по численост и аргументи и той знаеше това. И двете жени го гледаха с търпеливо презрение. Разумът беше на негова страна, в това нямаше никакво съмнение, само че думите му бяха смешни. – По дяволите! Правете каквото искате! – И той излезе с тежки стъпки, като каза през рамо: – Ще те чакам в каретата. Смъкни всичките проклетите деколтета до проклетата си талия, все ми е едно!

– А, обичам страстните мъже, а вие? – нежно каза мадам Жордан и се усмихваше при мисълта за графа.

– О, да – съгласи се Александра. – Великолепно говорите английски, мадам.

Мадам кимна, без да обърне никакво внимание на този неподвижен инцидент.

– Говоря също немски, италиански и малко руски. Нали разбирате, любовникът ми е руски граф. И той е толкова необуздан и ревнив любовник, колкото е и съпругът ви, необуздан мъж е и не мога да си поема дъх от него.

Тези думи прозвучаха чудесно на Александра. Привечер тя беше страшно уморена и едва се държеше на крака. Гордееше се, че е собственик на шест нови рокли, два костюма за езда, ношници, ризи. Боже, списъкът нямаше край. Дъглас си възвърна настроението, след като си тръгнаха от мадам Жордан. Купи й бонета, обувки, носни кърпички, чорапи и чанти, даже и чадър.

От него все още бликаше енергия, когато накрая й подаде ръка да се качи в каретата. Сложи купчина кутии на седалката. Александра беше толкова уморена, че й беше все едно дали е в Лондон или в Хеб-райде. Главата и клюмна на рамото му, а той я притисна към себе си и я

целуна.

– Беше дълъг ден. Ти се справи добре. Гордея се с теб. За повечето неща все пак. Още съм недоволен от деколтетата ти.

Александра не искаше да подхваща отново тази тема. Прехапа долната си устна и избухна:

– Ти знаеш всичко за дрехите. Очевидно добре се познавате с мадам Жордан. На много жени ли си купувал дрехи?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъглас замислено я погледна, после сви рамене.

– Наистина съвсем не влиза в работата на една жена да знае какво прави съпругът ѝ, но не виждам нищо лошо да те просветя. Да, всички жени ценят това. Още когато бях много очарователен младеж, само на деветнадесет години, разбрах, че трябва да придобия познания в областта на модата, и го направих. Ако един мъж иска да има непрекъснато жени около себе си, какво пък, той трябва да свикне с техните дребни прищевки.

– Звучи ми доста коравосърдечно.

– Не си ли поне малко благодарна за щедростта ми днес? Шест нови рокли, два нови костюма за езда. Освен това даже позволих на теб и на мадам да правите, каквото искате. Няма ли да ме възнаградяваш по подобаващ начин?

Много странно е, помисли тя, но не и неочаквано, че мъжете сякаш винаги си спомнят по различен начин. Александра въздъхна.

– Горя от желание, разбира се, но ти никога не ми даваш възможност да те възнаградя, Дъглас. Още преди да ми се отдаде възможност да направя нещо, ти вече си върху мен и така аз получавам всички награди, а никога не ти купувам нищо.

– Това е интересно виждане по въпроса. Повечето жени и мъже ще си помислят, че си способна или пък изключително хитра жена. – Той се намръщи, сякаш се чувстваше неуверен в нещо, после каза: – Все още ли имаш онези тридесет лири?

– Да. Искаш да кажеш, че за да имам непрекъснато мъже около себе си, аз трябва да свикна с дребните им прищевки.

– Не става така. Винаги има мъже. Мъжете много лесно се привързват. Мъжете никога не се усмихват предвзето, не дразнят, нито пък се извиняват.

– Хайде, Дъглас, аз може и да нямам много опит, но от този, който имам, съм убедена, че в случая важи правилото, „Каквото повикало, такова се обадило“. Тридесетте лири няма много да помогнат. Не са достатъчни, за да накарат легендарните мъже да се чувстват пренебрегнати, независимо колко силно е желанието им за това. Може би е добре да купя няколко дузини един и същ предмет и да ги раздавам, когато излизам или ходя някъде. Как мислиш?

– Мисля, че ме предизвикваш, а това никак не е умно. Мисля, че имаш нужда от бой. Мисля, че трябва да престанеш с този хумор и да го преосмисляш. Проявяваш наглост и аз няма да търпя това. Замълчи, Александра.

– Може би ланци за часовници – небрежно каза тя, обърната към рамото му. – И мога да накарам на всеки ланец да гравират инициалите ми до своите инициали. Нали разбираш, да има по-личен характер.

Той успя да се овладее и каза спокойно, но студено:

– Ако бързо ми родиш наследник, всички пари, която съм похарчил за теб, няма да са отишли напрасно.

О, Боже, помисли тя. Беше го предизвикала и той бързо и доста брутално ѝ го върна.

– Ако ми кажеш, че не си искал да кажеш това, ще замълча и ще забравя за ланците и хумора.

– Нищо няма да ти кажа. По това време на годината в Лондон няма много хора за компания. Въпреки това обаче има достатъчно развлечение. Довечера Ранлей дават бал и той е съвсем достатъчен да дебютираш. Ще си облечеш балната рокля, с която беше в Нортклиф Хол. По-молих мисис Гудгейн да ти помогне.

Същата вечер, в единадесет часа и няколко минути, във великолепната къща на семейство Ранлей на улица „Карлисън“ Александра се изправи лице в лице с една жена, която очевидно познаваше Дъглас добре и все още го желаше.

Тя ги подслушваше, но почти не се чувстваше виновна за това. Всъщност беше много повече вбесена, отколкото виновна. Те говореха на френски и тя не разбираше нито дума.

Жената беше доста хубава, стройна, много женствена, с големи очи, на около двадесет и пет години, помисли Александра, бялата ѝ ръка бе върху ръкава на Дъглас. Беше застанала много близо до него и се привеждаше още по-близо, топлият и дъх несъмнено докосваше бузата му, както го докосваше дъхът на Александра, когато целуваше лицето му. Говореше с нисък, развълнуван глас. Дъглас леко потупваше ръката ѝ и много тихо, гладко и без да се запъва, говореше на френски.

Защо баща ѝ настояваше тя да учи италиански? Нямахме никаква полза. Ах, жената изглеждаше така сериозна, така съсредоточена, така погълната от Дъглас. Коя е тя? Дъглас беше ли ѝ купувал дрехи? Тя наградата ли му предлагаше?

В този момент Дъглас се обърна и Александра се дръпна зад една завеса, която закриваше малка ниша. В нея някаква двойка страстно се

целуваше и Александра бързо каза:

– О, моля да ме извините! – а след това избяга. Беше се запознала с около петдесет души, но не си спомняше нито едно име я се чувстваше съвсем сама. Видя лейди Ранлей, но тази добра дама усилено разговаряше с един джентълмен с перука, който изглеждаше много важен и малко пийнал.

Тъй като нямаше друг избор, Александра застана на края на дансинга и наблюдаваше двойките, които танцуваха очарователен менует. Танцуваха безупречно, всички бяха красиви, богати и изтънчени и тя се почувства като чужда, като провинциалистка, облечена в рокли, чието деколте бе с половин инч по-високо от другите. Всеки миг щяха да се обърнат, да започнат да я сочат и да викат; „Мястото ѝ не е тук! Изхвърлете я.“

– Мога ли да си позволя дързостта да мисля, че вие сте изгубено агне, което си търси мил пастир?

„Интересен начин да заговориш някого“, помисли Александра, когато се обърна и видя джентълмена, произнесъл тези думи. Бе висок, добре сложен, с безукорно чиста риза и много руса коса. Може би беше най-много на двадесет и пет години, но в очите му, много тъмносини, прозираше толкова мъдрост, съпроводена с нещастие и цинизъм, че създаваше впечатление на по-възрастен. Според нея беше хубав, наистина изглеждаше ослепителен във вечерния костюм, но блясъкът в очите, издаващ твърде много познания, я смущаваше. И сега той предлагаше да и стане мил пастир?

– Съвсем не съм се изгубила, сър, но все пак много мило от ваша стана, че се интересувате.

– Вие сте малката сестра на Мелисанда, нали? Една от дамите ми каза за вас.

– Да. Вие познавате сестра ми?

– О, да. Тя е много очарователно, възхитително създание. Вярно ли е, че се е омъжила за Тони Париш, лорд Ратмор?

Александра кимна.

– Беше любов от пръв поглед. Скоро ще дойдат в Лондон.

– Предполагам, че Тереза Карлтън няма много да се зарадва, щом чуе кой го е грабнал. А, вие не знаете, така ли? Той беше сгоден за нея, после годежът се развали. Той не каза нито дума, просто напусна Лондон. Тереза пусна слух, че не го иска за съпруг, защото се оказал много старомоден, с ограничено мислене. А, простете ми, мила. Аз съм Хидърингтън.

– Не, не знаех. Приятно ми е да се запозная с вас, сър. Това, което тази дама е казала за Тони – ако го познавате, сигурно знаете, че са празни приказки. Тони ограничен? Това е нелепо. Познавате ли съпруга ми, Дъглас Шербрук?

– Значи това също е истина. Всеки познава Шербрук, или Норт, както го наричат много от приятелите му от армията. Той е човек, който не може лесно да се забрави. Бих искал враговете ми да са такива. Всъщност никой не повярва на Тереза. Не, Тони не е ограничен човек.

– Много е забавен и със сестра ми се разбират добре. Много са влюбени.

Той вдигна рамене, като внимателно се взираше в нея.

– Според мен странната сте вие, мила. Омъжили сте се за Дъглас Шербрук. Изглеждате наистина сърдечна и много весела, но ако трябва да сме искрени, вашият съпруг е студен човек, строг и суров.

– Моят съпруг студен? За един и същи човек ли говорим, сър? Студен? Много странно – Александра се засмя.

– Бичъм, за мен е изненада да те видя – ловко се намеси Дъглас в разговора между мъжа и Александра.

Тя каза, мръщейки се на съпруга си:

– Мислех, че се казва Хидърингтън.

Дъглас беше разгневен на младия човек, който въпреки всичко бе изпечен развратник. И това куче имаше нахалството да флиртува с жена му. Каза:

– Това е лорд Бичъм.

– Хидърингтън е фамилното ми име – каза той и я погледна приятелски. – Моите поздравления, Нортклиф. Тя е очарователна. Много е различна от сестра си. Особена, бих казал. Чувам, че започват да свирят кадрил, а аз съм обещал да танцуваме на мис Данвърс, която се смята за самата прелест и благоразумие. Съмнявам се, че е достойна да си губиш времето с нея, Нортклиф.

– Не, не е – каза Дъглас.

Хидърингтън успя леко да се усмихне.

– Съмнявам се, че е достойна и за мене.

– Стой настрана от този човек – каза той на Александра, докато тя се взираше след барон Бичъм, който бавно отиваше към мис Данвърс. – Говори се, че вдига до главата полата на една жена още преди да е научил второто й име.

– Толкова е млад.

– Само с две години е по-млад от мен. Но ти си права. Има странно

минало. Стой настрана от него.

– Сигурно отлично знае как да се държи и има дълбока кесия, за да има такъв успех на тази крехка възраст.

– Не е смешно, Александра. Не ми харесва как те гледаше. Стой настрана от него.

– Много добре, ще стоя настрана от него, ако ти стоиш настрана от онази френска развратница, която беше сложила ръка на ръкава ти и на практика говореше в устата ти.

– Каква френска... – Той се намръщи. – Не ръкомахай толкова свирепо. Виждам всеки инч от бялата ти плът до кръста. Ще накарам да повдигнат това проклето деколте, преди пак да облечеш тази рокля.

– Няма да ме забаламосаш, Дъглас! Коя беше тази нещастна развратница?

Той я погледна, очите му бяха изпълнени с изненада и удовлетворение, бяха потъмнели, ако това бе възможно.

– Боже мили, ти ревнуваш.

Тя ревнуваше и се почувства унижена, че той разбра.

– Ако познавах някой друг, щях да се махна от теб и да отида да проведа един изискан разговор. Но ако се махна, ще съм сама, а това няма да е хубаво.

– Не е твоя работа как се казва тя. Просто е някоя, която познавам, нищо повече.

– Какво ти говореше?

Той излъга, но не на място, не както трябва.

– Че баба ѝ е болна.

– Глупости – каза Александра.

– Много добре. Отидох във Франция да я спася и изпратих Тони в Клейбърн Хол. Резултатът не беше такъв, какъвто очаквахме.

– А, значи това е Жанин, за която ми разправя. Проклетата жена, която ти се е предложила.

– Паметта ти е изумителна. Няма да кажа нищо повече. Моля те да забравиш това, което казах онзи ден. Вече няма смисъл. Грижи се за своите работи, Александра.

– Тогава ела да танцуваш с мен, тъй като не ми се иска да те принуждавам да правиш още изповеди, въпреки че тези, които направи, наистина са много бедни откъм съдържание.

Той танцува с нея, после я заведе на вечеря и я запозна с млади дами, които се надяваше да ѝ харесат. Непрекъснато държеше под око Жорж Кадудал. Дявол да го вземе, последният човек на земята, който

искаше за враг, бе този маниак Жорж.

Защо, по дяволите, този човек не е във Франция, където трябваше да е? Може би наистина е там, може би Жанин просто е истерична. Беше разговарял точно с нея, Жанин Доде, жената, които спаси във Франция.

– Искам да се запозная с Тереза Карлтън.

– Значи Бичъм ти е разказал за нея, така ли? Той обича да прави бели. Никак няма да се изненадам, ако той самият е спал с въпросната дама.

– Тя ли развали годежа с Тони?

– Не. Той откри, че тя спи с негов приятел. Това толкова го шокира и оскърби, че едва не се съсипа. Дойде да се съвземе в Нортклиф и аз го смятах за мой спасител. След това отиде в Клейбърн Хол и се ожени за жена ми.

– Може би си на мнение, Дъглас, че би могъл да се изразиш по малко по-различен начин.

– Защо? Това е истината. Това, че те вбесява, не променя фактите.

Тя въздъхна.

– Прав си, разбира се. Ако обаче промениш малко думите си, когато се върнем вкъщи, аз ще те възнаградя, ако ти не ме възнаградиш първи, както винаги правиш, Не ми даваш никаква възможност, Дъглас.

– Може би ще ти дам след петдесет години.

На Александра думите му прозвучаха като приятно задължение и тя му подари една ослепителна усмивка. Дъглас, от друга страна, преосмисли това, което каза, и му идеше да си удари един ритник. Изруга, пи прекалено много бренди и тогава се развесели. Повече алкохол, може би това ще го оправи. В каретата главата му беше замаяна. Когато се изкачваше по стълбите, с празен поглед си подсвирваше с уста. Да, може би брендито щеше да подейства.

Не подейства, но си струваше да опита. Когато накрая се изтегли от нея и се завъртя по гръб, склочи ръце на глава и се съсредоточи да успокои дишането си.

– Ще ме убиеш – накрая каза той. – Не може да продължава така. Не е естествено. Не е здравословно.

– А какво ще кажеш за мен?

Той свали едната си ръка и я положи върху гърдата ѝ. Сърцето му лудо биеше. Усмихна се.

– Ще ни погребат един до друг в семейната гробница на Нортклиф.

– Тези думи не ми харесват.

- Първо трябва да ме дариш с наследник.
- Мисля, че жените трябва да се чувстват зле, когато са бременни.
- Повечето се чувстват зле, така съм чувал.
- Аз се чувствам чудесно.
- Кога за последен път имаше менструация?

Беше тъмно, току-що се бяха любили и сега лежах един до друг на голямото легло, голи и задоволени, но въпреки това въпросът беше неудобен.

Когато търпението му се изчерпа от мълчанието ѝ, Дъглас каза:

- Не си имала менструация, откакто се оженихме, нали?

Тя поклати глава и той усети това движение. Леко сложи ръка върху корема ѝ.

– Много си плоска – разпери пръсти до тазобедрените и кости. – Малка си, но се надявам не толкова малка, че да не можеш да износиш детето ми. Вярно е, че аз съм едър мъж, Александра. Майка ми все още горчиво се оплаква, че едва не съм я убил, когато ме е раждала, толкова голям съм бил. Не, мисля, че не си достатъчно широка. Ще извикам лекар, за да те прегледа.

- Не – Няма да направиш подобно нещо!

– Я виж ти, тя може да говори – каза Дъглас.

– Чуй ме, Дъглас – Тя се облегна на лакът, косата и падна върху гърдите. – Аз съм жена, а жените имат бебета. Няма да позволя на никой друг мъж освен теб да ме докосне. Разбираш ли?

- Кой ще акушира нашето бебе?

– Акушерка. Майка ми е била акуширана от акушерка. Тя също не обича мъже.

При тези думи той се засмя, след като плъзна длан по корема ѝ и я задържа така. Притисна я отново да легне по гръб. Ръката му беше голяма и много топла. Пръстите му я милваха и галеха. Тя се задъха.

- Ти не ме обичаш, Александра? Аз съм мъж.

– Знам, че си мъж, Дъглас Само не разбирам защо те считат за студент. Защо, виж само какво правиш и колко топъл е гласът ти. Студент! Ха!

- Кой ти каза това?

– Онзи млад мъж, за когото каза, че е лош. Хидърингтън.

– А-а. Може би е искал да разбере дали си нещастна с мен, затова е казал тези думи.

– Какво го интересува дали съм щастлива или не? Ах, Дъглас, много е приятно.

Пръстите му спряха, но тя все още усещаше топлината на плътта му, която бе непосредствено до нейната плът, и леко мръдна.

– Ако продължаваш да правиш това, ще ме накараш да забравя за какво говорех, Дъглас.

– Трябва да свикнеш, защото ще те докосвам, когато пожелая и както пожелая. Сега чуй ме добре, Александра. В известен смисъл би могло да се каже, че аз съм студен човек. Имам предвид, че съм човек, който се стреми да не се поддава прекалено много на хитрост и лукавство. Аз съм човек, който се ръководя в живота от логика и разум, а не от... – Той спря, пръстите му отново започваха да я милват и даже изруга, докато я целуваше, завърти се, качи се върху нея и проникна в нея. Стана, както ставаше винаги – бързо, грубо и дълбоко, тя цялата се потопи в удоволствието, викаше и го притискаше, отдаваше му се напълно, желаше го повече, отколкото би могла да си представи, чувствата ѝ бяха по-дълбоки, отколкото дълбочината, на която той проникваше в нея, толкова дълбоки, че не можеше да си припомни как се е чувствала без него. Но тя не му прошепна тези думи. Изстена, когато стигна до оргазъм, силата на изживяването я накара да ухапе рамото му. Дъглас просто прие нейното удоволствие в себе си и ѝ отдаде своето, а когато свърши, плътното я притисна в обятията си и заспа.

Александра влезе в гостната и видя дребен, започнал да оплешивява джентълмен на средна възраст, който беше застанал пред еркерните прозорци, поклащаше се напред-назад и гледаше часовника си, а не красивия парк от другата страна на улицата. Когато я видя, той бързо сложи часовника в джоба на жилетката си и леко ѝ се поклони. Извила глава на една страна в очакване на отговор, тя каза:

– Нашият иконом ми каза, че е дошъл един джентълмен да ме види. Странно, тъй като все още не познавам много джентълмени в Лондон. За миг помислих, че сигурно е Бичъм, но не, кълна се, той не би проявил такава нетактичност. Не е в неговия стил. Кой сте вие, сър?

– Аз? – Тоя я погледна втренчено, без да мига. – Аз? Негова светлост сигурно е съобщил за идването ми. Вие сигурно знаете кой съм аз.

Той искрено се удиви от факта, че тя не знае кой е, и Александра се усмихна.

– Не. Бърджис само каза, че е дошъл някакъв джентълмен. Може би пишете пиеси или сте актьор, който търси покровителство? Може би викарий, който има нужда от прехрана? Ако е така, съжалявам, че трябва

да ви кажа, но младият брат на негова светлост без съмнение ще...

– Не! Аз съм доктор Джон Мортимър! Аз съм лекар! Аз съм един от най-видните лекари в цял Лондон! Негова светлост ме помоли да дойда при вас. Както знаете, той е загрижен, че вие ще носите наследника му и че може би сте твърде малка, за да осъществите успешно тази задача. Помоли ме да установя дали това е истина.

Тя го гледаше с втрещен поглед, без да може да повярва. Същата сутрин бяха повикали Дъглас, проклетите да са черните му очи и коси, и още не беше се върнал. Значи той е уредил да дойде този мъж. Е, поне все още не се е върнал, което значи, че няма да ѝ се налага да спори с него пред доктор Мортимър.

– Доктор Мортимър – каза тя, но вече ѝ струваше усилия да продължава да се усмихва, – страхувам се, че сте дошли напразно. Съпругът ми прекалено много се тревожи. Освен това, ако вече съм бременна и съм твърде малка, не би могло да се направи нищо, не е ли така?

Доктор Мортимър – човек, който знаеше собствената си цена, и то висока, непривикнал да чува толкова дръзки думи от една жена, при това жена, която се държеше с него така самонадеяно – запази самообладание и любезно се усмихна. Тя се чувства неудобно, там е цялата работа. Това бе единственото обяснение за странното ѝ поведение, макар че съвсем не изглеждаше притеснена. Въпреки това той набра благия глас, който винаги успокоява нервните жени, леко се засмя на опита и да бъде остроумна и каза:

– Мила лейди Нортклиф, жените, независимо в какво са убедени или мислят, че са убедени – несъмнено подпомогнати от добрите намерения на по-възрастните си роднини от женски пол, – нямат способността да различават кое е подходящо или не е подходящо за тях. Нали разбирате, затова имат съпрузи. Аз съм тук, за да ви прегледам, мила госпожо, както ме помоли вашият съпруг. След това ще кажа на съпруга ви кое е най-добро за вас, когато заченете наследника му. Неговата загриженост за вашите размери е похвална. Като лекар аз взимам под внимание всички фактори и след това насочвам какво е редно да се прави, докато се роди детето. А сега, мила госпожо...

Александра не можеше напълно да повярва, че този претенциозен, абсолютно досаден човек, лекар или не, бе влязъл в гостната ѝ и се отнасяше с нея, сякаш е полумалоумно заблудено създание. Но в момента ѝ се искаше да удари Дъглас, а не този екземпляр.

Сладко се усмихна.

– Искате ли чаша чай, сър?

Той щедро се усмихна.

– Не, благодаря, госпожо – разпери ръце в израз на фалшива скромност. – Знаете ли, аз не винаги разполагам с времето си. Ето, след един час трябва да отида да видя лейди Абъркромби. Тя е братовчедка на кралицата, а аз съм неин личен лекар. Беше ми трудно да дойда да ви прегледам толкова бързо, но познавам съпруга ви добре и реших да му направя тази услуга. А сега, госпожо, време е да се качим горе в спалнята ви. Ако искате да присъства прислужницата ви, разбира се, нямам нищо против.

– Сър, няма никъде да ходим. Съжалявам, че сте дошли напразно. Както казах, съпругът ми прекалено много се тревожи. – При тези думи Александра отиде и силно дръпна шнура на звънеца. Сърцето ѝ силно биеше, знаеше, че се е изчервила. Странно, въпреки всичко не беше ядосана точно на това снизходително дребно човече, което е такова, каквото е. Ах, но Дъглас бе съвсем друг въпрос.

– Госпожо, наистина...

Тя вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

– Не, сър, моля ви, не се извинявайте. Вървете при лейди Абъркромби, братовчедка на кралицата, която несъмнено очаква с най-голямо нетърпение вашето пристигане, в резултат, на което сърцето ѝ, изпълнено с очакване, бие прекалено силно за доброто.

– Нямах намерение да се извинявам! Вашият съпруг ме помоли да дойда тук и...

– Моля да ме извините, сър, но моят съпруг не би молил и самия крал. Очевидно вие съвсем не го познавате добре. Бърджис, моля те, изпрати добрия лекар до вратата. Той много бърза. Нали разбираш, трябва да се види с кралицата.

– Не, не, с лейди Абъркромби, братовчедка на кралицата. Вие, разбира се, не може да искате да си отида!

– Сигурна съм, че кралицата също ще припадне от радост да ви види, доктор Мортимър. А сега, добри ми господине, моля да ме извините...

Бърджис беше в незавидно трудно положение. Графът му беше казал за предстоящото посещение на лекаря. Знаеше, че графинята не е предупредена и това го притесняваше. Бегло я познаваше, но въпреки това бе сигурен, че няма да е доволна от постъпката на негова светлост. И ето, нейна светлост сега очевидно гонеше добрия лекар. Бърджис знаеше какво повелява дългът му. Също знаеше кое за него е добро. Той застана мирно, висок пет фута и четири инча, и спокойно каза:

- Доктор Мортимър, моля ви да минете оттук, ако обичате.
- Довиждане, сър. Много мило от ваша страна, че се отбихте.

Мортимър искаше да се почувства оскърбен, но беше повече объркан от това, което стана. Не можеше да разбере как младата дама, графиня или не, бе успяла напълно да го разгроми и затова, без да каже нищо дума, се остави да го води икономът, който повече приличаше на коняр, плешив, със закръглен корем, липсваше му само препасана голяма престилка. Беше също много нисък, напълно неподходящ според представите на Мортимър за домакинството на един граф. Спря за миг на стълбите, като се взираше назад към предната врата на къщата.

Дъглас направи всичко възможно да побърза, за да бъде тук, когато лекарят пристигне. Предполагаше, че на Александра няма да ѝ бъде много приятно да види този човек, но се тревожеше и искаше лекарят да я прегледа веднага. Искаше да чуе от него, че тя ще е добре. Фактът, че нямаше представа дали наистина е бременна или не, не беше от значение. Ако сега не е бременна, рано или късно ще е. Не, той се тревожеше и искаше да успокои тревогата си от човек, който знае как стоят нещата, а неговият личен лекар, който го лекува преди три години, когато бе ранен, препоръча Мортимър.

Затова, когато видя лекаря, който бе застанал пред къщата и глупаво се взираше назад в затворената врата, поздравът застина на устата му и той се намръщи. О, Боже, нещо не е наред. Знаеше си, че тя е прекалено малка; сега е бременна и ще умре и за това ще е виновен само той. Гласът му беше дрезгав и настойчив, но той не зададе този въпрос, а каза:

– Доктор Мортимър. Добре ли е жена ми?

– О, господарю! Жена ви? Видите ли, тя ми предложи чай. Жена ви е добре. Тя съвсем не е такава, каквато очаквах. Не е това, което съм свикнал да виждам при жени. Млада е, може би това е причината за всичко. Много странно. Сега трябва да тръгвам, господарю. А, жена ви, да, господарю, жена ви. Желая ви всичко най-хубаво, господарю. Успех. Смея да кажа, че ще имате нужда от него.

Мортимър продължи да говори в същия дух, докато слезе надолу по стълбите и се качи в каретата, която го чакаше.

Дъглас стоеше с ръка върху топката на предната врата и се взираше в лекаря. Думите му звучаха неопределено; сякаш говореше несвързано; съвсем не изглеждаше, както беше изглеждал рано същата сутрин,

когато Дъглас се отби при него. Въпреки това щеше да каже нещо, ако Александра не е добре. Нали?

Намери я в гостната, стоеше до еркерните прозорци, държеше тежките драперии и се взираше навън към улицата и към парка отвъд нея.

Когато той влезе в стаята, тя го погледна през рамо, но не каза нищо. Отново насочи вниманието си към парка отвъд улицата.

– Видях доктор Мортимър на стълбите.

Тя не отговори.

– Изглеждаше малко особен. Каза, че си добре, поне мисля, че така каза. Сигурно е дошъл много рано.

Тя продължаваше да мълчи. Стоеше като истукан, сякаш беше глътнала дръжка на метла.

– Виж, Александра, исках да се уверя, че ще си добре, Ти, разбира се, не се сърдиш, защото аз се тревожех за теб. Съжалявам, но само мъже са лекари, затова наистина нямах никакъв избор. Опитах се да побързам, да бъда тук, когато дойде той, но не успях. Ако можех, щях да бъда с теб. Хайде, не беше толкова ужасно, нали?

– О, не, изобщо не беше ужасно.

– Тогава защо стоиш там, без да ми обръщаш внимание? Държиш се, сякаш не съществувам. Не съм свикнал на такова отношение от страна на жена ми. Не си ли спомняш? Ти ме обичаш.

– О, не, разбира се, Дъглас. Това е само похот, нищо повече. Ти ме убеди в това. Що се касае до скъпоценния ти лекар, надявам се надутият глупак да падне в някоя канавка и да се удави.

Дъглас прокара пръсти през косата си.

– Съжалявам, че не се е държал добре. Не, не, взимам си думите назад. Това наистина е ужасяваща мисъл. Не го ли хареса? Не беше ли достатъчно внимателен с теб? Повече ли те притесни, отколкото трябва?

При тези думи тя се обърна към него, на лицето и беше изписано отчуждение.

– Снощи ти казах, че няма да допусна да ме прегледа никой друг мъж...

– Освен мен.

Опитът му да се пошегува не успя.

– Правилно. Паметта ти е много услужлива, когато искаш да служи на собствените ти цели. Бях учтива с него, Дъглас, но ние не излязохме от тази гостна.

– Позволила си да те прегледа тук? Къде, на дивана? Не? Тогава на онзи голям фотьойл, ей там? Боже мой, не си постъпила добре,

Александра. Проявила си липса на деликатност и мъдрост. Защо, можела е да влезе мисис Гудгейм. Можел е да влезе Бърджис с подноса с чай. За Бога, можела е да влезе прислужница да бърше прах. Очаквах, че ще искаш да запазиш благоприличие и ще присъстват най-малко три прислужнички, за да бдят внимателно. Не, това не е...

– Той не ме докосна. Снощи ти казах, че няма да позволя. Не ми ли повярва?

– Ти си моя проклетата съпруга! В началото не беше, но когато след това реших да се ожена за теб, стана твое задължение да правиш това, което те помоля – не, това звучи смешно. Стана твой проклет дълг! Твой проклет дълг е! Искам да се прегледаш. Не искам да те докосва друг мъж, но той не може да се нарече истински мъж; той е лекар, нещо като евнух, и му се плаща, за да докосва и да познава това, което докосва. По дяволите, Александра, какво направи с него?

– О, да, твоят първокласен доктор Мортимър е мъж, Дъглас! Той издекламира всички ваши скъпоценни мъжки глупости. Държа се с мен, сякаш съм дете, при това глупаво дете. Освен това как може да знае какво прави? Той не е жена; не е устроен като жена. Как може да знае как функционира една жена и кога нещо не функционира както трябва?

– Няма да сторя с теб, Александра. Ще го помоля да дойде пак. Ако желаш, мога да остана с теб и да не го изпускам от поглед, ако това те тревожи. Ето това исках да направя днес. А сега достатъчно... Искаш ли да отидем да яздим в Ричмънд? Можем да направим пикник. Аз няма да мога да се нахвърля върху теб – т.е. да те възнаградя, – наоколо ще има прекалено много хора. Какво ще кажеш?

Тя беше втренчила поглед в него.

– Дъглас, разбираш ли какво направи?

– Дразниш ме, Александра.

– Направи нещо против желанието ми. Дори не ме попита. Няма да търпя подобно нещо, Дъглас.

Той почервения и всъщност изрева:

– Дявол да те вземе, ти си моя съпруга. Не можеш ли да разбереш, че ако ти направя дете, може да умреш. Не искам да те убивам!

– Защо? – Гласът ѝ вече беше мек като памук.

Дъглас чу промяната и му се прииска да си удари един ритник.

– Не се опитвай да минаваш с твоите проклетите хитрости, мадам. Върви да си облечеш костюма за езда. Разполагаш с петнадесет минути. Ако закъснееш, ще те изгубя в Ричмънд.

„Това е начало“, помисли Александра, докато се качваше по

стълбите. Много обещаващо начало.

След по-малко от половин час обаче изпита желание да го ритне. Нейното обещаващо начало се бе превърнало на пух и прах.

– Дъглас, кой те извика толкова рано тази сутрин? – Зададе въпроса от чисто любопитство, без никаква цел.

Дъглас обаче застрашително настръхна на седлото. Жребецът, който той държеше в Лондон, на име Принц, огромен, пъстър кон, не хареса тава настръхване и кривна настрани. Кобилата на Александра, доресто животно с ужасен нрав, реши, че нейната ездачка е виновна жребецът да се разтревожи и затова изви глава и я ухапа по ботуша. Тя извика от изненада.

Дъглас остро каза:

– Казах ти, че не е като кобилата ти вкъщи. Внимавай, Александра.

Тя се намръщи с поглед, насочен в тила му. Яздеха в лек галоп по Ротънроу. Дъглас бе решил, че няма да имат време да отидат до Ричмънд. Все още беше твърде рано, за да присъства цялото висше общество, и това радваше Александра. Беше приятен ранен следобед, лек бриз разрошваше свободно падащите къдрици около лицето и. Тя отново каза, по този път в гласа и имаше нещо повече от чисто любопитство:

– Кой имаше такава голяма нужда от теб тази сутрин? Никой от семейството ти не е болен? Всички са добре?

– Сега моето семейство е и твое семейство. Моля те, опитай се да запомниш това. Освен това не е твоя работа къде ходя или какво правя. Една съпруга не трябва да се бърка в работите на мъжа си. Внимавай с коня си...

– Дъглас – каза тя, убедена, че говори с възможно най-благоразумен глас, – цупиш се, защото не заведох онзи жалък лекар в стаята си. Ще продължавам да не го приемам и няма да ме принудиш да го направя, освен, ако не искаш да устроиш някоя ужасна сцена. И така, какво беше толкова спешно? Аз съм твоя съпруга. Моля те, кажи ми какво става.

Той упорито мълчеше и въображението и започна да чертае драматични сцени.

– Не е свързано с нападение, нали? О Боже, правителството не иска да се върнеш в армията, нали? Ти няма да отидеш, нали? Моля те, помисли добре, Дъглас. Толкова много неща в Нортклиф Хол се нуждаят непрекъснато от твоето внимание. Затова мисля, че не...

– Мълчи! Не е свързано с нищо подобно, по дяволите! Свързано е с един изключително луд човек на име Жорж Кадудал.

– Кой е той?

Загледан между ушите на коня си, той се зачуди как тя успя да го накара да произнесе името.

– Не е твоя работа. Мълчи. Остави ме на мира. Няма да ти кажа нищо повече.

– Добре – каза тя. Жорж Кадудал. Беше французин, а Дъглас говореше френски, сякаш е откърмен с него. Припомни си колко напрегната беше онази французойка – онази уличница, която бе спасил, Жанин – предишната вечер на бала в Ранлей, и каза: – Свързан ли е по някакъв начин с онази сводница, която снощи се опитваше да те прелъсти?

Дъглас я загледа втренчено. Не е възможно тя да знае. Това бе само догадка, а той беше глупак. Съвсем не искаше да я тревожи, да я плаши. А и за нищо на света не искаше тя да си пъха носа в тази нелепа история. Заби пети в хълбоците на Принц и жребецът се стрелна напред.

На Александра и се искаше да има камък, и без съмнение щеше да го хвърли по тила му. Но тя също се разтревожи. Как да разбере кой е този Жорж Кадудал и какво общо има Дъглас? Припомни си бележката, която му донесе неговият камериер Финкъл, който дойде в Лондон с тях. Може би бележката все още е някъде тук. Реши да я намери. Той бе казал, че сега неговото семейство е и нейно. Много добре. Тя беше негова съпруга; време е да разбере, че да си женен, означава да сложиш край на тайните си. Би могла да му помогне; той трябваше да разбере това.

Тя намери бележката. Финкъл я беше сложиш внимателно при другите писма на негова светлост върху масивното му бюро в библиотеката. Докато я четеше, Александра се намръщи. Беше от лорд Ейвъри. Едрите, изписани с черно мастило драскулки уведомяваха Дъглас, че този Жорж Кадудал, както изглежда, не е в Париж, където трябваше да е, а по-скоро се е върнал в Англия. Лорд Ейвъри бе разтревожен; трябваше веднага да говори с Дъглас.

Александра грижливо сгъна бележката и я сложи обратно в купчината, без да оставя следа, че някой я е пипал. Точно когато свърши, Дъглас неочаквано влезе в стаята. Тя цялата се изчерви и се дръпна от бурото.

– Добър ден, господарю – каза тя и небрежно махна с ръка.

Той се намръщи, не и позволи да излезе.

– Какво правиш тук, Александра?

Тя вирна брадичка.

– Тази къща не е ли и моя? Нима има стаи, в които не ми е позволено да влизам? Ако е така, редно е да ми кажеш къде не трябва да ходя и

аз, естествено, ще ти се подчиня.

Все още намръщен, Дъглас погледна към бюрото си.

– Опитите ти да отклониш вниманието ми никога не са били успешни. Освен това никога не си се подчинявала. И така, какво има върху бюрото ми, което толкова много те интересува?

Той пристъпи напред и тя се опита да се промъкне край него. Той хвана китката на ръката ѝ, Александра усети как палецът му нежно гали меката ѝ плът и разбра, че ако продължи така, скоро ще се озове по гръб на пода или на дивана може би и ще изпита най-голямо удоволствие.

Дъглас, изглежда, също разбра какво ще стане. Пусна китката ѝ.

– Не мърдай – каза той – или ще се погрижа да си платиш за интереса, който проявяваш към делата ми.

Тя се зачуди дали той знае какво точно ще направи, ако тя успее да изскочи от стаята. Реши, че нищо конкретно не я заплашва, и в следващия миг излезе от стаята.

Дъглас не се опита да я спре. Щеше да я намери после много бързо; отиде до бюрото си и прелисти книгата. Изруга, когато намери бележката от лорд Ейвъри. Проклетият Финкъл, защо трябва да е такъв педант? Нищо, сега тя знаеше съвсем малко повече от преди. Въпреки това се разтревожи. От Жорж Кадудал можеше да се очаква всичко. Дъглас от опит знаеше, че щом на Жорж му хрумне някаква идея, нищо не може да я избие от главата му. Това беше ценно качество и ужасен недостатък. Точно както сега.

Дъглас изруга. Какво да прави?

Действията, които трябваше да предприеме, се решиха още същата вечер. Той заведе Александра на малък прием в дома на лорд и лейди Марчпейн, една възхитителна двойка възрастни хора, който много обичаха Дъглас, защото той се грижи за внука им в армията. Сърдечно поздравиха него и Александра.

Александра бе нашрек, макар че Дъглас не каза нищо за отмъщение или наказание. Вниманието му сякаш бе погълнато от друго дори когато тя му се представи в нова рокля, чието деколте съвсем не беше толкова високо. Той само кимна, без да каже нищо. Тя го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Предпочиташе да бе останала вкъщи заедно с него. Може би трябва да се извини за любопитството си. Докосна с върха на пръстите си ръкава му. Без да каже нищо, той я погледна с безизразно лице.

– Съжалявам Дъглас.

– За какво по-точно?

– За това, че проявих любопитство, но ти много ме ядоса, като не ми каза какво става. Аз съм твоя съпруга. Мога да ти бъда полезна, само ми разреши.

Той сякаш още повече се затвори в себе си.

– Приемам извинението ти, макар че е напълно недостатъчно. А по другия въпрос – не мога да не осъзнавам, че си моя съпруга. Ти непрекъснато си до мен. Съмнявам се дали бих могъл да отида по нужда, без да ме попиташ къде съм бил и какво съм правил, А, ето Теди Самъртън. Той танцува хубаво. Ще те оставя на него. Не, недей да спориш с мен. Ще направиш това, което казвам. Разбираш ли ме?

– Разбирам – каза тя.

И тя покорно танцува следващия селски танц с Теди Самъртън, много приятен млад джентълмен с бледо лице и големи очи, който, изглежда, обожаваше съпруга и. Когато танцът свърши, Дъглас не се видеше никъде.

Александра се зачуди дали пак е с онази френска уличница. Започна бавно да се разхожда из залата; някои хора я познаха и кимнаха. Тя отговори с усмивка на уста. Къде е Дъглас?

Беше топла вечер, задушният въздух вещаеше дъжд. Александра отиде на балкона и се надвеси над каменната балюстрада, за да огледа градината. Висяха фенери на романтично разстояние един от друг, но въпреки това имаше много сенки, много тъмни места и сърцето ѝ се сви от страх.

Тихо извика:

– Дъглас?

Не последва никакъв отговор. Стори и се, че чу шумолене в храстите отляво, но не беше сигурна. Отново извика името му, след това бързо слезе по дълбоко издълбаните каменни стълби в градината. Отново извика. После замълча. Цялата нащрек, бързо прекоси една от тесните каменни пътеки. Нищо. Тогава изведнъж чу дълбок мъжки глас, които приличаше на тихо съскане, но тя не разбра какво казва той. По дяволите, гласът говореше на френски. Искаше и се да извика от раздразнение и тогава чу как Дъглас отговори на френски, гласът му бе студен и много ядосан.

Изведнъж долетяха звуци, които недвусмислено подсказваха, че някъде там започва бой. Без да чака, тя изтича с всички сили към мястото на свадата. Дотича в храстите. Двама мъже нападнаха Дъглас. С удивление видя как той се завъртя на пети и силно удари с юмрук единия от тях в корема, после светкавично се обърна и удари с лакът другия в

гърлото. Всичко стана толкова бързо, а тя стоеше, замръзнала на мястото си като заек. Единият мъж разтри гърлото си и изрева нещо на Дъглас на френски, в следващия миг той и помощникът му изчезнаха в сенките.

Дъглас стоеше, без да мръдне, разтриваше ставите на лявата си ръка и се взираше в тъмнината, Тогава тя изтича до него, хвана го над лакътя, после за раменете и накрая покри бузите му с ръце.

– Добре ли си? Справи се отлично, Дъглас. Беше толкова бърз. Не можах да повярвам. Изобщо не се нуждаеше от помощта ми. Добре ли си? Не можеш ли да говориш? Моля те, Дъглас, кажи ми нещо. – Докато говореше, ръцете и продължиха да го милват, да го чувстват, но въпреки това той остана неподвижен, само дишаше дълбоко и равномерно.

Накрая вдигна ръце, взе нейните в своите и сниши лицето си на инч от нейното.

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Ръцете ѝ замръзнаха, но тя не се отдръпна от него.

– Тревожех се за теб. Не можах да те намеря. Помислих, че може би имаш нужда от мен.

– Имам нужда от теб? Мили Боже, спестете ми помощта си, госпожо! А сега да тръгваме.

– Но кои бяха тези мъже? Защо те нападнаха? Чух как спорите, но нищо не разбрах. Беше на френски, дявол да го вземе. Защо...

Той я разтърси, без да каже нищо, и я заведе по пътеката до къщата. Ужасно се страхуваше за нея, защото последното нещо, което му извика Жорж Кадудал, бе заплаха, насочена към нея. Точно както унищожи Жанин, той, Жорж, щеше да унищожи и съпругата му.

В каретата той не каза нищо и накрая тя попита:

– Никога не съм виждала човек да удрия друг човек по този начин. Ти не се би така с Тони.

– Аз исках да натупам Тони, не да го убия.

– Къде се научи да се биеш така?

Той се обърна и я погледна на слабата светлина в каретата. При спомена по лицето му пробягна лека усмивка.

– Бях в Португалия и се запознах с хора, които бяха от една шайка бандити в Оporto, най-гадните, най-долните, най-подлите биячи, които съм виждал през живота си. Те ме научиха и аз успях да се справя.

– О! Кои бяха тези мъже, които се опитваха да ти причинят болка?

Той хвана лявата ѝ ръка и здраво я задържа.

– Чуй ме, Александра. Никъде няма да ходиш без мен, разбираш

ли? Не ме гледай така, просто ми се довери. Кажи ми, че ме разбираш.

– Да, разбирам.

– Естествено, че не разбираш, но това няма значение. Вдругиден се връщаме в Нортклиф.

– Защо?

– Ще направя, каквото казвам и няма да задаваш повече въпроси.

Тя реши да остави нещата така. Познаваше го достатъчно добре, за това разбираше, че щом той веднъж спре да дава оскъдната си информация, нямаше да започне пак. Бе най-упоритият човек, когото познаваше. Облегна назад глава в меките кожени възглавнички, затвори очи и захърка.

Помисли си, че той се подсмивва, но не беше сигурна. Е, вече имаше план; не беше кой знае какъв план, но поне бе начало; все пак беше нещо.

На следващия ден Дъглас се върна вкъщи малко след единадесет часа сутринта. Срещата му с лорд Ейвъри бе кратка, без отклонения от темата. Да, Жорж Кадудал беше в Лондон, не в Париж, където трябваше да е с всички пари на английското правителство, и очевидно искаше кръв, кръвта на Дъглас.

Дъглас въздъхна, подаде бастуна си на Бърджис и попита:

– Къде е нейна светлост?

Бърджис изглеждаше огорчен, но храбър.

– Тя е с един човек, господарю.

– Човек, казваш. Този човек от мъжки пол ли е?

– Да, господарю. Той е човек от Франция, от мъжки пол.

Веднага си помисли за Жорж Кадудал и побледня. Но не, Жорж не би дошъл тук. Нима се опитваше да го шпионира, като е избрала някой французин от улицата и го е подкупила?

– Разбирам. И къде точно е с този човек от Франция от мъжки пол?

– В дневната, господарю.

– Защо не попита защо е дошъл този човек от Франция от мъжки пол Бърджис?

– Нейна светлост каза, че това не е моя работа. Говореше с тон и думи, чийто маниер много приличаше на вашия, господарю.

– Той никога досега не те е карал да си затваряш устата!

– Нейна светлост също ме попита за моя братовчед, който има много възпалено гърло, господарю. Вие никога не сте проявявали такава загриженост, затова почетох нея с мълчание.

– Върви по дяволите. Не знаех, че имаш братовчед!

– Да, господарю.

Все повече заинтригуван, Дъглас бързо прекоси коридора към задната част из къщата. От дневната се излизаше към закрыта веранда. Беше светла, просторна, чудесна стая. Не идваше често тук. Синджън му беше казала, че тази стая е за дамите и трябва да стои настрана от нея. Не почука на вратата, тихо я отвори. Видя млад джентълмен с продълговато лице, в изтъркан черен костюм, седнал срещу Александра. Той мълчеше. Тя бавно произнасяше:

– Je vais? Paris demain. Je vais prendre mon mari avec moi.

Очевидно много доволен, младият мъж имиулсивно каза:

– Excellent, madame! Et maintenant...

Дъглас рязко се обади от вратата:

– Аз няма да дойда утре с теб в Париж, Александра. Нито пък намирам за отлично подобно предложение.

Гледаше я очарован, а тя цялата се изчерви, изцъка няколко пъти и каза на французина срещу нея:

– Je crois que e'est ici men mari.

– Ти само мислиш, че аз съм твой съпруг? – Дъглас кимна на французина, който вече беше станал, взираше се в него и нервно пипаше лацеца на часовника си. „Ланец на часовник!“

– Какво прави той тук, Александра?

Тя също стана с широка усмивка леко изтича към него.

– А, той е един много приятен млад джентълмен, с когото се запознах... хм, да, с когото се запознах, когато бях при Гантърс, и го помолих да ме посети тук, ние бихме могли, хм, бихме могли да говорим за разни неща.

– За френски неща?

– Мисля, че може да се каже така.

– Плащаш ли му?

– Ами да.

– Той шпионира за теб. Нима очакваш да ме следи, да подслушва разговорите ми и да ти докладва?

Тя го гледаше втренчено.

– Наистина ли мислиш, че бих направила това, Дъглас?

– Не – рязко каза тон. – Не, не мисля, поне не при нормални обстоятелства. Но съм убеден, че би направила всичко, което ти хрумне, за да ми помогнеш дори когато не съм те молил за подобно нещо, нито искам, нито имам нужда и аз наистина ще те напердаша, ако се опиташ да го направиш.

Тя леко изви глава.

– Казваш няколко неща, Дъглас, и аз въобще не съм сигурна...

– По дяволите, жено, кой е този човек и какво прави тук?

Ти вирна брадичката си.

– Много добре. Казва се мосю Лесаж и ми дава уроци по френски.

– Какво?

– Чу ме. Моля те сега да излезеш, Дъглас, още не е сме свършили.

Дъглас изруга на френски с такава изискана лекота, че французинът се развълнува и зъбите му цъфнаха в усмивка, с която изрази одобрението си. Той бързо каза нещо на Дъглас и Дъглас му отвърна още по-бързо. След това двамата мъже продължиха да говорят на този проклет език, като я изключиха от разговора и я накараха да се почувства ненужна.

– Дъглас – каза тя с много висок глас, – мосю Лесаж е мой учител. Ти ни прекъсна. *S'il vous plaît*, моля те, излез.

Дъглас каза нещо на мосю и той се засмя.

– Извини ме, Александра, но мосю точно си припомни, има друг урок, който е много скоро, и то на другия край на Лондон. – Дъглас се ръкува с него и от ръката на съпруга и преминаха пари в ръката на французина.

Александра искаше да го удари. Искаше й се, без да се запъва, да го изругае на френски, който той използваше с такава лекота. Не, искаше само една френска дума за проклетие, само една. Ръцете й бяха свити в юмруци. Почака вратата да се затвори и тогава тропна с крак.

– Как се осмеляваш! Той беше мой учител. Защо ти се разпореждаш. Иска ми се да ти кажа на френски колко много съм ядосана!

– Искаш да ме изругаеш?

– Да. *Oui!*

– *Merde.*

– Какво?

– Можеш да кажеш *merde*. Това означава... няма значение, това е ругатня и ще успокои злобата ги. Имай ми доверие.

– *Merde!*

Той трепна, след това и се усмихна.

– По-добре ли се чувстваш? – Тя не каза нищо и той продължи: – Защо искаше да научиш френски?

– За да разбере какво ти каза онази уличница и защо онзи човек, Жорж еди-кой си, искаше да те убие снощи!

– А, значи съм бил прав. Ти си представяш, че си света Джорджина.

– Той отиде до стъклените врати, които бяха от пода до тавана и водеха направо в градината. Отвори и вдъхна свежия утринен въздух. – Александра, имала си намерение пак да ме спасяваш? Този път с ученически френски?

– Щом не искаш да ми кажеш какво става, какво пък, трябва да направя нещо. Това ми е в характера, не мога да се съпротивлявам. Искане ми се да не мислиш, че това е вмешателство.

– Жалко – каза той, без да се обърне и да я погледне. – Да, жалко, че не приличаш повече на сестра си, жена, която според мен е изпълнена с желание да чака, за да види какво иска съпругът ѝ от нея, преди да се впусне като мъжкарана в една бъркотия след друга. Бъркотиите, казвам, които нямат нищо общо с теб.

– Бих искала да се изразяваш по-ясно, когато ме укоряваш, Дъглас.

– В какво не съм свършено ясен?

– Че все още обичаш Мелисанда?

Тогава той се обърна с лице към нея, тази негова съпруга, и видя обидата в очите ѝ. Това го раздразни. Не беше я любил предишната нощ. Господи, искаше да го направи, не беше нищо ново, той винаги я искаше, но трябваше да я научи, че не може да го има винаги, когато пожелае, че той ще решава кога, къде и как, и трябваше да ѝ покаже, че е недоволен. Да, направи това и сега я искаше като самия дявол. Утринната ѝ рокля, ушита от бледожълт муселин, съвсем не беше толкова съблазнителна, за Бога, и все пак искаше да разкъса тази придаваща ѝ такава женственост дантела от врата и да разголи гърдите ѝ. Искане да хване гърдите ѝ, искаше да милва и да целува меката им плът. Искане да притисне лице в сърцето ѝ.

Той въздъхна и продължи да стои с гръб към нея, защото само при мисълта за проклетите ѝ гърди го възбуди, и то болезнено. Това никак не му харесваше.

За своя изненада той каза:

– Не, не обичам Мелисанда. Никога не съм я обичал, но я желяех. Предполагам, че тя беше нещо като мечта за мен, не истинска жена, едно прелестно видение, което правеше нощите ми по-малко самотни. Не, не я обичам. Страхувам се, че Тони беше прав за това, проклетият педераст.

– Тони я обича.

– Да, обича я.

В нея се надигна отчаяно желание да го попита дали с възможно поне малко да я обикне. Но не го направи. Каза:

– Аз съм такава, каквато съм, Дъглас. Не мога да понеса мисълта, че си в опасност. Не мога да повярвам, че предпочиташ да седя на чаша чай, когато някакъв злодей идва да забие нож в гърба ти.

– Може би, ако нещата стояха така, би могла да викаш с пълно гърло за помощ от някой мъж.

– А ако наоколо няма никой от твоя скъпоценен вид?

– Престани да си играеш с мен, Александра. Не искам да правиш нищо, което не съм одобрил. Искам да знам къде си, какво правиш. Не искам, нито имам нужда да се месиш в моите работи.

– Искаш студена съпруга?

– Студена? Ха, толкова ли бързо забрави как викаш и стенеш, когато те обладавам? – Той млъкна, защото членът вече го болеше в издутите бричове.

Изгледа я продължително със замислен поглед. Тя беше прекалено близо.

– Искам да останеш тук, вкъщи. Недей да излизаш. Погрижи се за приготовленията за заминаването ни рано сутринта. Това достатъчно ли ти е?

Тя се изправи със свити в юмруци ръце. Той просто няма да отстъпи, помисли тя. В този мрачен момент се зачуди дали той някога ще отстъпи. Може би не: Усмихна се, обидно й беше да кара устата си да се движи по този начин, но го направи, след това му кимна и излезе от стаята.

Изкачи се по широкото стълбище и не се обърна, когато чу, че мисис Гудгейм я вика. Отиде до спалнята си, влезе вътре и заключи вратата. Дълго време остана изправена в средата на стаята, след това бавно коленичи. Уви ръце около тялото си и заплака.

Потъна дълбоко в мъквата си и не чу как вратата тихо се отвори. Дъглас тъкмо се канеше да й нареди нещо, но заповедта замря на устните му. Той гледаше с втрънен поглед и усети как сърцето му се сви. За Бога, всъщност не беше й се карал, не беше направил нищо, с което да предизвика тази мъка. Не можа да издържи. Бързо отиде до нея, вдигна я на ръце и я занесе на леглото. Легна върху нея, впи устни в нейните, вкуси сълзите и, помъчи се да я накара да забрави болката, да забрави всичко освен удоволствието, което щеше да и достави. Рязко свали роклята й, разкъса чорапите и захвърли чехлите й.

Разкопча панталоните си и проникна в нея, беше мека и изпълнена с желание, готова да го приеме и той се удиви от дълбочината на чувствата, които тя изпитваше към него, и от всеотдайността й дори когато я

беше обидил.

– Александра – каза той в устата ѝ и с тласък силно се притисна към нея.

Тя отвори очи, докато приповдигаше тялото си, за да го поеме по-дълбоко.

– Изглежда, трябва да те любя всеки ден, за да сме здрави, нали разбираш, в противен случай бързо ще остареем, ще станем дребнави и раздразнителни. Разбираш ли? Кажи, че разбираш.

– Разбирам – каза тя и притегли лицето му към своето. Беше жадна за него, винаги изпитваше тази жажда; целуна го, като първа плъзна езика си в устата му, това го изненада и той в същия миг обезумя.

– Ах, недей – каза той, но беше твърде късно. С нея винаги беше твърде късно и той се издигаше и спускаше в нея, задъхваше се със затворени очи от силата на усещанията, които го разтърсваха, от напрежението, което непрекъснато нарастваше, и тогава, съвсем неочаквано, той рязко се изтегли от нея. Тя бързо отвори очи, но той само поклати глава. С големите си ръце повдигна хълбоците ѝ и я притегли към устата си.

Александра извика.

След това изстена тихо, извън себе си, заставяше я да изпита облекчение, после пак я разтърсваше с нови усещания и това се повтаряше отново и отново. Този път той я държеше под контрол и тя не можеше да направи нищо. Викаше и удряше главата си в леглото, докато накрая той я пусна и отново проникна в нея, изви гръб и се изпразни, като изви кимето ѝ.

Когато всичко свърши, когато можеше да си поеме дъх, Дъглас се повдигна, опрян на лакти върху нея, и каза в замаяното ѝ лице:

– Недей да плачеш пак. Това не ми харесва. Няма никаква причина да плачеш. Аз дойдох при теб, нали? Не ти ли доставих голямо удоволствие?

– Да – каза тя. – Да, достави ми.

Той все още бе дълбоко вътре в нея. Беше време за обяд. Абсурдно. Беше време за обяд, а отново се възбуждаше. Събра сили и се изтегли от нея.

– Няма да плачеш повече – каза той, стана и се изправи над нея. Оправи панталоните си.

– Защо не можеш да ми се довериш, Дъглас?

– Говориш глупости.

– Не се ли опитах да те спася от Тони?

– Това няма нищо общо.

Тя успя да стане и да седне, като дръпна нощницата си надолу. Беше мокра, изпотена и поела също и от неговата влага, както предполагаше, чувстваше се все още отмаляла, изтощена от удоволствие. Погледна краката си, които висяха боси отстрани на леглото, без да докосват пода.

– Много добре, Дъглас, ще направя както искаш. Няма да се бъркам в нищо. Ако имаш неприятности, ще ти съчувствам, но няма да предприемам нищо. Нали това искаш?

Той се намръщи. Не, не искаше това, но беше казал точно това.

– Искам да се приготвиш. Гладен съм. Време е за обяд. – Той отново я остави, като отиде в спалнята и затвори вратата след себе си. Тя седеше и се взираше след него.

– Merde – каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Внезапно Дъглас се събуди. Не знаеше какво го бе сепнало – беше заспал дълбоко и сънуваше, че води тежко сражение край Пена, французите настъпваха към фланга му все повече и повече... Миг след това задъхано се вираше в тъмнината. Разтърси глава, машинално се обърна и потърси Александра.

Ръката му се плъзна по гладките чаршафи. Напразно опипа с ръце възглавницата и завивките, скупчени в долната част на леглото. Нямаше я. Беше излязла. Усети как обземащата го паника прониза болезнено стомаха му. Господи, Жорж Кадудал я беше отвлякъл.

Не, това беше абсурдно. Жорж не би могъл ди проникне в къщата, да влезе в стаята и да я отвлече, без да го събуди. Не, това беше изключено.

Бързо се спусна надолу по стълбата, като омотаваше колана около тъмносиния си кадифен халат. Дебелият килим заглушаваше стъпките на босите му крака. Къде, по дяволите, беше отишла?

Безшумно надникна в двете приемни, в трапезарията и в голямата гостна. Спря се за малко в широкото преддверие и се намръщи. После бързо се върна назад към библиотеката. Под вратата се процеждаше ивица светлина. Той се спря.

Завъртя много тихо валчестата дръжка и надникна вътре.

Александра седеше на бюрото му. До левия ѝ лакът гореше свещ, а пред нея лежеше затворена книга. Чак челото ѝ се беше набръчкало от силното съсредоточаване.

Тъкмо се готвеше да влезе и да попита какво, по дяволите, прави, когато я чу да казва съвсем отчетливо:

– Ето какво означавало *merde*. Да, да, това наистина е неприлично и Дъглас беше прав. Така човек прекрасно и много бързо може да излее яда си.

Произнесе думата няколко пъти и след това добави високо:

– В края на краищата от нея няма голяма полза. Хайде, моето момиче, да се залавяме за работа.

Смехът напираше в гърлото му, но той успя да го задържи, като я чу да повтаря на лош, но разбираем френски:

– Аз няма да отида. *Je ne vais pas*. Той няма да отиде. *Il ne va pas*. Те няма да отидат. *ils ne vont pas*.

Погледна я в недоумение. Какво означаваше това, по дяволите?

Тя се опитваше да учи френски само защото искаше да му помогне.

Дъглас стоеше и гледаше втренчено жена си, бавно поклащаше глава и се мъчеше да разбере какво става с него. Нещо дълбоко и сладостно го изпълни, нещо, което до този момент не беше изпитвал – ново, прекрасно и завладяващо; нещо, което никога не бе очаквал просто, защото не знаеше за неговото съществуване и не осъзнаваше... не осъзнаваше, че му е липсвало.

Продължаваше да я гледа. Тя седеше там, облечена в бялата си нощница с вдигната яка, а сплетената и тъмночервена коса беше предметната на дясното ѝ рамо. Отмерваше с ръка при всяко повтаряне на думите. Светлината на свещта се отразяваше в очите ѝ, по бузите и по косите ѝ пробягваха сенки. Повтаряше непрекъснато едни и същи фрази, отново и отново.

Ако се опиташе, би могъл да разбере френския ѝ.

– Аз му помагам. Je l'aide. Ах, а това какво е?

Замълча, а после прошепна:

– Аз го обичам. Je l'aime. Обичам Дъглас. J'aime Douglas. Обичам съпруга си. J'aime mon mari.

Стоеше неподвижен. Остави надигналите се у него чувства да го завладеят изцяло. После нежно засия в усмивка, която идваше накъде дълбоко отвътре. Тази усмивка го стопли и го накара да се почувства невероятно щастлив; това беше знак, че я приема, че е осъзнал какво е тя за него и какво ще изпитва винаги към нея, неговата съпруга.

Затвори вратата много тихо и замислен се изкачи обратно по стълбите. Докато лежеше буден и я чакаше, той се наслаждаваше на непознатите за него чувства.

Когато час по-късно тя се отпусна до него, престори се на заспал. За десет минути. После се обърна към нея, взе я в прегръдките си и започна да я целува.

Александра трепна изненадана, а след това отвърна на целувките му, както винаги с жар. Но сега нямаше стръв и дива необузданост. Когато проникна в нея, направи го леко, нежно и бавно – нещо, което до този момент не бе успявал да постигне. Продължаваше да я целува, дразнеше я с език, милваше долната ѝ устна и я галеше, докато я водеше към върховния екстаз. И когато го достигнаха, тя въздъхна от удоволствие – сега беше обвързана с него. И щеше да бъде обвързана завинаги.

След малко той разбра, че е заспала, целуна я по челото и прошепна, докосвайки с устни лицето ѝ: „Je t'aime aussi“

Седем часа по-късно на закуска той удари юмрук по масата толкова силно, че чак чинията му подскочи и едно парче бекон падна на бялата покривка.

– Казах „не“, Александра, Твърде неприятно е, че Синджън те е по-молила да и вземеш книга от Хукамс. Нямам време да те придружа и ти никъде няма да ходиш без мен. Разбра ли?

Тя мълчеше.

– Кажи ми, че си разбрала.

– Разбрах.

– Добре, а сега се погрижи за багажа. Съжалявам, че не можем да тръгнем още тази сутрин, но имам да свърша някои неща. Ще се върна късно.

Точно на вратата я чу да казва „merde“ и застина. Престори се, че нищо не е чул, и излезе. Александра гледеше в чинията си и недоумяваше как така е могла да се отдаде на глупави фантазии през нощта и да си въобрази, че това ще трае по-дълго от моментната мъжка страст.

През остатъка, от сутринта беше заета; в интерес на истината мисис Гудгейм нямаше голяма полза от нея, тъй като Александра бе много разсеяна и не я беше грижа дали роклите ѝ са опаковани във фина хартия, или са направо нахвърляни в куфара.

Дъглас не се прибра за обяд. Беше готова да се разкреши от раздразнение, но и от страх, за него. Защо не го накара да ѝ обещае, че няма да ходи никъде без нея? Опита да се занимава е френски, но беше толкова ядосана, че през повечето време се ровеше за по-обидни думи.

– Не ви свърта на едно място, милейди – обади се накрая мисис Гудгейм с отегчение в гласа. – Защо не се поразходите с каретата? Уверявам ви, че тук няма за какво да се грижите.

Значи Дъглас не бе уведомил прислугата, че съпругата му не трябва да излиза от къщи. Александра присви устни. Щеше да отиде и да вземе романа на Синджън, а Дъглас да върви по дяволите. Все пак за по-голяма сигурност измъкна от бюрото му в библиотеката малък пистолет и го пъхна в дамската си чантичка. Беше го намерила предишната нощ, докато си почиваше от ученето. Не знаеше дали е зареден, самият му вид ѝ вдъхваше страх. Помоли се да не ѝ се налага използването му. Помоли един от лакеите да седне отпред при кочияша Джон и да я придружи. Какво повече от това би могъл да иска Дъглас? Тя водеше със себе си двама въоръжени слуги и носеше пистолет.

Бърджес знаеше, че нейно благородие трябва да си стои вкъщи, но не беше на поста си, когато Александра се измъкна заедно с лакея

Джеймс.

Каретата бързо премина Пикадили и зави покрай Хайд Парк към улица „Сейнт Едуард“. Кочияшът остана при каретата, а Джеймс влезе с Александра в Хукамс. Вътре беше прашно, от пода до тавана имаше рафтове, претъпкани с книги. Пътеките между тях бяха тесни, но въпреки това се смяташе, че Хукамс е място за срещи, и поради тази причина беше препълнено с бърбещи дами и господа. Отпред прислужнички и лакеи чакаха да поемат пакетите от господарите си, Александра остави Джеймс да се заглежда по една хубава прислужничка. Забързан чиновник я заведе до мястото, където беше романът на Синджън. Да, ето го там, на третия рафт. Посегна към „Загадъчният граф“ и застина. В ухото ѝ прошепна мъжки глас:

– Я виж ти, малкото гълъбче е напуснало гнездото си.

Мина ѝ през ума, че това не може да бъде Хидърингтън. Не, той не би се държал така просташки. Пое си дъх и без да поглежда мъжа зад нея, каза:

– Не ми харесва начинът, по който разговаряте с мен, сър. Липсва ви оригиналност, липсват ви изящност, чар и остроумие. Би трябвало да си наемете някого да ви научи на тези неща. Въпреки това ми харесва престореният ви френски акцент, който обаче никак не подхожда на превъзходния ви английски. Отлично спазвате словоредата.

– По дяволите, нямам никакво намерение да те очаровам. Говоря свободно три езика!

– Добре тогава, а какво искате от мен?

Тя се извърна и се вгледа в него – мрачен, много висок, тъмнонос, с очи, по-тъмни от тези на Дъглас, облечен с всекидневен костюм на благородник. Внезапно разбра, че това е Жорж Кадудал. Господи, съвсем нормално беше да има акцент.

– Какво искам ли? Добре, ще ти кажа. Насочил съм към гърдите ти един много малък, но смъртоносен пистолет. Предлагам ви, мадам, да дойдете с мен, като запазите прекрасната си усмивка. Приемете, че съм ваш любовник, и ще се разберем отлично, нали? Да вървим.

Александра видя твърдостта в очите му, непоколебимата му хладна решителност. Изкрещя с цяло гърло:

– Je ne vais pas!

Цапардоса го със „Загадъчният граф“ по лицето, като се надяваше поне да е счупила носа му. Когато той вдигна ръка да я удари, тя извика:

– Merde! Merde! Je vais a Paris demain avec mon mari! Aidez moi!

Удари я по главата, като ругаеше през цялото време. Клиентите на

Хукамс стояха замръзнали по местата си.

– Джеймс, помощ!

– По дяволите – изсъска Кадудал в лицето и, в следващия момент вече беше изчезнал.

Обзет от ужас, Джеймс беше до нея. Знаеше, че не бе успял да опази господарката си, но все пак нападението на непознатия злодей стана толкова неочаквано.

– Добре ли сте, милейди? О, Боже, кажете ми, че сте добре.

Тя разтърси глава, за да дойде на себе си. От удара погледът ѝ бе размътен.

– Добре съм.

Погледна книгата и опрани смачканите ѝ страници.

– Треснах го по носа. Джеймс чу ли ме как говорих на френски?

– „Merde“ ли, милейди?!

Този път беше Хидърингтън, мъжът, за когото Дъглас и бе казал, че може да вдигне полите на една жена, без дори да знае името ѝ. Той ѝ се усмихна, но не със сардоничната усмивка на обигран донжуан; това по-скоро беше искрена усмивка. Странно, каква топлина излъчваше.

– Да, чух великолепния ви френски. Кой беше нещастникът, който се осмели да ви обезпокои?

– Избяга – отвърна Александра, надута като паун, – изплаши го моят френски.

Хидърингтън я изгледа и се засмя дрезгаво – отдавна не се беше смял истински. Този смях се разминаваше с образа, който той толкова внимателно бе градил. Засмя се още по-силно. „Merde, Merde“ – повтори той, обърна се и излезе от книжарницата.

Александра се загледа след него за момент, после плати книгата, без да обръща внимание на дамите и господата, които я гледаха недоумяващо и си шушнеха. Джеймс вървеше близо до нея. Помогна и да се качи в каретата. След двадесет минути пристигнаха в градското имение на Шербрук. Докато се качваха по стълбите, тя се спря, обърна се към него, дръпна го за ръкава и му каза настойчиво:

– Джеймс, моля те, не бих искала негово благородие да научи за... малкия инцидент. Всъщност нищо особено не се е случило. Просто този мъж ме е сбъркал с някоя друга... нищо повече от това.

Джеймс никак не беше уверен, че тя е права. Той беше уплашен, и то с основание, защото първият човек, когото видя в преддверието, бе негово благородие и той изглеждаше способен да убива или по-скоро – готвеше се да убие.

Джеймс никога преди това не беше чувал такъв неистов рев. Негово благородие се изправи в целия си ръст и изкрещя колкото му глас държи на жена си, която едва му стигаше до рамото:

– Къде, по дяволите, си била? Как се осмеляваш да не ми се подчиняваш! Господи, Александра, този път наистина прекали! Премина всякакви граници, всякакви граници!

Джеймс направи крачка назад и се блъсна в Бърджес.

– Добре дошла, милейди – намеси се в скандала Бърджес, а лицето му не издаваше никакво вълнение. – Надявам се, че Джеймс и Джон са били неотлъчно с вас. Естествено негово благородие се разтревожи, въпреки че...

– Проклятие, Бърджес! Млъкни! Уверявам те, че тя не се нуждае от твоята намеса и защита.

Дъглас я грабва за ръката, натика я в приемната и ритна вратата с тока на ботуша си.

– Опитва се да те защитава, предател такъв! – Разтърси я цялата с вкопчени в раменете й пръсти. Тя го гледаше, без да каже нищо. По пътя за вкъщи бе преодоляла ужаса от внезапната поява на Жорж Кадудал в Хукамс. Сега бе по-спокойна, отколкото преди яростта на Дъглас да се изсипе отгоре й.

– Купих романа на Синджън – каза тя, когато той се успокои за момент.

– Да върви по дяволите този проклет роман!

– Дъглас, езикът ти е възмутителен. Моля те, успокой се. Наистина нищо не се е случило...

Отново я разтърси.

– А сега към непокорството си прибавяш и лъжа. Как смееш, Александра? Как смееш да ме лъжеш?

„Невъзможно е – мислеше си тя, – невъзможно е да знае какво е станало в книжарницата.“

– Случайно срещнах Хидърингтън – каза той, като разбра, че ще чуе още лъжи.

– О, да! – възкликна тя и се усмихна, колебливо, всъщност Хидърингтън не знаеше какво точно се е случило. – Някакъв мъж, който не знае как да се държи...

– Това е бил Жорж Кадудал и е искал да те отвлече.

– Откъде знаеш?

– Милостиви боже, опази ме от глупави жени! Крещяла си на френски достатъчно високо, че да те чуе цял Лондон. Срещнах един

джентълмен, когото изобщо не познаваш, и той ми каза как си викала „merde“ колкото ти глас държи. Всички знаят и не се и съмнявам, че много хора ще ме посетят, за да ме информират за странното поведение на жена ми.

– Аз и други неща казах, Дъглас.

– Да, знам. Че утре сутринта заминаваш със съпруга си за Париж.

– Освен това виках за помощ на френски.

– Има и друго – започна разгорещено той, но застина, като я видя да вади от чантичката си малък пистолет.

– Взех и това. Не съм глупачка, Дъглас. Този човек не можеше да ми направи нищо. Излязох от къщи, след като предварително обмислих всичко и взех мерки. Скучно ми беше, Дъглас, моля те, разбери ме. Скучно ми беше и исках да се разсея малко. Всичко е наред. Опита се, но не успя. Освен това го ударих по главата с книгата на Синджън. Той нямаше никакъв шанс.

Дъглас я гледаше втренчено, без да може да каже нещо. Тази малка глупачка беше невероятно горда от себе си. Тя бе напълно убедена, че е постъпила правилно. Изглеждаше толкова наивна и невинна. Срещу човек като Кадудал шансът ѝ бе не по-голям, отколкото на едно пиле. Взе пистолета от ръцете ѝ. Внезапната мисъл, че това проклето оръжие би могло да бъде обърнато срещу нея, премина като ток през тялото му. Тихо излезе от стаята, с изправена походка, без да каже дума повече.

Александра погледна към затворената врата.

– Едва успява да се владее – каза тя, без да се обръща към някого.

Дъглас не се прибра за вечеря. През нощта не отиде при нея.

Напуснаха Лондон в осем и тридесет на следващата сутрин. Над целия град бе надвиснала гъста лятна мъгла, подобна на студено сиво одеяло. Тя се разрези чак когато пое на юг.

Дъглас седеше до жена си и мълчеше. Тя четеше романа на Синджън. По дяволите нейното безразличие! „Загадъчният граф“. Каква безсмислица. После си спомни как Синджън му разказваше за гръцките песни и потръпна. Сигурно тая книга бе пълна с героини, които припаднат, вместо да се разсъбличат.

– Защо четеш тези глупости? – попита, силно раздразнен.

Александра го погледна и му се усмихна.

– Не исках да говориш с мен, няма нищо интересно за гледане по пътя, а и не ми се спи. Можеш ли да ми предложиш нещо по-добро от

четенето? Вероятно имаш томче с нравоучителни проповеди, които ще извисят мислите ми.

– Ще си говорим – отвърна й троснато.

– Много мило от твоя страна, Дъглас.

Опита се да намери ирония в тона й, в думите й, но ирония нямаше. Въздъхна.

– Добре тогава. Безпокоях се за теб. Трябва да разбереш, че наистина има от какво да се тревожа, още повече знам, че те грози опасност. Съжалявам, че те оставих сама, но ти трябваше да ме послушаш.

– Много си мил. Наистина оценявам твоята загриженост. Бих я оценила още по-високо, ако ми обясниш каква е тази опасност.

– Не желая. Искам да ми вярваш. Не разбираш ли, че е необходимо да ми вярваш. Каж ми, че разбираш.

Тя погледна строгия му профил и отвърна:

– Да, Дъглас, разбирам. – После пак се зачете.

Около час Дъглас остана вгълбен в собствените си мисли, След това извика през прозорчето на кочияша да спре. Бяха навлезли навътре в гората. Наоколо нямаше нито хора, нито къщи, нито добитък. Нямаше нищо, което да събуди интерес – само дървета, къпини и храсталаци.

Александра го погледна с тревога в очите.

– Помислих си, че искаш да се поразгъпчеш малко, а може би и да се облекчиш ей там зад онези дървета.

Тя наистина искаше да се облекчи, но според нея Дъглас имаше нужда от същото и затова бяха спрели.

Помогна й да слезе – хвана я през кръста, привлече я и я притисна към себе си за момент, а после я пусна на земята.

– Иди в кленовата горичка. Не се бави и извикай, ако имаш нужда от мен. Френски не ти трябва, но ако ти се говори на френски, ще те слушам.

Александра се усмихна мълчаливо и леко му помахна, преди да навлезе в кленовата горичка. Наоколо цареше тишина. Големите кленови листа не пропускаха слънчевата светлина. Свърши бързо и тъкмо се готвеше да се върне при Дъглас, когато, бърза като мълния, една ръка запуши устата й и някой грубо я дръпна назад към себе си.

– Този път си ми в ръцете – каза мъжът и тя позна гласа на Жорж Кадудал. – Този път няма да ми избягаш.

Не носеше у себе си пистолета. Нито кочияшът Джон, нито лакеят Джеймс бяха с нея. Но имаше Дъглас, ако можеше да се отскубне само за малко, за секунда само.

Ухапа го по ръката и за момент хватката му се отпусна. Тъкмо щеше да изпищи, когато се чу свистене и нещо твърдо я удари по дясното слепоочие. Падна повалена на земята.

Дъглас крачеше напред-назад. Бяха изминали повече от десет минути, откакто тя се бе скрила в кленовата горичка. Да не би да ѝ бе прилошало? Обзе го тревога. Изруга и бързо се запъти към горичката.

– Александра! Къде си? Александра!

Тишина.

– Aidez moi! Je veux aller Paris demain avec ma femme! – И докато викаше, че на следващата сутрин иска да отиде с жена си в Париж, усети как мускулите му се напрягат и устата му пресъхва от страх.

Отново тишина – още по-дълбока.

Изтича навътре в гората. Нямаше я. Вгледа се внимателно и накрая забеляза място, където бяха стояли двама души. Нямаше следи от борба. Не беше се чул никакъв шум. Жорж я беше отвякъл. Или я бе убил, или я бе довел до безсъзнание. Но, ако беше я убил, щеше да я остави там. Дъглас продължи да търси. Бързо откри къде Кадудал бе вързал коня си. Видя, че конските следи водят извън гората; сега те бяха станали по-дълбоки, явно животното носеше на гърба си двама души.

Нямаше кон. Не разположение беше само каретата. Невъзможна бе да ги преследва. Измина цял час, докато пристигне в Терктън он Байн. Там успя да намери кон, но той беше толкова стар и немощен, че стенеше и залиташе, като вървеше.

Дъглас беше вбесен, но и уплашен. За половин час стигна до кленовата горичка и тръгна по конските следи.

Помоли се да не вали, но надвисналите тъмни облаци предвещаваха дъжд. Кадудал се беше насочил на юг, към Инстбърн, право към брега. Може би възнамеряваше да я отведе във Франция? Кръвта на Дъглас се смръзна в жилите му.

След два часа завала. Дъглас ругаеше от безсилие. Следите бързо се заличаваха. От друга страна, той знаеше, че на Жорж, брилянтния стратег, няма да му е лесно с Александра. Тя нямаше да изпадне в паника, щеше да направи всичко възможно да му избяга. Тази мисъл повече го уплаши, отколкото успокои. Кадудал не беше свикнал да му се противопоставят. Той беше непредсказуем, можеше да бъде и жесток. Дъглас бавно напредваше към Ийстбърн.

Пристигна в града, измокрен до кости и треперещ от студ. Още по

пътя разбра, че е почти невъзможно сам да намери Кадудал. Трябваше му не само късмет, трябваше му и помощ – много хора, които да претърсят хановете, доковете и да проверяват заминаващите кораби.

Беше капнал от умора. Осъзна, че повече нищо не може да направи. Все пак влезе в града и разпита в хана. Никой не беше ги виждал, а може би Кадудал им беше платил да мълчат. Съкрушен и почти без сили, Дъглас се качи на коня и язди петнадесет мили до Нортклиф Хол.

Само като го видя, Холис незабавно повика камериера му. Отведоха го в спалнята и го преоблякоха. След това Холис реши, че моментът е удобен, влезе и му съобщи:

– Джон ни обясни какво се е случило. Дадох нареждане и тридесет мъже са на ваше разположение. Очаквам заповедите ви.

На Дъглас му се прииска да се хвърли на врата на своя иконом.

– Тя е в плен на Жорж Кадудал, Холис – каза бавно той, с отпаднал от изтощението глас. – Страхувам се, че вече я е отвел във Франция. Вървях по следите им почти до Ийстбърн, но завали. Разпитвах в хановете, но не научих нищо.

Холас го потупа по рамото, сякаш отново беше малко момче.

– Не се тревожете, милорд. Дайте описание на този Кадудал, и хората ще потеглят веднага. А вие трябва да си починете, преди да излезете.

Дъглас искаше да му възрази, но беше толкова уморен, че само кимна с глава.

– Ще ви донеса нещо за ядене и малко хубаво бренди. Бързо ще се съвземете.

След половин час двадесет и двама мъже поеха към Ийстбърн в разгърнат строй. Холис наистина беше умел пълководец.

– Изпратил съм известие на лорд Ратмор – съобщи тон на Дъглас. – Очаквам го скоро да дойде. Знаете, че негово благородие никога не ви е изоставял.

Дъглас промърмори нещо и отпи от сгриващото питие. Беше се нахранил до насита, а огънят в камината затопляше и успокояваше. Облегна се на стола и затвори очи. Спа дълбоко около час, без някой да го обезпокои. Когато се събуди, се почувства много поосвежен.

Отвори очи и видя, че до него стои Синджън. За момент беше забравил случилото се и каза:

– Здравей, малката. Къде е Александра?

Жестоката истина го проряза като с нож и той пребледня.

– Съжалявам, Дъглас. Въпреки неодобрението на мама аз ще те

придружа в издирването. Да съобща ли на Тайсън?

– Не, нека остане в Оксфорд. – Дъглас стана и се протегна. – Не мога да повярвам – каза той, като че ли на себе си.

– Късно е, Дъглас. Твърде късно е да излизаш отново. Вече е почти полунощ.

– Двадесет и двама души я търсят, Синджън. Аз трябва да съм с тях. – Замълча, нежно обхвана с длани лицето ѝ и добави: – Благодаря ти за желанието да дойдеш, но те моля да останеш тук и да се погрижиш за някои неща. Знаеш, че мама... искам да съм сигурен, че всичко ще бъде готово за завръщането на Александра.

Дъглас язди от Нортклиф Хол до Ийстбърн. Бог беше милостив и вече не валеше. Лунният сърп осветяваше пътя. В хана „Драунинг Дък“ в Ийстбърн срещна Маккалъм – главния коняр.

– Я, ваше благородие се нуждае от една бира. Седнете и ще ви кажа какво научихме. Този хан е главният щаб, на всеки тридесет минути хората ми идват да докладват. Така, изпийте си бирата. Сега само стоите и слушайте, милорд.

В два часа през нощта петима мъже влязоха вкупом и съобщиха, че Кадудал и нейно благородие са се качили на пощенски кораб за Кале. За нещастие, отливът и бурята им попречили да ги проследят. Нищо не можело да се направи, докато бурята не стихне и не дойде приливът.

Дъглас каза на Маккалъм да изпрати мъжете вкъщи. Върна се в Нортклиф Хол в четири часа сутринта.

Несъзнателно влезе в спалнята на Александра. Лежеше на леглото ѝ в тъмнината и гледаше в тавана.

Беше изтощен, но напълно буден. Спомни си всяка груба дума, която ѝ беше казвал. Спомни си болката в очите ѝ, когато говореше за Мелисанда и ѝ обясняваше как тя би се държала като дама и би слушала за всичко съпруга си.

Завладя го дълбока, болезнена мъка, необикновено усещане за празнота – необикновено, но не ѝ неочаквано: Дъглас най-после беше разбрал, че не може да живее без жена си.

Виждаше я как седи зад бюрото му и повтаря френските думи – изглеждаше толкова млада; изговорът и беше ясен и отчетлив, но акцентът – ужасен. Той се усмихна, макар че болката пулсираше вътре в него.

Щеше да я намери, трябваше. Сега вече не можеше да си представи живота без нея.

На следващия ден бурята прерасна в ураган. Никой не смееше да излезе. Дъждът плискаше по стъклата, гръмотевици разтърсваха земята.

От силния вятър клоните на тополите бяха приведени почти до долу. Дъглас се молеше Жорж да е отвел Александра до Франция в безопасност. Докато се молеше, дрезгаво се засмя.

Майка му, лейди Лидия, усещаше, че натрапената съпруга, която се бе промъкнала в живота им, без Дъглас изобщо да я познава отпреди, вече означава за сина ѝ много. Не беше глупава и не си позволи да го укори гласно. А Синджън се опитваше да създава занимания на брат си.

Нещата не вървяха добре. Навън вилнееше бурята, а Дъглас бушуваше вътре. Дори Холис се беше омърлушил. Всички в къщата бяха напрегнати и мълчаливи.

През нощта Дъглас спа в стаята на Александра. Спа непробудно, защото Холис бе сипал опиат във виното му. Сънува Александра – тя стоеше до конюшните, смееше се и потупваше кобилата си по муцуната, казваше на Дъглас, че го обича, обича го, обича го...

Събуди се. До леглото стоеше Александра и му говореше.

Взря се в мрака, после бързо примигна. В стаята не беше чак толкова тъмно, но това наистина ми се стори странно, защото когато си легна, вътре бе непрогледно като в рог. И действително, ето я там – стоеше до леглото му и се усмихваше нежно; той я виждаше ясно, съвсем ясно.

– Александра е добре – промълви тя.

Наистина ли го беше казала? И все пак той: отчетливо бе чул тези думи в съзнанието си.

Това не беше Александра. Протегна ръка към нея, но тя бързо отстъпи назад. Стори му се, че едва се отмести, но той знаеше, че е докоснал ръкава ѝ, макар да не бе почувствал нищо друго освен неподвижния въздух.

Усети как се задушава от ужас – ужас от неизвестното, от призраци, таласъми и чудовища, която дивеят по шкафовете и излизат през нощта, за да омагьосват малките деца.

– Не – извика Дъглас, – ти изобщо не си истинска. Аз съм ужасно разстроен и ти си се явила във въображението ми само за да ме тормозиш.

Косата и беше дълга, права и толкова руса, че изглеждаше бяла. Роклята нежно се диплеше около снагата ѝ. Поради бурята въздухът бе неподвижен и тежък.

Дъглас мислено си представи Александра. Лежеше на тясно легло в малка стая. Роклята ѝ беше измачкана и разкъсана, косата и – разчорлена. Бледото и лице не бе уплашено. Ръцете и краката ѝ бяха вързани с въже. Лежеше будна и той съвсем ясно чувстваше как мисли трескаво и

крои планове за бягство. Това го накара да се усмихне. Не ѝ липсваше смелост. Видя и малката къщичка, и селото, където Александра се намираще. Селото беше Етапъл.

Жорж Кадудал можеше да бъде и ироничен.

– Това е невъзможно – каза Дъглас със сподавен глас. – Ти не си истинска. Но как тогава...

– Бурята ще затихне рано сутринта.

Думите светкавично се завъртяха в главата му, Тя си отиваше, тихо и бавно направи крачка назад, като му се усмихваше и леко му кимаше. Вървеше заднешком или по-скоро се носеше във въздуха, докато накрая съвсем изчезна.

Дъглас не можеше да повярва. Скочи от леглото и се втурна в посоката, в която се беше изгубила. Нищо. Запали свещта до леглото си и я вдигна високо. Остен него в стаята нямаше никой друг. Дишаше учестено, сърцето му блъскаше в гърдите от страх, от ужас.

– Върни се, проклето видение. Страх те е! Безумен плод на въображението ми!

Не се чуваше никакъв звук освен шума от дъжда, който биеше по прозорците; от време на време някакъв клон изплющяваше по стъклото.

Така стоя още дълго – разсъблечен, треперещ, недоумяващ. Болеше го главата.

На разсъмване само леко ръмеше. Към седем часа облаците се разсеяха и слънцето се показа.

Дъглас слезе долу напълно облечен и влезе в трапезарията. За миг се спря. На масата седеше Тони Париш, пиеше кафе и закусваше яйца с бекон, пушена риба и кифли.

Той вдигна поглед и се усмихна на братовчед си.

– Ела да ядеш. После тръгваме. Не се тревожи, Дъглас, ще я намерим.

– Знам – отговори Дъглас и седна на масата. Тони почака няколко минути, докато братовчед му се хранеше лакомо, а след това попита:

– Какво имаш предвид?

Да му каже ли истината? Не, само не истината, макар че би било удоволствие да види как лицето на Тони ще се измени като при блънване на умопобъркан.

Усмихна се и каза:

– Жорж Кадудал я е завел в Етапъл. Тръгваме след няколко минути. Ще използваме прилива и ако имаме късмет, ще бъдем във Франция след осем часа. После ще наемем коне и ще пристигнем в Етапъл рано

утринта.

– Откъде знаеш къде е тя, Дъглас? Да не би Кадудал да ти е изпратил известие, че иска откуп?

– Да – отговори Дъглас и отхапа от филията. – Получих известие. Щях да тръгна по-рано, но бурята ми попречи. Мелисанда с тебе ли е?

– Да, спи.

– Ах, да.

– Докато ядеш, разкажи ми за това приятелче Кадудал и ми обясни защо е отвлякъл Александра.

Дъглас му каза истината, нямаше причини да я крие. Не му спомена за плана на Кадудал, нито за милионите, дадени му от английското правителство да свали Наполеон, да всее смут в Париж и да възкачи на престола брата на Луи XVI – граф Д'Артоа. Разказа му за Жанин, за това как тази жена бе казала на любовника си Жорж Кадудал, че Дъглас е баща на детето ѝ, твърде уплашена да признае, че е забременяла от генерал Бьолесен или от някой от мъжете, на който той я беше подарявал. После не могла да се отрече от думите си. Не бе предполагала, че Жорж ще потърси възмездие, докато вече бе станало твърде късно.

– Тази жена е луда! – извика Тони. – Защо ти се отплаща така, Дъглас? Милостиви Боже, та ти я спаси!

Дъглас си играеше с парченце бекон, а спомените нахлуваха в съзнанието му и отминаваха.

– От нейна гледна точка е много просто. Аз я отхвърлих.

– Не разбирам нищо. За какво, по дяволите, говориш?

Но Дъглас вече беше станал от стола.

– Ще ти кажа по пътя за Ийстбърн.

Въздухът беше свеж и прохладен. В лицата им подухваше лек бриз. Гарт бе изпълнен с енергия и Дъглас едва успяваше да го удържи. Бяха въоръжени с пистолети и ножове. Носеха високи ботуши, кожени бричове и наметала.

Най-после Дъглас каза:

– Смяташе, че не искам да легна с нея, защото генерал Бьолесен я бе превърнал в развратница. Разбира се, това не беше така. Що се отнася до генерала, напълно възможно е да се е отнасял към нея като към своя собственост и да я е предлагал на гости, на приятели, на когото му попадне. Той ми я даде да се забавлявам. Не виждам защо да не я е давал и на други преди мене. Във всеки случай тя беше ядосана и обидена, защото не я взех в леглото си, и ме набеди, когато разбра, че е бременна.

Тони поклати глава и изруга. Намръщен, каза гласно:

– Чудно ми е защо Кадудал ти е изпратил известие. Ако е искал възмездие, защо просто не е отвлякъл Александра, без да ти се обажда? Пари ли иска?

– Не, друго иска.

Тони започна да разпитва какво точно иска, но като видя непроницаемостта на лицето на Дъглас, замълча.

Пристигнаха в Ийстбърн навреме. Дъглас беше наел стар, но все още запазен малък кораб. Капитанът непрекъснато ругаеше, но екипажът съвместно вършеше работата си, без да обръща внимание на това. Потеглиха на път след по-малко от два часа. Имаше силен прилив.

Пристигнаха в Кале след седем часа и половина.

Тя се съпротивляваше с всички сили, когато той я качи на седлото пред себе си. Удари я с пистолета си, за да я усмири. Когато Александра се свързе отново, главата ѝ така болезнено пулсираше от силния удар, че ѝ се гадеше. Лежеше подпряна на един дъб. Ръцете ѝ бяха вързани, но реши да не се поддава на обземащата я слабост. Трябваше да бъде силна, трябваше да контролира тялото си. Едва бе успяла да се свърземе, когато той застана до нея и започна насила да налива някаква течност в гърлото ѝ. Преди да изгуби съзнание, усети мириса на морето.

Когато се събули, разбра, че я беше упоил. Преди колко време? Нямаше представа къде се намира. Лежеше в някаква къща, здраво вързана за едно легло, мръсна, гладна, изгаряща от жажда. Но къде ли беше тази къща?

Беше сама в стаята. Ако имаше пазачи, то те стояха отвън. Мислите ѝ бяха объркани и тя затвори очи, за да проясни главата си.

– Значи се събуди. Надявах се, че не съм те убил. Никога не съм можел да преценя колко опият е необходим. За сметка на това – бързо добави той – мога всичко друго.

Тя отвори очи. Жорж стоеше до леглото и я гледаше. Как ли беше влязъл толкова тихо? Изглеждаше уморен, с изопнатата кожа по скулите и натезали клепачи. Дългата му черна коса имаше нужда от сапун и вода. Облеклото му беше като на английски джентълмен: носеше дрехи с добро качество, но измачкани и мръсни. Изражението му смразяваше. И все пак, макар и странно, тя не се страхуваше поне в този момент, защото Дъглас беше в безопасност.

– И аз се радвам, че не ме убихте. Не ви чух. Сигурно имате котешки стъпки.

Той се сепна, после сви рамене.

– Да, имам много способности и способността си да отмъщавам ценя изключително високо. Усъвършенствал съм я и съм я издигнал до изкуство. Гениален съм. За съжаление, никога няма да научиш за моята слава, защото освен това съм и дискретен. Не оставям нищо необмислено, не оставям никакви следи, нищо, което да помогне на проклетия ти съпруг да ме намери. Мъжът ти няма да те открие, така че можеш да се разделиш с глупавите си надежди, че ще дойде.

Все още не изпитваше страх, макар че лежеше по гръб, вързана за леглото.

– Ще ви кажа истината, мосю. Единственото, което искам, е съпругът ми да е в безопасност. Той е всичко за мен.

Жорж се изсмя злобно, а очите му искряха, черни като на сатаната.

– Колко трогателно! Какво романтично дете си! Представям си как наивната ти преданост ласкае лорд Нортклиф. Освен това смятам, че си достатъчно съблазнителна за окото му и достатъчно млада да бъдеш само временно удоволствие за него; макар че тази категория мъже никога нищо не може да ги задоволи – даже и такава малка девственица като тебе с благоговение в очите. Може би до края на лятото щеше да те зарече.

Александра го погледна намръщено. Той мислеше, че тя благоговее пред съпруга си само защото му бе казала, че го обича. Искаше й се да му отвърне, че не е такава глупачка, но вместо това каза:

– Мислите си за Жанин.

Жорж Кадудал отново трепна.

– Откъде знаеш за нея? Нима наистина е толкова безочлив, че ти е казал какво е направил с нея? Похвалил ли ти се е? На тебе? Съпругата му?

– Каза ми, че във Франция я е спасил и че я е завел в Англия.

– Ха, така. Вярвам на Дъглас Шербрук толкова, колкото бих могъл да вярвам на един безскрупулен англичанин. Той ме предаде. Изнасили я. Онова животно, което я държеше в плен, я дало на Дъглас, защото спечелил на карти, и той я изнасилвил няколко пъти, жестоко и болезнено. После поискал да му помогне, защото моята Жанин е със силен характер и лесно не се поддава. Такава цена й е поискал той, за да я отведе в безопасност – при мене в Англия.

– Не, Дъглас никога не би направил това. Той е джентълмен, човек на честта. Измамили са ви. Тази Жанин ви е излъгала. Така ми се иска да знам защо го е направила, но не говоря френски и не разбрах какво

каза на Дъглас. Попитах го, но той отговори, че не е моя работа.

Жорж беше решил да изнасили тази малка кокошчица и после да я върне на Дъглас бременна. Изобщо не се съмняваше в способността си да го направи. Нямаше да му е нужно много време. Така щяха да са квит, а след това щеше да продължи с плановете си за отвлечане на Наполеон. Но тя напълно се разминаваше с очакванията му. Той разтърси глава, като си спомни как бе реагирала в онази проклета книжарница и как неистово бе крещяла на ужасния си френски. Даже го бе ударила по носа с оная нейна книга. Носът му не беше счупен, но никога нямаше да забрави унижението и болката. Погледна я замислено. Защо не плачеше? Защо не му се молеше да я пощади, защо не просеше милост?

– Кога си я чула да говори с Дъглас?

– На бала у семейство Райли. Видях я как стисна ръкава му. Изглеждаше така, сякаш искаше да го прелъсти. Опитвах се да чуя, да подслушвам, ако така ви харесва повече, но вече ви казах, че не говоря френски. Това беше такова предизвикателство. Опитвах се да накарам Дъглас да ми каже, но той не пожела. Твърде честолюбив е, за да наруши дадената дума. Много съм жадна. Може ли малко вода?

Изпълни желанието и просто, защото думите ѝ го свариха напълно неподготвен. Развърза ръцете ѝ. Гледаше я как ги разтрива, за да ги почувства отново. После ѝ подаде чашата. Едва тогава разбра какво е направил, но вече беше твърде късно да дръпне чашата от ръцете ѝ. Ето че за малко той бе загубил достойнството си и бе престанал да се владее, без дори да забележи, а сега вече беше твърде късно. Тя набързо пресуши чашата на големи глътки, беше толкова жадна, че водата се стичаше по брадичката ѝ. Избърса я с опакото на ръката си и блажено затвори очи. Гледаше я втренчено, а после се чу да казва:

– Искаш ли още?

– Да, моля. Много сте мил.

– Върви по дяволите! Изобщо не съм мил.

Втурна се навън, затръшва вратата след себе си.

Ключът щракна в ключалката. Александра можеше да се закълне, че го чу да ругае под носа си. Можеше да се закълне, че бе чула поне едно „merde“. Очевидно Дъглас я беше научил на една от най-използваните френски ругатни.

Когато остана отново сама, усети как я обвиват грозните пипала на страха. Господи, какво беше направила? Бе разговаряла с него, като че ли беше викарий – толкова открито и доверчиво. Глупачка. Може би сега той замисляше как да я измъчва, как да я накара да плати за онова,

което смяташе, че Дъглас е направил с Жанин, тая мръсна долна уличница. Защо ли Жанин бе излъгала любовника си за Дъглас? В края на краищата нали той я беше спасил. Може би искаше да предизвика ревност? Това вече беше прекалено.

Александра лежеше със затворени очи и съжаляваше, че тогава Дъглас не бе разговарял откровенно с нея – сега можеше да използва истината срещу обвиненията на Кадудал. Минута по-късно осъзна, че той е забравил ръцете ѝ отвързани. Не можеше да повярва. Вдигна ги и ги погледна.

В нея се вля нова сила. Александра развърза глезените си. Изправи се и веднага се свлече обратно на леглото. Няколко минути разтриваше глезените си, опитваше се да стои на краката си, падаше и отново ставаше.

И когато накрая бе в състояние да ходи, изтича леко до вратата. Знаеше че, е заключена, но въпреки това се опита да я отвори. Отиде до единствения прозорец в стаята. Той беше тесен, може би твърде тесен, за да се провере през него.

Не и оставаше нищо друго, освен да опита.

Дъглас и Тони потеглиха от Кале към Етапъл. Денят беше топъл, слънцето грееше ярко. Беше пазарен ден и по пътищата се нижеха открити фургони, каруци, натоварени магарета, селяни, преметнали на рамо торби, пълни със стока. В Етапъл също беше пазарен ден. Може би това щеше да им бъде от полза, ако се наложеше да бягат. В пазарните дни винаги цари хаос. Освен това тук се бяха събрали всички френски войници, всички дърводелци във Франция, всички занаятчии, чираци и корабостроители. Кадудал беше луд да я доведе на това място. Тук беше повече от опасно. Такова безразсъдство беше напълно в стила на Жорж. Сякаш се измиваше в лицето на дявола, сякаш го дърпаше за опашката.

– Този приятел Кадудал да не ти е дал точни указания, Дъглас? Изглежда, знаеш точно накъде да вървим – каза Тони, като приближи до Дъглас.

– Да – отговори Дъглас, гледайки съсредоточено в главата на коня си, – знам точно накъде да вървим.

– Нищо не разбирам. Какво иска от тебе?

Дъглас само поклати глава. Не можеше да си избие от главата онзи проклет призрачен сън. Това не беше нищо повече от сън. Сега осъзна, че бе обмислял трескаво къде би могъл да я заведе Кадудал и сам бе

стигнал до същия извод. По някаква неизвестна причина въображението му е сътворило призрак-ясновидец, който да потвърди собствените му умозаклучения.

Къщата, където я беше завел, се намиреше в чифлика на баба му и Дъглас бе виждал мястото – идеално за намеренията на Кадудал. Да, всичко беше според очакванията му.

Необходим му беше план, трябваше да избере най-добрата стратегия. Чак сега се сети, че Тони му беше задал и друг въпрос, но той не искаше да отговори, не искаше и да търси отговор. До Етапъл имаше още един час, а после до чифлика – още десет минути.

Александра успя да се извие така, че да провере раменете се през мръсния прозорец. От кръста надолу беше по-трудно, но накрая се промуши цялата. Падна по лице и за малко остана просната върху калната земя. Дишаше тежко. Повдигна глава, за да се ориентира.

Отсреща имаше малка, обрасла с плевели градинка, в която бяха оцелели и някакви зеленчукови растения. Намираще се зад къщата. Наблизо имаше порутена конюшня, от чийто покрив стърчаха дъски във всички посоки. Чуваше се писукането на пиленца. На по-малко от десет крачки една коза хрупаше нещо подобно на стар ботуш. Дъвчеше и я гледаше с пълно безразличие.

Не се чуваха никакви гласове. Нямахме никакви признаци на живот.

Колко ли време оставаше до завръщането на Жорж Кадудал?

Тази мисъл я съживи. Мина приведена покрай лехите със зеленчуци и хукна към малката горичка на около тридесетина крачки оттам. Зад едно от дърветата се подхлъзна, падна задъхана на коленете си и почувства остра болка отстрани. Озърна се назад към къщата. Не се виждаше нищо, само козелът все така си дъвчеше.

Къде ли се намиреше? Погледна жаркото обедно слънце и се посъвезе. Искаше да тръгне на север към Ламанша. Но къде, по дяволите, се намиреше? Сигурно не много далече от морето. Едва ли бе възможно да е останала толкова дълго в безсъзнание.

След пет минути бягане разбра, че е стигнала до края на горичката. На север не се виждаше нищо друго освен едно безкрайно поле. Нямахме дори ниски храсти, където да се прикрие и да намери защита.

Не можеше да остане повече тук. Сега или никога. Вдигна се и се затича на север.

Слънцето прежуриаше. Нямахме нищо на главата си и скоро й се зави

свят от горещината и от глада. Дишаше все по-трудно и по-трудно. Струваше ѝ се, че е на предела на силите си, но въпреки това продължаваше да тича. От време на време болката отстрани я пробождаше и я караше да забавя ход и да накуцва като старица.

Като чу тропота на конските копита зад гърба си и усети как земята се разтреперва под тях, обзе я желание да изкрещи от ярост, но вместо това продължи да тича.

Чу гласа му – силен и изпълнен със злоба.

– Ах, ти, измамнице!

Миг след това я грабна през кръста и я вдигна на коня до себе си. Александра се изви и го удари по лицето. Успя да го сграбчи здраво за челостта, но той се дръпна назад и когато се опита да го удари повторно, ръката ѝ мина покрай бузата му, без да го засегне. Разтърси я, като че ли беше вързоп с дрипи, и я метна през седлото по корем с главата надолу, Натисна с ръце гърба ѝ, за да и попречи да се изправи.

– Стой мирно!

Александра усети как в гърлото ѝ се надига ярост. Осъзна провала си. Почувства надигания се страх и гадене в стомаха. Отчаяно се опитваше да се съдържи, но не успя. Повърна върху седлото. Изцапа кожени-те му бричове.

Жребецът се подплаши от конвулсиите ѝ и от ужасните звуци, които издаваше. Рязко се изправи на задните си крака, Жорж Кадудал изпусна юздите и двамата паднаха на земята. Александра бързо се изправи на колене. Притиснала ръце към себе си, тя потръпваше от спазмите. Накрая ужасните напъни спряха и тя остана неподвижна. Подпря се на ръцете си и с наведена глава се опита да регулира дишането си.

Накрая вдигна очи и видя, че Кадудал я гледа, легнал на едната си страна.

– Съжалявам – промълви тя, – опитах да се съдържа, но не успях. Как е конят?

Без да откъсва поглед от нея, той се чудеше да не си е ударил главата при падането. Разтърси я, сякаш за да се увери, че е все още на раменете му. Конят невъзмутимо си пасеше на няколко метра и като че ли случката никак не бе го обезпокоила.

– Изглежда добре, но ти нямаш никаква заслуга за това.

Стомахът отново я присви, тя тихо простена и конвулсивно потрепери от спазмите.

– Радвам се, че не ми дадохте да ям. Тогава щеше да бъде ужасно.

– От какво си се разболяла? По дяволите, аз не съм те наранил.

– Не знам.

Жорж стана и отупа праха от дрехите си. Наведе се, хвана я под мишниците и я изправи.

– Толкова си мръсна и оплескана. Изглеждаш ужасно. Не мога да търпя жена, която изглежда така – намръщено каза той.

Александра присви очи.

– А ти приличаш на пияница, който две денонощия не е оставял бутилката. Виж го ти него! Той ще ми казва, че съм изглеждала ужасно!

Кадудал се изсмя:

– Хайде, връщаме се обратно в чифлика.

Нямаше друг избор, освен да го последва. Когато отидоха до коня, животното завъртя глава и я погледна някак замислено.

– Не мога – каза тя и се дръпна назад. – Пак ще повърна.

Обърна се към него.

– Нали няма да проявите такава жестокост, да ме качите пак на този кон.

– Няма да те метна по корем на седлото. От това ти стана лошо. Ако обещаеш да се държиш прилично и да седиш кротко пред мен, ще се движим бавно.

– Добре.

Пристигнаха в чифлика само след няколко минути. Александра си мислеше, че е пробягала поне стотина мили, ако не и повече. Болката отстрани я отпусна едва сега. С коня много бързо изминаха разстоянието обратно. Не беше честно.

Той слезе от коня, а после свали и нея.

– Влез вътре, пий вода, почини си. Ако посмееш да си покажеш носа навън, ужасно ще съжаляваш.

Ако я беше заплашил Дъглас, Александра не би му обърнала никакво внимание. Жорж Кадудал и бе непознат. Беше ѝ показал, че е жесток, безмилостен и непоколебим. Може би искаше да я убие? Защо тогава ѝ бе дал вода? Нещата някак си се разминаваха.

Влезе в къщата, пийна малко вода и седна на един от разнебитените столове.

Когато той прекрачи прага и ритна вратата зад себе си, тя просто го гледаше. Беше измил кожените си бричове и противната миризма вече не се усещаше.

– Ще ме убиете ли? – попита го тя.

– Не.

– Какво ще правите с мен?

Погледна я.

– Да не искате откуп? О, не!

Бледото ѝ лице побеля като платно, Той знаеше какво си мисли тя – че ще изпрати известие на граф Нортклиф и ще го накара да дойде тук, за да го убие. Никога преди това не бе виждал такава покъртителна болка. Нямаше да се остави да го трогне. През живота си бе виждал повече смърт, отколкото тази малка кокошчица би могла да види, ако имаше дванадесет живота. Беше убил повече хора, отколкото един английски полк.

Тя се впусна да го убеждава:

– Не, Дъглас няма да дойде, няма, заклевам ви се. Той е влюбен в сестра ми Мелисанда. Принуден беше да ме задържи, защото братовчед му ме ожени за него по погрешка. Стана ужасно недоразумение, Дъглас иска да си отида, истината ви казвам. Моля ви, мося. Моля ви! Него изобщо не го е грижа за мене.

– Сигурно не можеш да готвиш. Обзалагам се, че си една от тези напълно безполезни английски дами, които никога в живота си не са си цапали ръчичките.

– Не съм безполезна! Аз съм чудесна градинарка. – Замълча, а после бавно продължи:

– Вярно е, че не мога да сготвя нищо вкусно. Съжалявам, но всъщност изобщо не съм гладна.

Той изсумтя, а после тръгна към малката кухничка в далечния ъгъл на стаята. Извика ѝ през рамо:

– Не мърдай оттам.

Александра не се помръдваше. Седеше си и поглеждаше ту към вратата, ту към малката ниша, където беше той, ту към дебелия слой прах, покриващ всичко в стаята.

– Къде сме? – извика му тя.

– Затваряй си устата.

– Знам, че сме във Франция.

– Откъде знаеш?

Не беше съвсем сигурна и се зарадва, че заключението ѝ толкова лесно се потвърди. Спомняше си мириса на морето, а после някъде от дълбоко изплува споменът за пътуването с лодка.

Десетина минути по-късно той донесе две чинии. В едната имаше дебели филии хляб, а в другата – яхния, която ужасно вонеше на чесън. Александра едва не си запуши носа.

– Изяж едно парче хляб. Така ще се почувстваш по-добре.

Тя дъвчеше, като се стараеше да не го гледа как гълта отвратителната яхния.

Хапна малко хляб. Погледна към купичката с масло, но не посмя да си намаже. Жорж продължаваше да загребва от яхнията.

Не издържа и го попита:

– Какво ще правите с мен?

Той вдигна поглед към нея.

– Първо ще ти съблека дрехите. После ще те изнасия, както мъжът ти изнасия моята Жанин. Ще живееш при мен, докато забременееш. Чак тогава ще те върна на Дъглас.

Гледаше го недоумяващо. Мъжете трудно можеш да ги разбереш.

– Но от това няма никакъв смисъл – каза тя, като отметна глава настрана.

Жорж запрати лъжицата към стената, стана от стола, опря длани върху грапавата дървена маса и се наведе към нея.

– Ще млъкнеш ли най-после. Бръщолевенето ти ме дразни. Разбра ли?

– Не, не разбрах. Изглежда невероятно глупаво, безчестно и непочтено дори само да си помислите такова нещо. Искате да ме насилите? Да ме държите тук и да ме унижавате по този начин. Не, това е безразсъдство. Освен това Дъглас ми каза, че понякога минава дълго време, докато една жена зачене. Да не би да възнамерявате да ме държите тук през следващите пет години?

Той изръмжа от яд и от безсилие.

– Защо, по дяволите, не ме молиш за милост?

Тя го гледаше втренчено.

– Да не съм чул дума повече!

Александра продължаваше да стои безмълвна.

– Ще ти донеса вода да се изкъпеш. Когато те обладавам, искам да миришеш хубаво.

Не можеше да му позволи това. Знаеше, че няма да му позволи. Но как да го спре? Той беше по-силният, жадуваше отмъщение и тя бе осъзнала, че Кадудал е човек, който, веднъж посветил се на нещо, не може лесно да бъде отклонен от пътя си. Дори мисълта да живее пет години с нея не го разубеди.

Какво да прави?

Главната улица на Етапъл беше отрупана със сергии. Продаваше се

всичко – от картофи до къпини. Тони и Дъглас слязоха от конете си и ги поведоха напред, като с мъка си пробиваха път.

Дъглас изруга. Трябваше да заобиколят Етапъл – не, той бе решил да го огледа добре, в случай че им се наложеше да се скрият. Как така не се беше сетил каква безумна бъркотия цари в пазарните дни?

Двадесет минути по-късно Тони гризеше ябълка, а Дъглас – морков.

– Трябваше да хапнем нещо – каза Тони.

Дъглас отново изруга.

– Остана още малко, Дъглас. Сигурен ли си, че тя е в чифлика?

– Там е.

Дъглас слезе от коня и купи ябълки. Хвърли една на Тони.

– Яж, братовчедо.

Продължиха пътя си.

– Или ще съблечеш тези дрехи, или ще ги разкъсам.

Знаеше, че ще го направи, но не можеше да си представи да застане гола пред него. Той не беше Дъглас. Друг като Дъглас нямаше.

Над ваната се издигаше пара. Топленето на водата му беше отнело половин час, но тя все още не бе измислила как да му избяга.

– Лицето ти е мръсно.

– Като се проврях през прозореца, паднах на земята по лице.

– Събличай тези проклети дрехи.

Стоеше безмълвна, само поклати глава.

Той въздъхна. Изглеждаше нещастен, несигурен. Нахвърли се върху нея. Александра се съпротивляваше, наистина се съпротивляваше – риташе го в слабините и го караше да реве от болка, но след няколко минути остана гола и разтреперана, а дрехите лежаха разкъсани и разхвърляни по земята.

– Ето тук.

Хвана я под мишниците и я сложи във ваната. Подаде и изтривалка и сапун.

– Да се изкъпеш добре.

Изглеждаше напълно безразличен към нея. Това така я успокои, така я изненада. Гледаше го, без да казва нищо. От майка си знаеше, че мъжете стават необуздани, като видят разголените женски форми. Поне при Дъглас това беше така, макар че му бе необходимо да я погледне няколко пъти, докато се поддаде. Може би на мъжете им трябваше

време да свикнат с нея, преди да ги завладеят животинските страсти. Помоли се при Жорж Кадудал това да отнеме много по-дълго време – може би десетилетие.

– Измий си и косата. Изглежда отвратително. Не обичам червенокоси жени.

„Чудесно“ – помисли си тя и отвърна:

– Добре.

Погледна я с онзи мрачен поглед, който будеше у нея повече въпроси, отколкото отговори. След това излезе от стаята, като ругаеше под носа си.

Александра започна да се къпе.

За нещастие тя беше толкова уморена, че заспа. Сепна се, като чу гласа на Кадудал:

– По дяволите, водата е почти студена. Заспала си? Господи, това никак не е нормално. Би трябвало да кроиш планове, да се страхуваш от мен, да викаш за помощ. Свърши ли?

Тя поклати глава и се потопи по-дълбоко във водата.

Той ѝ се намръщи така, както би се намръщил на лете. Грабна мократа изтривалка, насапуниса я и започна енергично да търка лицето ѝ.

Александра се опита да извика, но в устата ѝ влезе сапунена пяна. После почувства ръцете му върху гърдите си и застина.

– Я виж ти! – възкликна Жорж, впил поглед в гърдите ѝ. Поклати глава навъсен, а тя опитваше да се отскубне от ръцете му. Сякаш той насила се старееше да я гледа. – Смайващо. Много си надарена. Трябваше по-рано да забележа какви гърди имаш, но съм толкова уморен... Прекалено съм зает с бъдещите си планове. Ти си само едни досаден товар, но все пак... – Отново поклати глава и се намръщи.

След това се овладя. Надигна се и ѝ подхвърли изтривалката.

– Свършвай с къпането и недей да заспиваш, защото ще стане полошо.

Тя привърши бързо. През цялото време ѝ се струваше, че я гледа, макар и да знаеше, че е в другата стая. Когато излизаше от ваната, той вече беше влязъл. Подхвърли ѝ тънка прокъсана хавлия. Тя бързо се загърна с нея.

– Ето и за косата ти – каза той и ѝ подхвърли още една кърпа. – Кажа ли ти, че не харесвам червенокоси жени?

– Да, уточнихте тази подробност. Няма ли да излезете, мосю?

– Не, искам да ти се нагледам до насита. Това ще ми подедържа възбуждащо, поне така си мисля. Ще ми помогне да свърша по-скоро.

– Бих предпочела да не е така.

Той сви рамене – типичен за французите многозначителен жест, който казваше всичко и нищо. Тя знаеше какво точно означава това.

Уви се плътно в хавлията, след това взе парцаливата кърпа, за да избърше косата си.

– Ела в другата стая – обърна се към нея той. – Запалил съм огън. Лято е, но тук е хладно. Помислих си, че огънят ще сгрее не само стаята, но и кръвта ми. Трябва да го направя дал съм си клетва.

Александра го последва, като поглеждаше към входната врата.

– Дори и да ми избягаш – равнодушно рече Жорж, – не виждам как можеш да хукнеш боса и само по хавлия.

– Прав сте – отвърна тя и застана пред камината. Стопли се и се почувства добре. Стоеше там и търкаше косата си, търкаше, докато кожата я заболя. Искаше й се да отложи това, което знаеше, че ще последва.

– Достатъчно – накрая каза той.

Нямаше вид на човек, който иска да я насили. По гласа му личеше, че е уморен и ядосан. Като че ли Жорж не беше на себе си.

Тя бавно се извърна и го погледна. Кадудал все още стоеше неподвижен. Понечи да каже нещо, но се разколеба. Промърмори на френски и прокара пръсти през косата си.

– По дяволите, защо ти? Дъглас трябваше да плати. Господ да го убие. Но аз не мога, аз...

Александра искаше да каже нещо в защита на съпруга си, но вместо това от устата й се изтръгна болезнен вик. Притисна ръце към корема си. Спазмите се усилиха и тя се строполи на пода. Болката я отпусна за момент. Задъхваше се. Усети нов пристъп и простена.

– Какво, по дяволите, ти става? Невъзможно е да си болна. Това никак не ми харесва.

Лицето й беше бяло, устните – изкривени от болка.

– Болките трябваше да престанат... Това е абсурдно! Не си на коня. Дадох ти да ядеш само хляб. Престани. Казах ти, че тази работа не ми харесва.

Спазмите затихнаха и тя усети гореща лепкава течност между краката си. Погледна и видя струйки кръв. Вдигна глава към него.

– Какво ми има? Какво става с мен?

Нададе пронизителен писък и падна на колене. По лицето й потекоха горещи сълзи, гореща кръв се стичаше между краката й. Болката непрекъснато се усилваше. Падна назад, присви крака и се хвана за корема. Викаше, опитваше се да се овладее, но спазмите ставаха все по-остри и

по-нетърпими. Остана да лежи на земята. Не можеше да направи нищо.

Жорж коленичи до нея. Разгърна хавлията и видя кръвта по бедрата и. Бялата кърпа бе напоена с алена кръв. Преглътна. Беше безпомощен.

Внезапно вратата се отвори с трясък. В стаята влетя Дъглас с пистолет в ръка.

– Дръпни се от нея, проклето копеле! Ще те убия, мръсно!

Зад Дъглас стоеше Тони. Той видя голото тяло на Александра, Кадудал, надвесен над нея, и кипна от ярост. Нима този мръсник вече я беше изнасилвал? О, Господи, тя кървеше. Колко много кръв! Нима я беше измъчвал?

Жорж се извърна, видя Дъглас и на лицето му се изписаха облекчение и надежда. Не успя да каже нищо. Дъглас се нахвърли отгоре му, блъсна го встрани и го удари с юмрук по лицето. Кадудал извика. Последва нов удар – този път в ребрата. Жорж не се съпротивляваше, опитваше се само да се защити.

– Дъглас, спри!

Дъглас го наложи още веднъж, преди до него да достигне гласът на Тони:

– Престани! Александра е зле.

Юмрукът му замръзна във въздуха. Изправи се и погледна към жена си. Тя лежеше просната по гръб, дишаше с усилие, а по краката и се стичаше кръв, ужасно много кръв.

Ръката му се отпусна и Жорж бързо изрече:

– Стига, не ме бий повече. Не мога само да се защитавам. Аз съм мъж и няма да позволя това да продължи. Благодарен съм на Бога, че дойде, Дъглас... Бързо, бързо! Тя помята. По дяволите, не знам какво да правя. Не искам да умре. Боже, помогни ми!

– Тя КАКВО? – Юмрукът на Дъглас отново бе готов да се стовари върху Жорж.

Александра простена и се опита да присвие крака.

– Виж я, Дъглас. Не съм я изнасилвал. Кълна се, че не бих го направил за нищо на света. Виж я, тя губи детето си!

Чак сега Дъглас разбра какво става. Веднага се залови за работа. Избута Жорж настрани, коленичи до Александра и започна да разпорежда:

– Жорж, стопли вода и намери чисти дрехи. Незабавно! Тони, донеси дюшека от леглото в другата стая. Аз ще я преместя до камината.

Двамата се втурнаха да изпълняват. Радваха се, че могат да помогнат с нещо, каквото и да е то. Жорж леко се олюляваше.

Дъглас не се откъсваше от жена си. Тя стенеше, мяташе глава наляво-надясно при всеки нов пристъп. Когато болките намаляха, остана да лежи задъхана със затворени очи. С мъка си поемаше въздух.

– Александра – прошепна той и обгърна с длани лицето ѝ – Александра.

Тя отвори очи и го погледна. За негова изненада на устните ѝ се появи усмивка.

– Знаех си, че ще дойдеш. Моля те, помогни ми, Дъглас. Толкова много ме боли. Моля те, направи нещо това да спре.

– Ще ти помогна, любов моя – нежно я повдигна и я положи на дюшека, който Тони бе донесъл. – Сега ме чуй. Ти губиш дете. По-страшното е минало и скоро всичко ще свърши, обещавам ти. Само се дръж, любов моя. Ще те притисна с тези кърпи, за да спре кръвотечението. Не се съпротивлявай на болката. Хвани ми ръката и стискай, колкото искаш силно, точно така.

Ръката го заболя, толкова силно тя се беше вкопчила в нея. Помоли се всичко да свърши скоро. Не знаеше почти нищо за помятането. Тази тема никога не се обсъждаше в присъствието на джентълмени.

Внезапно тялото ѝ се стегна, гърбът ѝ се изви като дъга и тя извика. Избликна гореща кръв. Тя напои кърпите и намокри ръката му.

Дъглас продължаваше да притиска кърпите към нея.

Александра го погледна с невиждащ поглед. Отпусна глава в безсъзнание.

– Ето топла вода – обади се Жорж. – Как е тя, Дъглас?

– Ще се оправи. Трябва да се оправи.

Жорж го погледна недоумяващо.

– Тя мислеше, че няма да я потърсиш. Каза ми, че си влюбен в сестра ѝ и не те е грижа какво правя с нея.

– Понякога говори глупости – отвърна Дъглас, без да откъсва очи от лицето ѝ.

– И аз така си мислех. Тя е необикновена. – Жорж въздъхна и прокара ръка по косата си. – Не можех да я изнасям. Истината ти казвам. По дяволите, мога да убия сто мъже, без да ми мигне окото, но нея... Съжалявам, че я отвляхох. Сбърках. Ти не си изнасял Жанин, нали?

– Не съм.

– Малката беше сигурна, че не си. Знаем, че си човек на честта.

Дъглас се усмихна.

Тони донесе одеяло и я зави. Постава ръка на челото ѝ. То беше студено.

Кадудал се извърна. За изненада на Дъглас на лицето му беше изписана болка.

– Аз съм виновен – каза Жорж като на изповед.

Дъглас го погледна с присвити устни.

– Каж ми какво се случи? – попита той.

– Тя ми избяга. Дадох ѝ да пие вода, а после забравих да вържа ръцете ѝ. Тя ме обърка. Не знам как е успяла да mine през това тясно прозорче. Паднала по лице в калта. Хукнала да бяга, но аз я настигнах. Метнах я на коня и тогава започна да повръща.

– Чувал съм, че помятането е нещо съвсем естествено – обади се Тони. – Ако не е писано семето на мъжа да остане в женската утроба, тя го изхвърля. Понякога това се случва.

– Ако не я бях отвлякъл, нямаше да се случи.

– Така е – каза Дъглас, без да вдига поглед от бледното лице на жената си. – Ще ти откъсна главата заради това.

– За бога, Дъглас – намеси се Тони, – никога няма да разберем дали той е виновен или не. Вече си получи заслуженото. Станалото – станало. Тя ще се оправя и ще ти роди наследник. Освен това, ако Кадудал е причината, той ще гние в ада и дяволът няма да го остави на мира.

– Съмнявам се, че на дявола ще му остане време да накаже Жорж за това злодеяние. Той има достатъчно други грехове. – Дъглас замълча, а после добави: – Освен това, Тони, изобщо не ме е грижа за някакъв си „скъпоценен“ наследник. – Погледна към Жорж. – Ако умре, ще те убия. След това дяволът ще се занимае с тебе.

– Може би заслужавам точно това – каза Жорж и сви рамене. Лявото му око бе полузатворено от нанесените му удари.

Тони нищо не каза. Жорж отиде до мръсния прозорец. Мина известно време в мълчание. Изведнъж Жорж започна да ругае. Тони и Дъглас го погледнаха. Той отиде и отвори със замах входната врата.

На прага стоеше Жанин Доде – мръсна, разчорлена, с пистолет в ръка. Хвърли се към Жорж и го разтърси, като му крещеше на френски:

– Нали не си я изнасилил. Каж ми, че не си! – Притихна слисана. – Дъглас, ти си тук?

– Да.

– Кой е този човек?

– Братовчед ми, лорд Ратмор.

– А тази жена, жена ти... Какво ѝ е? Всичката тази кръв... – Боже. Жорж, нали не си я убил?

– Не – спокойно отвърна Дъглас, – тя пометна.

Тя се разрида, Жорж я прегърна и се опита да я успокои. Внимателно взе пистолета от ръката ѝ и го пъкна в джоба си.

– Аз съм виновна, аз съм виновна... – повтаряше тя.

– Стига си циврила! – кресна Дъглас. – Млъкни, Жанин. Александра е тук по твоя вина. Обзалагам се, че е била уплашена до смърт, защото Жорж я е заплашил с изнасилване. Така искал да си отмъсти за това, което уж съм направил с тебе.

– Ха! – възкликна Жорж. – Тя изобщо не се уплаши. Сякаш е направена от стомана. Никога в живота си не съм виждал жена да се държи така. Накара ме да се почувствам като непослушен ученик, който заслужава бой с пръчка.

Но все пак той знаеше, че я бе довел до ужас, и сега съжаляваше за това. Страхуваше се да го признае на глас, защото тогава вината му щеше да стане непоносим товар. Не можеше да разбере какво става с него. Беше убивал без никакви угризения. Щеше да направи всичко възможно да върне Бурбоните на френския трон. Но тази жена определено беше нещо различно.

– Какво търсиш тук, Жанин?

Тя вдигна глава, като чу гласа на Дъглас.

– Като разбрах какво е направил Жорж, реших, че съм длъжна да дойда. Трябваше да го спра. Трябваше да му кажа истината.

– А каква е истината, *cherie*?

Жанин се отдръпна от него и сведе поглед.

– Той ме изнасили – не Дъглас, а генералът... много пъти. Караше ме да правя унизителни неща – на него и на други мъже. Когато ме подхвърляше на някого, често пъти гледаше. О, Жорж, той непрекъснато ме заплашваше, че ще убие баба ми, ако му откажа. Детето, което нося, никога няма да разбере кой е баща му, защото и аз самата не го знам. О, Господи!

Само тихите ѝ ридания нарушаваха настъпилата тишина.

– Защо обвини лорд Нортклиф? – попита Жорж. Суровият му тон накара Тони да трепне.

– Той беше мил с мен.

– Наистина благородна причина.

– Това е обяснимо – каза меко Дъглас. – Страхувала се е, че няма повече да я искаш, ако разбереш какво е правил генерал Бьолесен с нея. Решила е, че аз ще съм по-подходящ баща на детето ѝ от който и да е от онези негодници.

– Всички тези мръсници трябва да умрат – изсъска Жорж.

– Прав си – съгласи се Дъглас.

След няколко минути напрегнато мълчание Тони се обади:

– Всичко това е много интересно, но виновникът за цялата тази трагедия сега може би се забавлява някъде. Другите така и ще си останат неизвестни, но защо да не дадем на това приятелче Бьолесен един хубав урок, който той никога няма да забрави. Защо да не плати за цялото това нещастие?

Жорж Кадудал рядко се усмихваше. Неумолимо преследваше каузата, в която вярваше. Не можеше да си позволи да се размекне. Всичко хубаво и светло беше изчезнало от живота му преди много години, когато видя екзекуцията на майка си, баща си и двете си сестри, по заповед на Робеспьер. Изцяло се беше посветил на делото си, а такъв човек не се смее.

Усмихна се още по-широко.

– Исусе – каза той. – Как да го убия? Има толкова много начини, наистина много. Такъв богат избор! Бавно ли да го убия? Да го накарам ли да вие и да се моли по-скоро да дойде краят на мизерния му живот? Дали да го удуша с въже?

Потри ръце и с блеснали очи обмисляше планове за действие.

– Забравяш, че около него има безброй войници. Живее в крепост. Навсякъде ходи с въоръжена охрана. Освен това познава теб, мен и Жанин.

– Мен никога не ме е виждал – обади се Тони.

– Не, Тони – каза Дъглас, – ти няма защо да се намесваш.

– Така ли? Смятам, че...

Александра тихо простена. Отвори очи и видя Дъглас, наведен над нея. Той нежно и се усмихваше.

– Ще живея ли. Дъглас?

Той се наведе и нежно я целуна по устните.

– Разбира се, че да. Липсва ми безочливият ви език, мадам, липсват ми трогателните ви опити да говорите френски. Но от всичко най-много желая да ви притисна в прегръдките си.

Тя плачеше – не искаше да плаче, но сълзите ѝ се стичаха по бузите. Той ги избърса с пръсти.

– Не плачи, любов моя. Не искам да си болна. Хайде, стига. Стопли ли се достатъчно?

Тя му кимна, като преглъщаше.

– Ще продължа да притискам тези кърпи към тебе още малко. После ще те измия и ще се почувстваш по-добре.

– Загубих детето. Загубих наследника ти, Дъглас, а това бе всичко, което ти искаше от мен. Обещах да ти служа за разплод, но не можах... Толкова съжалявам, но...

– Не говори така. Станалото – станало. Важното е ти да си добре. Разбираш ли? Говоря ти истината.

Мразеше болката в очите и – болката от това, което тя смяташе, че е непоправима загуба за него. Той щеше да я убеди, че не е така. И накрая тя щеше да му повярва. Готвеше се да каже нещо, когато видя, че Александра вече не плаче. Беше присвила очи. Удивително бе как в един момент можеше трогателно да плаче, а в следващия – да бъде изпълнена със злоба.

– Какво прави тук тази уличица, Дъглас? Пак ли е тръгнала след тебе? Не мога повече да търпя! Какво да й кажа.

– Добре. Je suis la female de Douglas et je l'aime. Il est a moi.

Погледна го подозрително.

– Казваш й, че си моя съпруга и че ме обичаш. Казваш й, че ти принадлежа.

– Повтори го пак.

Той бавно повтори думите, а след това Александра ги изкрещя на Жанин Доде. Всички мълчаха слисани.

– Мисля, че предпочитам твоето merde – замислено каза Жорж. – То вкамени всички в Хукамс – любимото място на английската аристокрация.

Дъглас се усмихна, а Александра продължаваше да гледа Жанин с присвити устни.

– Кажи й, Дъглас, кажи й, че ако някога пак излъже нещо за тебе, ще я накарам горчиво да съжалява.

Дъглас не се поколеба. Предаде думите й на безупречен френски. Жанин погледна Дъглас, след това погледна Александра и кимна.

Жорж опипа челюстта си.

– Добре, че няма нищо счупено – каза той на Дъглас.

– Заслужаваш да те пребия от бой, но Тони е прав – Бьолесен трябва да плати за престъпленията си.

– Тя ли ти насини окото? – попита Жанин.

– Не, макар че е способна да насини и двете ми очи.

Часът беше един през нощта. Нямаше луна. Тъмни облаци покриваха небето. Нямаше и звезди, които да хвърлят светлина върху тримата

мъже. Те прибягваха приведени от едно дърво до друго.

Хубавата къща на кмета беше тъмна. Около нея патрулираха четирима войници. Бяха уморени и отегчени, говореха си тихо, за да не заспят.

Тримата бяха приклекли на не повече от петнадесетина метра от часовите.

– Тони, ти се погрижи за този отдясно – прошепна Дъглас. – Ти, Жорж, поеми другия в онзи край.

– Остават още двама.

– Не се тревожи, те са мои – отвърна Дъглас и потри ръце. Забеляза негодуванието на Жорж и бързо му възрази: – В тъмнината аз се бия по-добре от теб. Послушай ме. Веднъж да напуснем Франция, можеш да избиваш цели батальони, ако искаш.

На Жорж това не му хареса. Той беше човекът, който винаги командваше при битки и нападения. Но сега беше задължен на Дъглас, а освен това високо ценеше способностите му; ето защо не каза нищо. Още повече, от силния удар на Дъглас челостта го болеше при всяко отваряне на устата, а и не виждаше добре с полузакритото си дясно око.

Изчакаха в пълно мълчание четиримата часовои да се отдалечат, после се разпръснаха по местата си и приклекнаха. Приличаха на сенки в нощта.

Дъглас реши да атакува другите двама часовои, когато се срещнат. Не можеше повече да чака. На устните му се появи зловеща усмивка. Лицето го сърбеше от засъхналата кал, но той не обръщаше внимание на това. Забеляза как Тони се промъква крадешком към часовоя. Чакаше неподвижен. Почти извика от задоволство, когато видя как Тони събори войника и го стисна за гърлото, а часовоят издаваше слаби клокочеши звуци. Жорж се хвърли към своя патрул и изви ръцете му назад. Не го уби, макар че страшно му се искаше. Жорж спазваше споразумението им и това успокои Дъглас.

Сега беше негов ред и той се приготви. Останалите двама се приближаваха един към друг. Единият от тях каза:

– Къде ли е отишъл Жак?

– Сигурно да се облекчи. Изпи толкова много от онова евтино вино.

Бяха почти един до друг. Дъглас действаше безшумно и бързо. Нахвърли се върху тях, преди да го забележат. Ухили се и ги поздрави на безупречен френски: „Добър вечер, господа!“ Сръга с лакът единия в корема, а другия удари в гърлото с юмрук. Завъртя се на пета, ритна първия под брадичката, а втория халоса в гърдите. И двамата се

строполиха като отсечени. Дъглас бързо ги издърпа в храстите и се изправи. Даде тихо сигнал и Жорж и Тони се озоваха до него.

– Bravo! – прошепна Тони. – Повече никога няма да те вбесявам, братовчеде.

Дъглас промърмори нещо. Завързаха мъжете и запушиха устата им с парцали. Дъглас поведе двамата към онази част на къщата, където се намираще игралният салон. В този салон преди много време Дъглас игра на карти с генерал Бюлесен. Прозорецът беше затворен. Дъглас го счупи почти безшумно.

Тони подложи ръце, за да повдигне Дъглас. Той се промуши през прозореца и леко скочи на килима. След няколко минути Тони и Жорж също бяха вътре.

Изкачиха се безшумно по широките стълби. Сенките им бързо се плъзнаха по стената.

Пред спалнята на генерала имаше още едни часовой. Той беше седнал облегнат на стената и спеше дълбоко. Пистолетът лежеше в скута му.

Дъглас го удари по дясното слепоочие с дръжката на пистолета си. Часовоят се свлече на земята.

– Сега – каза Дъглас и тихо завъртя дръжката на вратата. Тя безшумно се откряна. Бутна я полека, без да издава никакъв звук. Влезе вътре.

Погледна към леглото, но тялото на генерала не се виждаше. Направи още една крачка и замръзна на мястото си.

– А, така! – чу зад себе си гласът на генерала. Усети пистолета му, опрян в гърба си?

– Кой си ти, а? Да не си крадец? Повече ми приличаш на глупак. Сега ще видим. Чух те, защото страдам от безсъние. Аз всичко чувам.

Дъглас не се помръдна. Тони и Жорж бяха на две крачки, но не издаваха нито звук.

Генералът поднесе към лицето му запалена свещ и за момент светлината го заслепи.

– Ти! – възкликна Бюлесен изненадан. – Не мога да повярвам. Откъде-накъде? Какво правиш тук?

Дъглас не отговори.

– Всъщност няма значение, защото и без това ще умреш. Преди ла те убия, искам да ми обясниш една малка подробност. Четири часовой патрулират около къщата. Не ми се вярва да си ги обезвредил всичките.

– Не е само той – извика Тони и блъсна с вратата ръката на

Бьолесен. Пистолетът падна. Дъглас се извъртя и удари генерала с юмрук в стомаха.

Тъй като беше само по бялата си нощница, той представляваше прекрасна мишена в тъмната стая.

Жорж влетя през вратата и сграбчи Дъглас за ръцете.

– Сега е мой ред – каза той и халоса Бьолесен по главата. Генералът се свлече на земята, останал почти без дъх. Тихо простена.

– Надебелял е, откакто го видях за последен път – обади се Дъглас.

– И кожа и кости да беше, пак си е свиня – каза Жорж и го заплю. – Виж какво, старче, аз съм Жорж Кадудал и съм дошъл тук, за да получа възмездие. Ти обезчести моята Жанин. Не стига че си я държал затворена, ти си я изнасилвил и си я давал и на други мъже да се забавляват с нея.

– Кадудал! – глухо произнесе името му генералът. – Господи, значи това си ти!

– Да, аз съм.

От страх лицето на Бьолесен беше станало по-бяло и от нощницата.

– Ти ще решиш, Жорж – хладнокръвно каза Тони. – Какво мислиш да правиш с него?

Дъглас се намръщи. Надяваше се, че Жорж няма да забрани обещанието си да не убива генерала, но не можеше да разчита на това. По лицето на Жорж бяха изписани неопишуема болка и гняв, който лесно не можеха да бъдат укротени.

– Твоята Жанин ли, Кадудал? Тя не беше твоя. Нямахме нужда да я изнасилвам. Предложих и облаги, скъпоценности и пари, и тя сама дойде при мене. По собствено желание отиваше при всеки, които я пожелаеше. Те ѝ плащаха и тя...

Жорж силно го ритна в ребрата и той се катурна на земята.

– Това не беше особено умно от ваша страна, генерале – обади се Дъглас. – Мисля, че постъпихте доста глупаво. Да свършваме по-бързо, Жорж.

Тони видя, че Жорж се усмихва. Усмивката му беше смразяваща.

– Нали знаеш какво правят със свинете, Дъглас? Бьолесен не смееше да се помръдне.

– Не знам, но предполагам, че скоро ще науча – отвърна Дъглас.

Генералът нададе писък и се опита да се измъкне на четири крака.

– Не мърдай, старче, или ще ти пръсна черепа.

Бьолесен спря. Беше изплашен до смърт. Не трябваше да обижда Жанин. Започна бързо да обяснява.

– Знам, че си пламенен роялист. Знам, че искаш да видиш Наполеон убит или изпратен в изгнание. Мога да ти помогна. Разполагам с информация, която ще ти бъде от полза. Мога...

Жорж бързо го прекъсна:

– Нямах никаква информация, генерале, нищо, което да ме заинтересува. За съжаление, добре те познавам. Ти си едни ояден бюрократ, който няма талант, но за съжаление държи властта в ръцете си. Ти си злобен. Ти си паразит. Вярно е, че мразя Наполеон, но освен това мразя и хитреци като тебе, които ся играят с хората. Стига приказки. Аз и моите приятели не искаме да останем повече тук.

Повлякоха генерала надолу по стълбите и напуснаха къщата на кмета.

Пристигнаха в чифлика в пет часа сутринта. Александра седеше, увита в одеяло, и отпиваше от чаша силно кафе. На пода срещу нея седеше Жанин със здраво завързани ръце и крака и я гледеше яростно. Ругаеше на висок глас. Когато Жорж влезе, тя му изкрещя нещо. Тримата мъже гледаха слисани.

– Как успя да го направиш? – попита Жорж Александра.

Тя изглеждаше доста добре, като се има предвид, че само преди няколко часа беше бяла като смъртта.

– Подмамих я – отговори жената и отпи от кафето. – Казах ѝ, че не се чувствам добре, и когато дойде да ми помогне – макар и с нежелание, Дъглас, – я ударих и завързах. Тя си го заслужава заради онова, което е направила с теб. Разбираш ли?

Той не можа да сдържи смеха си.

– Разбирам.

Жанин крещеше на френски.

– Откакто я вързах, все така си крещи, но тъй като не говоря френски, не я разбирам. Нямам представа какво казва. Обижда ли ме, Дъглас?

Дъглас се засмя.

– Може би те е обиждала в началото. Сега вече е преминала на правнуците ти.

– Всъщност – обади се Жорж и хвърли бърз поглед към любовницата си – сега много красноречиво напада всичките ти предшественици и любимите ти животни.

– Мисля, че трябва да я развържем – каза Тони. – Така се чувства много неудобно. Как мислиш, Александра, наказва ли я достатъчно?

Александра пак отпи от кафето си.

– Добре – съгласи се тя. – Нямам намерение да се занимавам с нея.

Тя заслужава един добър урок, но не съм в състояние да направя повече каквото и да било. Искам да знае, че съм лоша и че няма да търпя такова поведение спрямо съпруга си. Да не е посмяла да обиди някога Дъглас!

Дъглас се обърна към Жорж и му каза нещо на френски. Двамата с Тони се засмяха.

– Какво му каза? – попита подозрително Александра.

– Казах му – бавно каза Дъглас, като ѝ се усмихваше, – че когато се научиш добре да говориш френски, би трябвало да излезеш срещу самия Наполеон. Жорж е съгласен, че Корсиканецът няма да има никакъв шанс срещу тебе.

– Не съм сигурна – каза тя с тревога в гласа, – в момента не съм в блестяща форма. Колко време ще ми трябва да науча този проклет език?

Замълча, погледна Дъглас и очите ѝ се разшириха.

– О, Господи!

Припадна. Чашата падна на земята и кафето се разля. Жанин престана да ругае. Тони и Дъглас коленичиха до нея.

– За три месеца може да се научи да ругае като файтонджия – каза Тони и напипа пулса ѝ. – Стига си треперил, Дъглас тя ще се оправи. От вълнението е.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Точно в шест часа на следващата сутрин тримата мъже и Жанин Доде пристигнаха в огромната корабостроителница. Не след дълго тя щеше да се изпълни с пъстро множество работници, войници, моряци, готвачи, проститутки, амбулантни търговци. Скриха се и зачакаха.

Останаха в прикритието си до момента, когато се разнесе мълвата, че през нощта щабът на генерал Бьолесен бил превзет, часовете – ранени и вързани, а самият генерал – отвлечен. Хората влизаха през широките порти и обсъждаха новината.

Отначало там нямаше повече от петдесетина мъже и жени. После народът взе да се насъбира. Мълчаха и гледаха. Чу се кикот, тук-там някои избухнаха в смях. Прииждаха все повече и повече хора. Смахът ставаше все по-силен. Генералът бълваше ужасни ругатни. Заплашваше, че ще реже ръце и крака, че ще изтръгва езици и че ще дере кожи. Публиката не му обръщаше внимание.

– Мили Боже, каква свиня! Голяма тлъста свиня от генералска порода! – извика един мъж.

– Вижте му оная работа. Колкото парченце наденица!

– А шкембето му! Оядено е от храната, която хората му крадяха от нас, ненаситна свиня такава!

– Свиня, свиня! Вижте свинята!

Тримата се спогледаха. Предпазливостта вече беше излишна. Врявата стана оглушителна. Смееха се и се потупваха по гърба. Жанин така се въодушеви, че прегърна Тони.

Качиха генерала на висока дървена платформа. Здравно го завързаха за един стълб. Ръцете му бяха силно извити назад, а коремът – неприлично изпъчен. Бяха го съблекли чисто гол. Точно над носа му стърчеше свинска зурла. На главата му се мъдреха две свински уши, който Жорж бе откраднал от един месар. Всичко останало представляваше тлъста розова маса и други орнаменти не бяха необходими.

Хората му се опитаха да се доберат до него и да го освободят, но тълпата ги отблъсна. Тя не се беше насладила докрай на забавлението.

Най-после Дъглас им даде знак да тръгват.

– Жорж, ти се смееш. Не мога да повярвам. Никога не съм те виждала да се смееш! – възкликна Жанин.

Лицето му веднага придоби сериозно изражение.

– Това никак не е хубаво – каза Жорж.

– Човек трябва да се смее – обади се Тони. – Това му помага да запази душевното си равновесие, помага му да разбере колко абсурден може да бъде животът.

Дъглас мълчеше. Единственото нещо, което искаше, бе да види жена си. Александра толкова много го молеше да дойде, но той не й позволи. Още беше твърде слаба. Убеждаваше го, но той не искаше и да чуе. Съжаляваше, че не я бе довел. Тя безкрайно щеше да се забавлява.

Сега трябваше да напуснат Франция и да се върнат вкъщи.

Три дни по-късно Дъглас прекрачи прага на Нортклиф Хол с Александра на ръце. Зад тях вървеше Тони.

Врявата беше също така оглушителна, както при развенчаването на генерал Бюлесен, само че тяхното пристигане беше радостен повод. Дъглас погледна нагоре и видя Мелисанда. Тя слизаше по широката стълба. Беше невероятно красива, толкова красива, че дъхът ти да спре. Дъглас само й се усмихна. Тя се оглеждаше за Тони и когато го видя, повдигна полите си, затича се с все сила и се хвърли в прегръдките му. Извика колкото й глас държи:

– Колко е хубаво, че се връщаш здрав и читав. Толкова се безпокоях, толкова... – Не можа да каже нищо повече, защото Тони шумно я разцелува.

Дъглас все още се усмихваше. Погледна към жена си и видя сълзи в очите й. Той силно се изплаши.

– Да не ти е лошо? Какво ти е? Боли ли те нещо?

Тя поклати отрицателно глава и избърса очи с опакото на ръката си.

– Александра, след две минути ще бъдем заобиколени от петдесет слуги, Синджън и майка ми. Кажете ми какво има.

– Тя е толкова красива.

– Кой? Мелисанда ли? Да, така е. Какво от това?

Александра замря в ръцете му. Той й се усмихна.

– Още ли ме ревнуваш от нея?

– Не, дявол да те вземе.

– Знам, че ме ревнуваш, глупавото ми момиченце. Кажете ми, Алекс, Мелисанда говори ли френски?

– Не, говори безобразно с още по-ужасно произношение от моето. За сметка на това Мелисанда рисува толкова хубаво.

– Тя нямаше като теб да се опита да ме спаси.

– Това е дребна работа.

– Чудя се – продължи Дъглас със закачлива усмивка – как може да се каже това на френски. Чуй ме, Алекс...

– Ти ме нарече Алекс!

– Защо не! А може би предпочиташ „любима“? Вироглава, но желана, своенравна, прекрасна. Чуй какво ще ти кажа. Сестра ти е красива, нищо ново под слънцето. Но тя не е като тебе. Сега това вече няма значение. Важното е, че под нежното настойничество на Тони тя е станала много по-добра. Вчера той ми каза, че скоро ще дойде денят, когато характерът ѝ ще отговаря на красотата ѝ.

– Наистина ли, Дъглас?

– Кое?

– Желана?

Той я целуна. Чу се смях и Дъглас бавно вдигна глава. Пред него стоеше Синджън, ухилена до уши. Зад нея видя майка си. Тя го гледаше строго.

– Къде беше, Дъглас? – извика му тя. – Какво става тук? Настоявам да ми кажеш. Защо я носиш на ръце?

– Всичко ще ти обясня, майко. Що се отнася до малката – болна беше.

– Изглежда ми съвсем добре. Защо е увита в одеяло?

– Защото – прошепна Дъглас в ухото ѝ, – защото е съвсем гола.

– Не може да бъде!

В действителност Александра носеше една от роклите на Жанин Доде. Жанин ѝ беше дала доста грозна рокля, може би, защото искаше да си отмъсти. Босите крака на Александра обаче стърчаха от одеялото. Дъглас не искаше да се бавят и не спряха да и купят обувки. Тя не настоя. Приятно беше мъжът ѝ да я носи.

– Сега, като знае, че си гола, ще се измъкнем много по-бързо.

– Какво стана? – попита Синджън.

– После ще ти разкажем. – Обърна се към всички и каза високо; – Всички сме живи и здрави. Благодаря ви за загрижеността.

Слугите се развеселиха, Холис стоеше гордо, със скръстени ръце. Александра почувства облекчение. Може би всичко щеше да се нареди. Може би дори свежърва ѝ щеше да промени мнението си за нея. Може би Дъглас наистина я обожаваше. Може би...

Дъглас я занесе до спалнята ѝ. Целуна я, после леко отметна одеялото и я сложи да седне на ръба на леглото.

– Майка ми несъмнено те смята за неморална жена. Мисли, че

сигурно си изгорила дрехите си, за да ме компрометираш. Ще ѝ кажа, че вече съм напълно компрометиран, че си ме прелъстила и че не мога да живея без твоята прелест. Нищо повече от това не би могла да направиш.

Александра го гледаше. Седеше неподвижно с провиснали от леглото крака. Роклята на Жанин ѝ беше твърде дълга, стоеше ѝ като чувал.

Устните ѝ се навлажниха.

– Желаш ли ме, Дъглас? Може би поне мъничко?

– Може би – каза той.

Дъглас се усмихна на себе си. Отиде в съседната спалня и се върна с една нощница.

– Хайде да я облечеш. Сега трябва да си почиваш. Когато съблече роклята и, за момент погледът му се спря върху гърдите ѝ. Преглътна и бързо я облече с фината памучна нощница. Замислено каза:

– Досега семейният ни живот не вървеше много гладко. Мислиш ли, че би могла да смекчиш поведението си. Не трябва да вършиш необмислени неща. Защо беше необходимо да бягаш от мен и след това да се разболееш? Защо трябваше да те отвлечат и да те отведат в чужда държава? Защо трябваше да се опитваш да ме спасяваш, когато самата ти беше в опасност?

Тя го гледаше, без да помръдне, а той продължаваше изкусно да нарежда косата и по възглавницата.

– Не знам – отговори Александра. – Ти означаваш много за мен.

Зарадва се, като го чу. Наведе се и я целуна по върха на носа.

– Мисля си, че ако те държа в леглото си по три часа на ден, без да броим нощите, разбира се, ще ги трябва толкова дълго време да се възстановяваш и да се занимаваш с мен, че няма да ти идват наум глупости, от които да ми побелеят косите.

– А ти няма ли да си уморен, след като сме правили любов?

– Никога толкова уморен, че да не мисля за следващия път, когато ще се любим.

Мълчанието ѝ го накара да се намръщи.

– Ще го правим не само в леглото. Ще се любим в конюшната, на пода в библиотеката, на мекото килимче пред камината, а сутрин може би и на масата в трапезарията, където ще ни гаят първите слънчеви лъчи. Ще те карам да викаш от удоволствие...

Тя се засмя и докосна ръката му.

– Каж ми, че ме обичаш, Александра.

– Обичам те, Дъглас.

– Съгласна ли си, че едни мъж има нужда да чува тези думи всеки ден от живота си?

– Напълно съм съгласна.

– Добре. Сега искам да поспиш. Ще отида да се видя със семейството и ще скалъпя някак цялата история, докато Синджън не е изкопчила от Тони всички подробности. Освен това ще науча най-новите клюки и после ще ти ги разкажа.

Целуна я леко по устните. Тя ги разтвори и обви раменете му с ръце.

– Ти тръгна да ме търсиш – прошепна в устата му. – Ти се разтревожи за мен.

– Естествено – отвърна той, като я целуваше по носа, устните, брадичката и тя усещаше горещия му дъх. – Ти си моята съпруга, аз те обичам. Аз те желая. Сега доволна ли си?

– Знаеш ли, че на една жена ѝ е необходимо да чува това всеки ден от живота си.

– Не съм изненадан. Никак дори.

Отново я целуна, зави я добре и я остави да спи.

Един следобед, две седмици по-късно, Дъглас влезе в спалнята им. Александра вдигна поглед от ръкоделието си и се усмихна. Господи, тя толкова много го обичаше.

– Какво носиш? – попита го тя, като се опитваше да овладее чувствата си.

Дъглас беше намръщен.

– Трябваше да се досетя – каза той повече на себе си, отколкото на нея. – Исках да се уверя и отидох да огледам стаята на Синджън.

Сложи в скута ѝ нещата, които беше намерил зад гардероба на Синджън.

Александра ахна от учудване.

– Каква е тази перука? Господи, прилича ми на косата на Невестата дева. И тази ефирна рокля! Дъглас, да не искаш да кажеш, че... Не мога да повярвам!

– Не можеш да повярваш, че Синджън е нашият призрак? Фактите говорят друго. Ето ти доказателства.

Александра трескаво се опитваше да си спомни кога за първи път бе видяла духа. Бързо се сети. Синджън беше дошла в Лондон, нямаше никаква грешка.

Тъкмо се канеше да му го каже, когато забеляза, че Дъглас втренчено гледеше към прозореца. Устните му бяха побелели. Стоеше

неподвижен и напрегнат, сякаш беше скован. Александра не каза нищо. Най-накрая той се обърна към нея:

– Всъщност по-малката ми сестра през цялото време си е играла на духове, защото е искала да раздвижи нещата и да се позабавлява за наша сметка.

Александра поклати глава. Готвеше се да каже нещо, но Дъглас я изпревари:

– Синджън е била. Нямало е нищо необикновено, нищо призрачно. Истинско живо същество, а не изплъзващ се фантом, който чуваш със съзнанието си. Нищо подобно. Всичко е реално, истинско. Разбираш ли, Александра?

– Разбирам.

Целуна я и погледна перуката и роклята.

– Реших да не споменавам нищо пред Синджън. Не искам да я слушам как ще отрича и ще протестира. Просто ще оставим нещата така. Недей да спориш с мен, вече съм решил. Разбираш ли. Александра?

– Разбирам.

– За разлика от моите предшественици аз няма да пиша за тази прокълната Невеста дева, въпреки че тя ми беше от голяма полза. Носех я в съзнанието си, макар че не я възприемах като нещо реално. Като изгоря маскировката на Синджън, духът с образа на младата жена вече няма да се появява. Никога повече. Идването ѝ няма вече да бъде регистрирано в някакви си глупави дневници. Така трябва да стане. Така и ще стане. Разбираш ли, Александра?

– Разбирам.

– Добре – каза той и я целуна отново.

Тя погледна след него. Поклати глава, усмихна се, и пак се зае с ръкоделието си.

КРАЙ

© 1992 Катрин Каултър

Catherine Coulter
The Sherbrooke Bride, 1992

Сканиране: ?
Разпознаване: Xesiona, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10031>]